

Never Again

Een onderzoek naar de invloed van de Jewish Defense League
op het buitenlands beleid van Amerika

Master scriptie
Studierichting Political Culture and National Identity
Universiteit Leiden

Bouke Ridder
Bazarstraat 5c
2518 AE Den Haag
Studentnummer: 0629995

Inhoudsopgave:

1. Inleiding	3
2. De Jewish Defense League	10
3. De antisovjet jaren	17
4. De jaren van verandering	56
5. Conclusie	82
6. Literatuurlijst	86

1. Inleiding.

Op 5 november 1990 werd tijdens een toespraak in een hotel in New York een man doodgeschoten. De dader vluchtte weg maar werd na een vuurgevecht neergeschoten en opgepakt. Wie was dit slachtoffer die zó nodig dood moest dat zijn moordenaar blijkbaar bereid was om te sterven in de uitvoering daarvan?

Dit onderzoek gaat over Rabbi Meir Kahane en de Jewish Defense League (JDL). Deze joods extremistische organisatie werd door Kahane in 1968 opgericht om de bescherming van joden mogelijk te maken. De JDL kwam op voor de belangen van joden over de gehele wereld en gebruikte hier extreme en onorthodoxe middelen voor. Zo protesteerde de JDL in de beginjaren van de organisatie tegen de slechte behandeling van de joden in de Sovjet Unie. Met hun antisovjet acties probeerden de leden van de JDL de verhoudingen tussen Amerika en de Sovjet Unie te frustreren om op deze manier beide landen te dwingen zich meer in te zetten voor deze Sovjet joden. Later probeerde de JDL ook de belangen van de joden in het Midden-Oosten te verdedigen. Met de anti-Arabische acties demonstreerde de JDL tegen de concessies die Israël onder druk van de Amerikaanse regering moest doen in het vredesproces voor het Midden-Oosten.

Het opvallende aan de acties van de JDL is dat ze telkens weer het buitenlands beleid van Amerika willen beïnvloeden. Bij de antisovjet acties wilden ze bijvoorbeeld het *detente* beleid van de Nixon regering blokkeren aangezien er volgens hen juist harder moest worden opgetreden tegen de Sovjet Unie. Bij hun acties tegen de Arabische landen wilden ze dat de Amerikaanse regering Israël meer zou steunen in het conflict in het Midden-Oosten. Daarbij wilde de JDL dat Israël geen concessies zou doen tijdens de vredesbesprekingen. Om aandacht te vragen voor de problemen die de organisatie zag en om hun eisen meer kracht bij te zetten pleegden de leden van de JDL verschillende acties en aanslagen op Amerikaanse bodem. Met deze acties wilde de JDL dus invloed uitoefenen op het buitenlands beleid van de Amerikaanse regering. Iets wat als een gewaagde operatie kan worden beschouwd aangezien ze bij zowel de antisovjet als bij de anti-Arabische acties hiermee bepaalde conflictsituatie in de wereld instabieler probeerden te maken.

Het voorgaande leidt tot de hoofdvraag van dit onderzoek: Heeft de JDL met de acties haar doelen bereikt? Om deze vraag te beantwoorden zal er in dit onderzoek worden gekeken of de JDL met haar acties invloed heeft gehad op het buitenlands beleid van Amerika. Dit was immers het belangrijkste streven om zodoende hun doelen te bereiken. Om deze vraag zo precies mogelijk te beantwoorden zal dit onderzoek verschillende actoren bekijken die de Amerikaanse overheid in deze periodes beïnvloed kunnen hebben. De actoren die in dit onderzoek behandeld worden zijn de doelwitten van de JDL (respectievelijk de Sovjet Unie en de Arabische landen), de Amerikaanse bevolking, de Amerikaanse veiligheidsdiensten en de Amerikaanse regering zelf. De reacties van deze groepen op de verschillende acties van de JDL hebben waarschijnlijk invloed gehad op de Amerikaanse overheid, waardoor je zou kunnen concluderen dat de JDL via deze actoren een indirecte invloed op het Amerikaanse beleid heeft gehad.

Om een duidelijk beeld te krijgen van de acties van de JDL en de reacties van de verschillende actoren zal er een verdeling worden gemaakt tussen de antisovjet acties en de acties tegen de Arabische landen, waarbij de antisovjet acties eerst aan bod komen aangezien deze eerder plaatsvonden. Na een beschrijving van de antisovjet acties van de JDL zal als eerste worden gekeken naar de reactie van de Sovjet Unie. De acties van de JDL waren direct gericht tegen dit land en deze riepen dan ook heftige reacties van de Sovjets op. Deze reactie van de Sovjet Unie zou een invloed kunnen hebben gehad op de Amerikaanse regering waardoor de JDL misschien indirect een invloed op het Amerikaanse beleid heeft gehad. De reactie van de Amerikaanse bevolking wordt als tweede reactie onderzocht. In een democratisch gekozen regering heeft de bevolking een grote rol bij het maken van het beleid. Hierdoor kan de mening van het Amerikaanse publiek over de JDL een grote rol hebben gespeeld bij de standpunten van de Amerikaanse regering. Vervolgens zullen de Amerikaanse veiligheidsdiensten behandeld worden. De FBI en de lokale politiekorpsen hebben veel onderzoek gedaan naar de JDL. Tijdens deze uitgebreide onderzoeken is veel informatie over de JDL en haar acties verkregen welke vervolgens weer werd doorgespeeld aan de beleidsmakers in Washington. Deze informatie die de veiligheidsdiensten over de JDL verkregen heeft daardoor een invloed gehad op het Amerikaanse beleid. Uiteindelijk zal het onderzoek zich richten op de Amerikaanse overheid zelf. De besproken actoren hebben hun mening

aan de beleidsmakers in Washington gedeeld. Maar dit wil nog niet zeggen dat de Amerikaanse regering haar beleid hierdoor ook heeft aangepast. Om de echte invloed van de JDL terug te vinden moet er dus ook goed gekeken worden naar de Amerikaanse overheid zelf.

In het hoofdstuk over de anti-Arabische acties van de JDL zal dezelfde methode worden gehanteerd. Echter wordt hier uiteraard gekeken naar de reactie van de getroffen Arabische landen. Bovendien zal er in dit hoofdstuk ook een korte inleiding worden gegeven over de omschakeling van antisovjet naar anti-Arabische acties van de JDL.

Om op al deze vragen een goed antwoord te krijgen is het gebruik van de juiste bronnen noodzakelijk. Omdat er tijdens dit onderzoek veel naar meningen en reacties wordt gekeken is het gebruik van primaire bronnen zeer belangrijk. Om bijvoorbeeld de Amerikaanse publieke opinie over de acties van de JDL te achterhalen is het gebruik van artikelen uit Amerikaanse kranten uit de behandelde periode essentieel. Krantenartikelen geven namelijk goed de tijdsgeest weer en zijn bovendien een grote bron van meningen en gedachtes van het publiek. Om de publieke opinie te achterhalen zal er naast de gewone nieuwsberichten een speciale interesse uitgaan naar de opiniestukken en de ingezonden brieven. Aangezien de oprichting van de JDL en het zwaartepunt van haar acties in New York plaatsvonden zal er in dit onderzoek voornamelijk gebruik worden gemaakt van The New York Times. Daarnaast worden uiteraard ook andere Amerikaanse en buitenlandse kranten gebruikt. Het zou bijvoorbeeld kunnen dat in sommige Arabische of Sovjet kranten geschreven is over de acties van de JDL, echter baseert het Amerikaanse publiek hun mening over de JDL niet op deze buitenlandse kranten waardoor de Amerikaanse kranten de voorkeur in dit onderzoek zullen krijgen.

Een ander onderwerp waarbij het gebruik van primaire bronnen een zeer belangrijke rol speelt is de reactie van de Amerikaanse veiligheidsdiensten. Dankzij 'The freedom of information act' zijn veel FBI documenten openbaar waardoor deze als primair bronnen gebruikt konden worden. Helaas zijn niet alle FBI documenten met betrekking tot de JDL en Meir Kahane vrijgegeven, waardoor op dit vlak een slag om de arm moet worden gehouden. De documenten die openbaar zijn geven echter zeer bruikbare informatie over het handelen van de FBI met betrekking tot de JDL. Maar ook hier is veel gecensureerd waardoor bepaalde informatie niet kan worden gevonden en

sommige beweringen niet te verifiëren zijn. Desalniettemin geven de gebruikte bronnen genoeg informatie om een objectief en grondig onderzoek te doen naar de reactie van de FBI en daarmee naar de mogelijke indirecte invloed van de JDL op het Amerikaans beleid. Daarnaast is het gebruik van geluidsopnames die zijn opgenomen gedurende verschillende vergaderingen van de President en zijn adviseurs in het Witte Huis zeer belangrijk voor dit onderzoek. Dankzij deze opnames kan worden gekeken hoe er binnen het Witte Huis werd omgegaan met de informatie omtrent de JDL.

Ondanks dat de primaire bronnen het voornaamst aanwezig zullen zijn in dit onderzoek is het gebruik van secundaire bronnen ook erg belangrijk. Alhoewel er over dit onderwerp niet veel geschreven is zijn er wel een aantal boeken die sterk gerelateerd zijn met dit onderwerp. Voor een mooie uitgebreide geschiedenis van de Joden in Amerika is het boek van Hasia Diner met *The Jews of the United States 1654 to 2000* bijvoorbeeld zeer geschikt. Diner is de professor joodse geschiedenis aan de New York University. Ze heeft in haar lange academische carrière met publicaties als *We remember with reverence and love: American Jews and the Myth of silence after the Holocaust, 1945-1962* en *The lower East Side memories: The Jewish place in America* al veel geschreven over de joden in Amerika. In haar boek *The Jews of the United States* beschrijft Diner de aankomst en emancipatie van de joden in Amerika op een zeer uitgebreide manier. Een belangrijk onderwerp voor dit onderzoek dat in haar boek wordt behandeld is de lange strijd van de joden tegen discriminatie en ongelijkheid in de Amerikaanse samenleving. Diner noemt de JDL hier ook nog even als één van de extreemste vormen van joodse belangenorganisaties. Door de uitgebreide geschiedenis van de joden in Amerika die Diner bespreekt kan dit onderzoek naar de JDL in een beter context worden geplaatst. Waar het boek uitblinkt in haar overzicht mist het echter de diepgang over de onderwerpen die van belang waren voor de JDL en daardoor ook belangrijk zijn voor dit onderzoek.

Voor meer specifieke inzichten in de geschiedenis van JDL zijn daarom andere boeken meer geschikt. Het boek *Jewish Identity and the JDL* van Janet Dolgin is bijvoorbeeld een heel goed boek voor een goede inkijk binnen de JDL. Dolgin was toen ze het boek in 1977 schreef assistent professor antropologie bij Columbia University. In haar boek bekijkt ze hoe de JDL leden met elkaar omgaan en hun relatie met

buitenstaanders. Verder probeert ze deze relatie te plaatsen in de context van de Amerikaanse samenleving als geheel. Buiten deze interessante informatie over de identiteit en structuur van de JDL als organisatie geeft het boek ook een inkijk naar de mensen die achter de JDL schuilgingen. Hoe deze leden aan hun ideeën kwamen en hoe ze deze uitte binnen de organisatie is erg informatief voor dit onderzoek. Bovendien beschrijft Dolgin de reacties van de JDL leden na de verschillende gewelddadige acties. Hieruit blijkt dat de JDL niet zo saamhorig front vormt als zij de buitenwereld graag doen geloven.

Een ander boek dat goed aansluit op dit onderzoek is het boek van Henry Feingold *Silent No More: Saving the Jews of Russia, the American Jewish Effort, 1967-1989*. Als emeritus professor geschiedenis aan de City University of New York, met publicaties als *Bearing Witness: How America and its Jews responded to the Holocaust* en *The Jewish people in America*, heeft Feingold een zekere expertise opgebouwd als het gaat om moderne joodse geschiedenis in Amerika. In zijn boek *Silent No More* uit 2007 beschrijft Feingold de gecompliceerde geschiedenis van de strijd voor de Sovjet Joden door de joden in Amerika. Binnen deze *case study* wordt een uitvoerige geschiedenis gegeven van zowel de situatie van de joden in de Sovjet Unie als de strijd van de joden in Amerika voor deze Sovjet joden. Naast de JDL worden in dit boek ook de andere joodse organisatie uitgebreid behandeld die opkwamen voor de situatie van de joden in de Sovjet Unie. Daarnaast wordt ook de verschuiving in het beleid van de Amerikaanse regering besproken. De combinatie van de uitgebreide geschiedenis van het probleem, de behandeling van de verschillende joodse belangenorganisaties in Amerika en de beschrijving van het beleid van de Amerikaanse regering over dit onderwerp maken het boek van Feingold zeer belangrijk voor dit onderzoek. Een probleem met dit boek is echter dat de JDL en haar acties maar een klein deel uitmaken van het onderzoek van Feingold waardoor deze niet diepgaand worden onderzocht.

Het boek van Robert Friedman uit 1990 met de titel *The False Prophet: Rabbi Meir Kahane, from FBI informant to Knesset Member* beschrijft het leven en de indrukwekkende carrière van Meir Kahane. Friedman probeert met zijn boek een objectieve biografie neer te zetten over Kahane. Friedman, als jood en journalist gefascineerd door de persoon Kahane, beschrijft het gehele leven van Kahane waardoor

het boek een goed inzicht geeft in de drijfveren van Kahane en zijn JDL. In zijn boek beschrijft Friedman het leven van Kahane aan de hand van gesprekken met allerlei belangrijke betrokkenen waaronder Kahane zelf. Aangezien Friedman al vroeg gefascineerd was door de JDL en haar leider is hij in staat om een zeer volledige weergave te geven van het verhaal achter de JDL. Gesprekken en bronnen uit de beginperiode van de JDL worden in het boek van Friedman vergeleken met de situatie van de laatste jaren van de JDL. Omdat Friedman mensen heeft gesproken en over bronnen beschikt die bij dit onderzoek niet beschikbaar waren is het boek in combinatie met het super gedetailleerde verhaal over het leven van Kahane een uitstekende toevoeging voor dit onderzoek.

Het belangrijkste boek dat is geschreven in relatie met de onderwerpen van dit onderzoek is het boek van Meir Kahane uit 1974. In zijn boek *The story of the Jewish Defense League* verteld Kahane over zijn beweegredenen achter de acties van de JDL. Het boek beschrijft de roerige jaren na de oprichting van de JDL. Alle acties van de JDL in deze periode worden uitgebreid beschreven en zijn hierbij door Kahane van motivering voorzien. Daarnaast komen de reacties van de Amerikaanse samenleving, de andere joodse belangenorganisaties en de Sovjet Unie uitvoerig aan bod. Door de combinatie van het persoonlijke verhaal van Kahane over de JDL en de uitgebreide beschrijvingen van de JDL acties en de daaropvolgende reacties is dit boek uitermate geschikt voor dit onderzoek. Echter zal er bij een boek dat geschreven is door de hoofdrolspeler zelf natuurlijk altijd gelet moeten worden op de objectiviteit van de schrijver.

Wat alle hierboven besproken boeken allemaal missen is een uitgebreid onderzoek naar de effectiviteit van de JDL. Waar elk boek uitblinkt in haar eigen onderwerp wordt er nergens onderzoek gedaan naar de vraag of de JDL succes heeft gehad met haar acties. In dit onderzoek wordt deze vraag wel gesteld. Doormiddel van een uitgebreide analyse van de belangrijkste actoren zal in de conclusie van dit onderzoek een antwoord worden gegeven op de vraag of de JDL met haar acties haar doelen heeft bereikt.

Voordat we deze verschillende actoren kunnen behandelen zal er eerst een inleidend hoofdstuk volgen waarbij wordt gekeken naar de oprichting van de JDL. In dit hoofdstuk wordt onderzocht wat de doelen van de organisatie waren ten tijde van de oprichting. Hierbij zullen ook kort de Tweede Wereldoorlog en het Midden-Oosten

conflict worden besproken aangezien deze gebeurtenissen hebben meegespeeld bij de beweegredenen om de JDL op te richten en bovendien de koers van de JDL in de loop der jaren hebben bepaald.

2. De Jewish Defense League

Om goed te kunnen onderzoeken of de JDL invloed heeft gehad op het buitenlands beleid van de Amerikaanse overheid is het belangrijk om te kijken naar het ontstaan van de organisatie. In dit hoofdstuk behandelen we daarom de oprichting van de JDL. Er wordt onderzocht waarom de JDL is opgericht en wat de doelen van de organisatie waren. Verder zal er in dit hoofdstuk gekeken worden naar de gebeurtenissen in de wereldgeschiedenis die hebben meegespeeld bij de beweegredenen om de JDL op te richten en die de koers van de JDL hebben bepaald.

De oprichting van de JDL

Met het einde van de Tweede Wereldoorlog kon Europa eindelijk een zwarte periode in haar geschiedenis afsluiten. Meer dan 22 miljoen soldaten en een geschatte 40 miljoen burgers hadden de oorlog niet overleefd. Direct na de oorlog werden de contouren van een nieuw en verdeeld Europa duidelijk. Grote delen van Oost-Europa kwamen onder de controle van de Sovjet Unie en Duitsland werd opgesplitst in vier zones welke gecontroleerd werden door de geallieerde legers.

Alhoewel de gehele bevolking van Europa had geleden tijdens de oorlog waren het vooral de joden in Europa die zwaar waren getroffen. De vervolgingen en genocide tijdens de Holocaust hadden het leven gekost aan ongeveer zes miljoen joden. Aan het einde van de oorlog waren complete joodse families uitgeroeid en miljoenen overlevenden waren zowel hun familie als bezittingen kwijtgeraakt. Na de oorlog werd de situatie voor veel Oost-Europese joden helaas niet veel beter. De joden die terugkeerden naar hun huizen in Oost-Europa werden het slachtoffer van discriminatie en nieuw geweld. In de Sovjet Unie vonden bijvoorbeeld zogenaamde ‘Pogroms’ plaats waarbij joden door gewapende bendes werden aangevallen en hun huizen, bedrijven en synagogen werden verwoest.¹

De herinnering aan de Holocaust en de gewelddadigheden in het door de Sovjet Unie gecontroleerde Oost-Europa leidden tot een directe behoefte voor veel joden om deze gebieden te verlaten. De oprichting van een joodse staat in het Midden-Oosten maakte deze emigratiedrang onder de joden in de Sovjet Unie nog sterker. Deze nieuwe

¹ S. Altshuler, From exodus to freedom. A history of the Soviet Jewry movement (Oxford 2005) 11.

staat moest een veilige plek worden waar de joden in alle veiligheid konden wonen zonder bang te zijn voor nieuwe vervolgingen. Met de oprichting van de staat Israël in 1948 werd deze joodse staat officieel een feit. En alhoewel deze nieuwe staat het toneel werd van een bloedig conflict tussen Israël en haar Arabische burens werd het ook een populaire bestemming voor miljoenen joden van over hele wereld.

Een andere prominente bestemming voor joden om naartoe te vluchten was Amerika. Al in 1654 vestigden de eerste joden zich in de toenmalige Nederlandse kolonie Nieuw Amsterdam, het huidige New York.² Gedurende de 19^e en 20^e eeuw kwam de echte migratie naar Amerika opgang en ontstond er een grote stroom van gevluchte joden richting dit land. De meeste van hen waren arme Oost-Europese joden die in het gebied rond de stad New York een beter leven probeerden te beginnen. Aan het einde van de 20^e eeuw was de joodse bevolking in dit gebied gegroeid naar een geschatte 2.1 miljoen mensen, waarmee ongeveer tien procent van de totale bevolking in de agglomeratie van New York werd vertegenwoordigd.

Alhoewel het jodendom niet de leidende religie in Amerika is, werden de joden in verloop van tijd volwaardig lid van de Amerikaanse samenleving. Bovendien wisten veel joden met deze integratie belangrijke posities in de Amerikaanse politiek en het zakenleven te bemachtigen. Deze ontwikkeling tot volwaardig Amerikaans burger ging echter niet zonder slag of stoot. De joden in Amerika hebben hard en lang moeten vechten voor hun rechten en geloof.³ Het duurde zelfs tot 1877 toen New Hampshire als laatste Amerikaanse staat gelijke rechten voor haar joodse bevolking invoerde. Door deze lange strijd voor gelijke rechten hadden de joden zichzelf goed georganiseerd in politieke actiegroepen. Deze groepen organiseerden demonstraties en oefenden druk uit op de politiek in Amerika. Alhoewel hun inspanningen aardig succesvol waren, de joden hadden na 1877 in heel Amerika dezelfde rechten als andere Amerikaanse burgers, zijn veel van deze groepen vandaag de dag nog steeds nodig in de Verenigde Staten. De grootste en oudste joodse politieke actiegroep B'nai B'rith is met 100.000 leden nog steeds erg actief.⁴

2 H. Diner, *The Jews of the United States* (Los Angeles 2004) 13.

3 Diner, *The Jews of the United States*, 49.

4 B'nai B'rith international 2010 annual report: <http://mydigimag.rrd.com/publication/?i=52247>

In 1968 kwam er een nieuwe joodse actiegroep bij. Deze groep, opgericht door de orthodoxe Rabbi Meir Kahane, was van mening dat de oude bestaande joodse actiegroepen zoals de B'nai B'rith verantwoordelijk waren voor het verlies van de joodse identiteit en de verwoesting van generaties van jongen joden met hun Amerikaanse interpretatie van het 'Joods zijn'.⁵ Kahane vond dat het tijd was voor een nieuwe organisatie die de joden echt zou beschermen. Deze bescherming zou plaats moeten vinden met alle middelen die nodig waren zonder angst voor het gebruik van extreme middelen zoals intimidatie of zelfs geweld. De organisatie die Kahane in 1968 oprichtte was de Jewish Defense League.

Al voor de oprichting van de JDL was Kahane een opvallend figuur. Het leven van deze in New York geboren Rabbi werd gemarkeerd door zijn controversiële opvattingen. Na het behalen van drie universitaire titels aan de universiteit van New York werd Kahane volgens de journalist Friedman, die een boek over het leven van Kahane heeft geschreven, in 1963 gerekruteerd voor de FBI waar hij als undercover informant bij verschillende radicale politieke groeperingen informatie moest vergaren. Twee jaar later werd Kahane volgens Friedman door de CIA gerekruteerd om de oorlog in Vietnam onder de orthodoxe joden in Amerika te promoten.⁶ Nadat Kahane in 1968 de JDL had opgericht en een aantal jaar als voorzitter en woordvoerder had gefungeerd emigreerde hij in 1971 naar Israël.⁷ In dit land zou Kahane een Israëliësch tak van de JDL oprichten waar hij voorzitter van het inmiddels internationale bestuur van de JDL zou worden. Na zijn emigratie richtte Kahane bovendien een politieke partij op. Met deze Israëliësch Kach-partij won Kahane in 1984 een zetel in de Knesset. Net als de JDL werd de Kach-partij gekenmerkt door haar extreme opvattingen. De partij had namelijk als doelstelling alle Arabieren uit Israël te verdrijven. Een jaar na de verkiezing voor de Knesset werd de partij uitgesloten van nieuwe verkiezingen vanwege het aanzetten tot racisme. Kahane werd in 1990 doodgeschoten nadat hij een lezing had gegeven in een hotel in New York. De dader van de aanslag op Kahane zou later tevens veroordeeld worden voor betrokkenheid bij de aanslag op het World Trade Center in 1993.

⁵ M. Kahane, The story of the Jewish Defense League (New York 1975) vii.

⁶ R. Friedman, The false prophet. Rabbi Meir Kahane: from FBI informant to Knesset member (New York 1990) 4.

⁷ Kahane, The story of the Jewish Defense League, 230.

Voor het begin van zijn internationale carrière en gewelddadige dood was Kahane echter vooral bekend als leider van de door hem opgerichte JDL. De belangrijkste inspiratiebron voor de JDL was de onderdrukking van de joden in de Sovjet Unie. De joden in de Sovjet Unie waren zoals al eerder vermeld het slachtoffer van ongelijkheid en discriminatie. Met de nieuw opgerichte staat Israël hadden de joden in de Sovjet Unie eindelijk een bestemming waar zij (in theorie) naartoe konden vluchten. Ten tijde van de oprichting van Israël was Sovjet leider Stalin een voorstander van de nieuwe staat. Hij dacht dat het een nieuwe socialistische staat kon worden waardoor hij zijn invloed in het Midden-Oosten kon uitbreiden. Toen echter bleek dat Israël zich ontwikkelde als een kapitalistisch land met sterke Westerse banden veranderde Stalin zijn positie jegens de nieuwe joodse staat.⁸ Israël behoorde na deze ontwikkeling volgens Stalin tot de grote tegenstanders van de Sovjet Unie. Dit was de reden dat de Sovjet leiders veel joden verbood te vertrekken uit de Sovjet Unie.⁹ Hiernaast leefde ook de angst voor een zogenaamde 'braindrain'. In de communistische Sovjet Unie werd het onderwijs namelijk betaald door de regering. Veel Sovjet joden hadden een hoge opleiding genoten die betaald was door de Sovjet regering. De angst om deze hoogopgeleide joden kwijt te raken aan een ideologische tegenstander was een belangrijke reden voor de Sovjets om deze emigratie tegen te houden. De joden die de slechte omstandigheden in de Sovjet Unie probeerden te ontvluchten door naar Israël of Amerika te emigreren werden daarom bij de grens tegengehouden waarbij hun aanvragen voor noodzakelijke vertrek visa werden geweigerd.

De slechte behandeling van de joodse bevolking in de Sovjet Unie deed Kahane beslissen de JDL op te richten. Volgens Kahane was het inmiddels tijd voor echte actie. Het jaar 1968 was bovendien geen toevallige keuze voor de oprichting van de JDL. In 1967 had Israël een korte oorlog van zes dagen gevoerd tegen haar Arabische burens. Bij deze preventieve aanval veroverde het Israëlische leger verschillende gebieden in Egypte, Syrië en Jordanië.¹⁰ Na deze oorlog verbrak de Sovjet Unie alle diplomatieke banden met Israël wat vervolgens een grote rol zou spelen bij het probleem van de Sovjet joden die

⁸ H. Feingold, "Silent no more". *Saving the Jews of Russia, the American Jewish effort, 1967-1989* (New York 2007) 41.

⁹ Feingold, *Silent no more*, 27.

¹⁰ P. Boyer e.a., *The enduring vision. A history of the American people*. (Boston 2008) 906.

naar Israël wilden emigreren.¹¹ De reeds bestaande joodse belangenorganisaties deden in de ogen van Kahane veel te weinig om de joden in de Sovjet Unie te beschermen. Kahane schrijft hierover in zijn boek: “For more then fifty years the problem of the Soviet Jewish community had been on the agenda. Some three million Jews, making up one of the largest Jewish communities in the world (and since the end of the World War II, the second largest) had been allowed to be trampled upon and forcibly assimilated, and now faced both spiritual and physical destruction. Despite this, the silence of the American Jewish community was deafening. Precisely as it had reacted, to its dying shame, during the Holocaust, the American Jewish Establishment again stood quietly by, passive, respectable, spiritually dead, and did absolutely nothing meaningful for Soviet Jewry.”¹²

Kahane stelde zichzelf bij de oprichting van de JDL een aantal doelen die hij met de organisatie wilde behalen. Het eerste doel was de vrijheid voor elke Sovjet jood die de Sovjet Unie wilde verlaten. Het tweede doel bestond uit het bewust maken van de joden in Amerika van het feit dat zij aan het probleem van de Sovjet joden geen aandacht besteedden, terwijl zij genoten van de vrijheden die Amerika hen gaf. De JDL probeerde de Amerikaanse joden te overtuigen dat de pijn van een jood waar dan ook in de wereld ook de pijn was van alle andere joden in de wereld. Kahane probeerde de joodse gemeenschap in Amerika duidelijk te maken dat ook zij verantwoordelijk waren voor het probleem van de Sovjet joden. Of zoals Kahane het zelf verwoordde: “We wanted to force a world and a Jewish community, that did not give a damn, to solve the problem or we would not give them peace.”¹³

Om deze druk op de Amerikaanse samenleving uit te oefenen had Kahane een stevig middel nodig. Dit middel vond hij in de koude oorlog. De koude oorlog, die begon als een strijd om het machtsvacuüm op te vullen die ontstaan was na de overwinning op Duitsland en Japan aan het einde van de Tweede Wereldoorlog, was in verloop van tijd uitgegroeid tot een strijd om wereldmacht tussen Amerika en de Sovjet Unie.¹⁴ De miscommunicatie en angst tussen beide landen had al meerdere malen bijna tot een mogelijke catastrofale nucleaire oorlog geleid. Zowel in de crisis van Berlijn als bij de

11 Feingold, Silent no more, 42.

12 Kahane, The story of the Jewish Defense League, 4.

13 Kahane, The story of the Jewish Defense League, 4.

14 Boyer, The enduring vision, 803

Cuba crisis stonden beide landen op het punt een oorlog te ontketenen. Om dit soort situaties in de toekomst te voorkomen besloten beide regeringen aan het einde van de jaren '60 toenadering tot elkaar te zoeken. Deze *detente* politiek was in de ogen van de leiders van Amerika en de Sovjet Unie een goed middel om de spanningen weg te nemen en de wereldpolitiek hierdoor meer te stabiliseren. Kahane begreep erg goed dat hij met zijn kleine groep fanatiekelingen slechts een kleine invloed kon hebben. Om deze invloed te vergroten, waardoor hij de doelen van de JDL zou kunnen bewerkstelligen, besloot Kahane de Sovjet Unie op haar zwakste plek aan te vallen.

De JDL besloot na haar oprichting zichzelf met name te focussen op acties tegen Sovjet doelen in Amerika. Het doel was om hiermee de *detente* politiek te verstoren waardoor beide landen zouden toegeven aan de doelen van de JDL. Kahane schrijft hierover in zijn boek: "What was good for the Soviet Union, we asked ourselves? What did the Soviets want more than anything, more than they wanted to keep Soviet Jews from emigrating? What could we harm and threaten that they wanted so much and so badly that they would have to – despite themselves- free Soviet Jews? That was the key question and that, we knew, was the key to the Soviet Jewish problem."¹⁵ Om vervolgens een flinke bedreiging toe te voegen om zijn intenties met de JDL duidelijk te maken: "More than the myopic little Jewish leaders, the Russians and the Americans knew how vulnerable *détente* was. They understood that a few fanatics could undo all the laborious work of the diplomats. The Soviets, after all, were hardly Luxembourg; they could not quietly accept attacks, humiliations, and - who knew? - assassinations of there diplomats."¹⁶

De doelen en de toon van de JDL waren hiermee duidelijk zichtbaar. De JDL had volgens Kahane naast deze doelen met betrekking tot de Sovjet joden echter ook een ander bestaansrecht in Amerika. Kahane wilde namelijk ook met de JDL de joodse identiteit in Amerika herstellen. Hij wilde deze joden laten zien dat ze boven Amerikanen vooral eerst joden waren die konden en zelfs moesten vechten voor hun rechten. Volgens Kahane mochten deze Amerikaanse joden niet meer passief langs de zijlijn staan terwijl miljoenen anderen joden werden onderdrukt en gediscrimineerd. Dit was ook de reden voor de JDL slogan 'Never Again'. Ondanks wat veel mensen denken was deze slogan

¹⁵ Kahane, The story of the Jewish Defense League, 16.

¹⁶ Kahane, The story of the Jewish Defense League, 16.

niet bedoeld om te laten zien dat de JDL een nieuwe Holocaust kon voorkomen. De slogan was bedoeld als statement om te laten zien dat de JDL het nooit meer zou toestaan dat de joodse gemeenschap weer passief langs de zijlijn zou toekijken als iemand een nieuwe Holocaust zou ondernemen.¹⁷

In dit hoofdstuk hebben we gekeken naar de oprichting van de JDL. Deze joodse belangenorganisatie werd opgericht door de orthodoxe Rabbi Meir Kahane en had in het begin met name het doel de Sovjet joden te helpen. Deze joden in de Sovjet Unie waren al decennia lang slachtoffer van onderdrukking en discriminatie. Na de oprichting van de staat Israël besloten veel Sovjet joden te vluchten naar deze nieuwe joodse staat. Uit angst voor een 'braindrain' en vanwege de slechte betrekkingen met Israël besloot de regering van de Sovjet Unie deze emigratie van Sovjet joden tegen te houden. De JDL probeerde de situatie voor deze joden in de Sovjet Unie te verbeteren door de verhoudingen tussen Amerika en de Sovjet Unie te verstoren. Kahane hoopte, door allerlei verschillende acties tegen Sovjet doelen in Amerika te organiseren, deze verstoring te bewerkstelligen. Het probleem van de Sovjet joden moest zo snel mogelijk opgelost worden en de al bestaande joodse belangenorganisaties deden in de ogen van Kahane veel te weinig. De JDL werd dus opgericht omdat het volgens hen tijd was voor echte actie. En dat er echte actie vanuit de JDL zou komen is te lezen in het volgende hoofdstuk.

17 Kahane, The story of the Jewish Defense League, 5.

3. De antisovjet jaren

Na de oprichting van de JDL lag de focus van de groep met name op antisovjet protesten. Deze focus veranderde na een aantal jaren meer richting de anti-Arabische protesten die worden besproken in het volgende hoofdstuk. In dit hoofdstuk bekijken we de antisovjet acties van de JDL en de verschillende daaraan gerelateerde reacties van actoren die invloed hebben gehad op de Amerikaanse regering. Het hoofdstuk begint met de acties van de JDL in deze periode, hierna worden de reacties van de Sovjet Unie, de Amerikaanse samenleving en de Amerikaanse veiligheidsdiensten FBI en CIA bekeken. Het hoofdstuk wordt afgesloten met een paragraaf gewijd aan het antwoord van de Amerikaanse regering op deze reacties. Door deze aanpak krijgen we een volledig beeld van de JDL acties en reacties in deze periode waardoor we een beter antwoord kunnen geven op de vraag in hoeverre de JDL invloed heeft gehad op het buitenlands beleid van Amerika. Door deze vraag te beantwoorden kunnen we uiteindelijk bekijken of de JDL haar doelen heeft bereikt met de acties.

De JDL acties

De eerste grote publieke actie van de JDL sinds haar oprichting in 1968 was een advertentie in de New York Times op 24 juni 1969. Deze uit drie kolommen bestaande advertentie liet een foto zien waarop zes mannen, vier gewapend met een honkbal knuppel, de deur van een synagoge bewaken als gevolg van dreigementen van 'negro militants'. Onderaan de advertentie stond de tekst: "Is This Any Way for Nice Jews to Behave?" De advertentie beantwoordde deze vraag met "maybe".¹⁸ De JDL had de advertentie gemaakt om meer bewustzijn te creëren voor haar doelen. Bovendien moest een groter bewustzijn ook meer geld bijeen brengen om de JDL van het nodige kapitaal te voorzien om haar doelen te bereiken. De advertentie was een succes en het ledenaantal en daarmee ook de donaties voor de JDL stegen aanzienlijk.¹⁹

Het opgehaalde geld werd onder andere gebruikt voor de organisatie van trainingskampen waar joodse jongeren de noodzakelijke JDL vaardigheden leerden om zichzelf en hun joodse gemeenschap adequaat te kunnen verdedigen. Een typische dag

¹⁸ 'JDL advertising', New York Times, 24 juni 1969

¹⁹ J. Dolgin, Jewish Identity and the JDL (Princeton 1977) 23.

tijdens deze zomerkampen, zoals Kahane de trainingskampen liever noemde, bestond uit vier uur karate training, twee uur wapentraining (waaronder schietoefeningen met een geweer) en vier uur klassikaal les over de joodse geschiedenis met een focus op de geschiedenis van het Antisemitisme.²⁰ Kahane wilde met deze kampen een sterke joodse jeugd creëren die niet alleen lichamelijk sterk was maar ook sterk in hun geloof, en die trots was om Joods te zijn. Volgens Kahane moest het woord jood niet langer synoniem staan voor slachtoffer.²¹

Naast de trainingskampen om de joodse jeugd te leren voor zichzelf op te komen startte de JDL later nog andere campagnes om de Joodse gemeenschap in nood te beschermen. Zo begon de JDL een campagne genaamd 'Every Jew a .22' waarbij ze het wapenbezit onder de joden probeerde te stimuleren.²² Kahane was mening dat een gewapende joodse gemeenschap het lokale antisemitische geweld beter kon bestrijden. Hij wilde dat de joodse gemeenschap een gevaarlijke reputatie zou krijgen waardoor niemand meer een jood zou durven aanvallen. Naast deze wapenstimulatie begon de JDL ook met gewapende buurtpatrouilles in de buurten waar veel sprake was van antisemitisme. De JDL liet in deze wijken vanaf de avond tot aan twee in de nacht auto's rondrijden die voorzien waren van radio's zodat de inzittenden met elkaar konden communiceren. De inzittenden van deze auto's waren meestal vier mannen gewapend met honkbalknuppels en pistolen. Deze gewapende buurtpatrouilles probeerden het weer veilig te maken in joodse buurten waar de politie dit niet lukte.²³

Behalve de bescherming van de joden in de slechte wijken van de stad New York probeerde de JDL ook joden in de rest van de wereld te helpen. Zoals al vermeld in de inleiding van deze scriptie was de slechte behandeling van de joden in de Sovjet Unie één van de redenen om de JDL op te richten. Om het lot van de Sovjet joden onder de aandacht te brengen wilde de JDL actie voeren.²⁴ De logische doelwitten voor eventuele JDL acties waren dan ook de vertegenwoordigers van de Sovjet Unie die zich in New York en omgeving bevonden.

20 'Jewish militants step up activity', New York Times, 25 juni 1969

21 Kahane, The story of the Jewish Defense League, 129.

22 Kahane, The story of the Jewish Defense League, 134.

23 Kahane, The story of the Jewish Defense League, 135.

24 'Jewish Group puts Slogan on Soviet Jet', Washington Post, 29 december 1969.

Rond nieuwjaar 1970 begon de JDL met een groot aantal acties gericht tegen mensen of instellingen die te maken hadden met de Sovjet Unie. Het is onduidelijk waarom de JDL rond deze periode begon met haar acties tegen de Sovjet Unie maar vanaf dit moment lag de focus op antisovjet protesten. Op 29 december 1969 vielen leden van de JDL een passagiersvliegtuig van het Russische Aeroflot binnen dat net was geland op John F. Kennedy Airport. Het vliegtuig werd van de joodse slogan: 'The nation of Israel lives' en een davidster voorzien terwijl anderen zich vast ketenden aan het voorwiel.²⁵ Deze actie gebeurde tegelijkertijd met twee andere acties die gericht waren tegen andere Sovjet doelen. Zo werden het Sovjet persbureau 'TASS' en het Sovjet bureau voor toerisme 'Intourist' kortstondig bezet en voorzien van leuzen zoals: 'Am Yisroel Chai' (het volk van Israël leeft) en 'Let My People Go'.²⁶

De volgende dag sloeg de JDL nogmaals toe. Ditmaal was het een grootschalige demonstratie in de straten waar de Permanente Vertegenwoordiging van de Sovjet Unie bij de Verenigde Naties was gevestigd. Rabbi Kahane wilde een 100-uur durende oproer houden om de Sovjet medewerkers hun onvrede te laten zien.²⁷ Kahane vertrok samen met 200 medestanders richting het gebouw van de Sovjet Unie alwaar ze werden opgewacht door een grote politiemacht die hen de doorgang probeerde te blokkeren. Kahane vertelde de verzamelde pers dat de Sovjets niet met rust zouden worden gelaten totdat zij concessies zouden doen met betrekking tot de Sovjet joden.²⁸ Daarom wilde Kahane recht voor de Permanente Vertegenwoordiging van de Sovjet Unie demonstreren aangezien de Sovjet medewerkers dan de demonstratie konden zien. De groep probeerde dan ook, ondanks de politieblokkade, alsnog het gebouw van de Sovjet Unie te bereiken. Hierop greep de politie in waarbij ze de groep uiteen probeerde te drijven. De onrust die uitbrak tussen de demonstranten en de politie zou de chique straten rondom de Permanente Vertegenwoordiging enkele dagen in zijn greep houden waarbij ongeveer 30 demonstranten, waaronder Kahane zelf, werden gearresteerd en minstens drie gewonden zouden vallen.²⁹

25 'Jewish Group puts Slogan on Soviet Jet', Washington Post, 29 december 1969.

26 Kahane, The story of the Jewish Defense League, 1.

27 'Anti-Soviet protest here', New York Times, 29 december 1969.

28 Kahane, The story of the Jewish Defense League, 3.

29 'Lindsay is accused in protest clash', New York Times, 1 januari 1970.

Later die maand demonstreerde de JDL bij een optreden van het Moskou Filharmonisch Orkest dat een concert gaf in het auditorium van het Brooklyn College in New York. Het concert maakte deel uit van een groot cultureel uitwisselingsprogramma tussen de Sovjet Unie en Amerika dat beide regeringen waren gestart in de hoop de twee landen dichter bij elkaar te brengen.³⁰ De JDL deelde pamfletten bij de ingang uit om de bezoekers van het concert te overtuigen niet naar binnen te gaan. ‘They played music at Auschwitz, too’ stond op de pamfletten, maar ondanks de harde tekst trokken weinig bezoekers zich iets aan van de demonstratie en de voorstelling ging gewoon door. Echter nog voordat het orkest kon beginnen verschenen de demonstranten op het podium en verstoorden op die manier het concert waarna het werd afgelast. De JDL deed in februari precies hetzelfde bij een optreden van de Russische muzikanten David Oistrakh en Svatoslav Richter die een optreden gaven in Carnegie Hall. Verschillende leden van de JDL drongen het concert binnen en probeerde op die manier het concert te dwarsbomen.³¹

De JDL ontwikkelde zichzelf in deze periode als een echte expert in het verstoren van het cultureel uitwisselingsprogramma. Gewapend met stink- en rookbommen wisten de JDL leden de concertzalen waar de Russische artiesten speelden snel leeg te krijgen. Zelfs het kantoor van de Amerikaanse impresario Sol Hurok die de artiesten uit de Sovjet Unie vertegenwoordigde moest het ontgelden en werd een dag bezet door leden van de JDL.³² Het hoogtepunt van de JDL verstoringen van de programma’s die Amerika en de Sovjet Unie bedachten om de betrekkingen te verbeteren kwam echter op 29 april 1970. In het New York Hilton werd een bijeenkomst gehouden met de naam ‘Convocation on the challenge of building peace’ waarbij verschillende Amerikaanse en Sovjet politici en wetenschappers met elkaar de discussie zouden aangaan over dit onderwerp. Verschillende JDL leden drongen de zaal binnen en verstoorden op deze manier de bijeenkomst die op dat moment geleid werd door de Amerikaanse staatssecretaris van Buitenlandse Zaken Richardson.³³

Rabbi Kahane verklaarde later in zijn boek dat de verstoringen van het cultuurprogramma zeer goed te rechtvaardigen waren. Het cultureel

30 Kahane, *The story of the Jewish Defense League*, 5.

31 ‘Protesters upset Russians’ Recital’, *New York Times*, 2 februari 1970

32 Kahane, *The story of the Jewish Defense League*, 6.

33 ‘Russians and Americans here debate problems peace’, *New York Times*, 30 april 1970.

uitwisselingsprogramma probeerde de Sovjet Unie een meer humaan gezicht te geven waardoor het direct inging tegen de JDL die de Amerikaanse samenleving juist wilde laten zien dat de Sovjet Unie een verschrikkelijke land was waar helemaal geen ruimte was voor humane zaken zoals bijvoorbeeld mensenrechten. In de ogen van Kahane gebruikte de Sovjets het cultuurprogramma als politiek wapen. De Sovjet Unie was helemaal niet geïnteresseerd in het uitwisselen van cultuur en zelfs niet in ‘vrede op aarde’. Volgens Kahane ware de Sovjets die naar Amerika kwamen op een politieke missie in plaats van een culturele, waarbij ze de Amerikaanse samenleving probeerden te overtuigen dat de Sovjet Unie helemaal niet zo slecht was zoals de anticommunisten in Amerika hen wilden doen geloven.³⁴

De JDL bleef vervolgens onvermoeibaar doorgaan met hun pogingen om de betrekkingen tussen de Sovjet Unie en Amerika te verstoren. Begin juni werd in New York de redactie van de communistische krant ‘Daily World’ bezet door leden van de JDL.³⁵ Waarna later die maand ook nog een bezetting van het kantoor van de Sovjet handelsmissie ‘The Amtorg Trading Corporation’ volgde.³⁶ De acties in de zomer van 1970 waren echter niet alleen gericht tegen kantoren die verbonden waren met de Sovjet Unie. Ook de gebouwen van de Sovjet Unie zelf, zoals ambassades en permanente vertegenwoordigingen in Amerika, moesten het ontgelden. Zo werd in juli het buitenhuis van de delegatie van de Sovjet Unie beklad met davidsterren en antisovjet leuzen. De JDL leden die verantwoordelijk waren werden opgepakt en onmiddellijk weer vrijgelaten aangezien de delegatie van de Sovjet Unie afzag van een eventuele aangifte.³⁷

De JDL had zich vanaf december 1969 bezig gehouden met een campagne van relatief geweldsloze protesten tegen de verschillende Sovjet organisaties in New York en omgeving. Er werd met bezettingen, demonstraties en ludieke acties aandacht gevraagd voor de slechte behandeling van de joden in de Sovjet Unie. Bovendien probeerde de JDL het werk van de Sovjet diplomaten zo lastig mogelijk te maken. Zo werden er bijvoorbeeld op Times Square reclamefolders verdeeld met de aanbieding van een *full body massage* onder de naam van een vrouw genaamd Sonia. Echter was het

34 Kahane, The story of the Jewish Defense League, 9.

35 ‘Communist paper invaded by jewish defense league’, New York Times, 4 juni 1970.

36 Kahane, The story of the Jewish Defense League, 13.

37 Kahane, The story of the Jewish Defense League, 17.

telefoonnummer dat onder aan de reclame stond niet van Sonia maar van de Permanente Vertegenwoordiging van de Sovjet Unie bij de Verenigde Naties, die vervolgens genoodzaakt waren hun telefoonnummer te veranderen omdat hun telefoonlijnen constant bezet waren met mannen die vroegen naar Sonia.³⁸

Vanaf 25 november zouden de acties van de JDL echter een heel ander karakter krijgen. Op deze dag ontplofte er een bom op het kantoor van de Russische luchtvaartmaatschappij Aeroflot welk het kantoor deelde met het agentschap van toerisme van de Sovjet Unie. Niemand raakte bij deze aanslag gewond maar het gebouw raakte zwaar beschadigd. Direct na de aanslag vonden er verschillende telefoongesprekken plaats waarin bellers verklaarden dat de aanslag was gepleegd vanwege de vervolging van joden in de Sovjet Unie waarna zij de aanslag namens de JDL opeisten.³⁹

Deze start van een nieuwe meer gewelddadige campagne tegen Sovjet doelen was een reactie van de JDL op nieuwe gewelddadigheden tegen joden in de Sovjet Unie. Een belangrijk voorbeeld hiervan was een incident in de Sovjet Unie waarbij een groep van 16 Sovjetjoden een vliegtuig probeerde te kapen om naar Zweden te vliegen. Van een echte kaping was echter geen sprake aangezien het ging om een groep van 16 mensen die zelf een vliegtuig hadden gecharterd. Eenmaal aan boord wilde deze groep de piloten overmeesteren om vervolgens naar Finland te vliegen. Het plan mislukte echter en de passagiers werden nog voor vertrek gearresteerd.⁴⁰ Na een proces van enkele maanden werden twee kapers veroordeeld tot de doodstraf en de rest kreeg zeer hoge gevangenisstraffen.⁴¹

Dit incident kreeg veel media aandacht in het westen en creëerde nieuwe aandacht voor de mensenrechten van de joden in de Sovjet Unie. Ook de JDL reageerde op de ter dood veroordeling van de kapers en begon met de nieuwe gewelddadige campagne onder de naam 'two Russians for every Jew' om op deze manier extra aandacht te vragen voor het lot van de twee ter dood veroordeelden.⁴² Een dag na de veroordeling organiseerde de JDL daarom opnieuw een grote demonstratie voor de deur van de Permanente Vertegenwoordiging van de Sovjet Unie in New York. Ook ditmaal liep de demonstratie

38 Kahane, The story of the Jewish Defense League, 18.

39 'Bomb Damages Russian offices here', New York Times, 26 november 1970.

40 'Soviet Union: The effect of a swelling Tide of Protest', New York Times, 3 januari 1971.

41 Feingold, Silent no more, 333.

42 Kahane, The story of the Jewish Defense League, 24.

uit op een gewelddadig treffen met de politie en ongeveer een jaar na de vorige demonstratie werd Kahane, samen met 11 andere JDL leden, opnieuw opgepakt voor de deuren van de Sovjet vertegenwoordiging.⁴³ Ook de internationale gemeenschap verzette zich tegen de ter dood veroordeling van de joden waarna de Sovjet Unie, uit vrees voor een verdere verstoring van de relaties met het westen, de straf van de twee kapers in een hoger beroep omzette naar een levenslange gevangenisstraf.⁴⁴

Blijkbaar waren de concessies van de Sovjet Unie dus nog niet groot genoeg in de ogen van de JDL want in januari werd een campagne gestart om alle Sovjet diplomaten in Amerika systematisch te intimideren.⁴⁵ Kahane verklaart deze acties in een krantenartikel waarin hij het volgende zegt: “The JDL has formed teams to follow, question and harass Soviet diplomats in New York to provoke a crisis in Soviet-American relations in order to stop the two countries from building bridges over Jewish bodies.”⁴⁶

De internationale protesten hadden het leven van de twee ter dood veroordeelden gered maar verder was er niks veranderd aan het lot van de joden in de Sovjet Unie aldus Kahane. De strijd moest volgens hem doorgaan om de vrijheid van elke jood in de Sovjet Unie te bewerkstelligen.⁴⁷ Aangezien Kahane met de JDL uit was op een verstoring van de verhoudingen tussen de Sovjet Unie en Amerika ging hij door met het organiseren van antisovjet geweld in Amerika. De gewelddadige campagne van de JDL tegen Sovjet doelen werd dan ook in het nieuwe jaar gewoon voortgezet. Op 8 januari 1971 ontplofte er een bom bij het Sovjet cultureel centrum in Washington D.C. Ook bij deze tweede bomaanslag van de JDL vielen wonderbaarlijk genoeg geen gewonden.⁴⁸

De tweede JDL bomaanslag van 1971 vond plaats bij het kantoor van de communistische partij in New York. In de vroege ochtend van 30 maart blies een bom de voordeur en ramen van het kantoor eruit. Ook ditmaal vielen er, dankzij het vroege tijdstip van de aanslag, geen gewonden. Vlak voor de ontploffing had een anonieme

43 ‘Pope in clemency for Jews’, Irish times, 29 december 1970.

44 B. Morozov, Documents on Soviet Jewish emigration (Londen 1999) 90.

45 H. Lumer, The “Jewish Defense League”. A new face for reaction (New York 1971) 5.

46 ‘Rabbi arrested for protesting’, Oneonto Star, 14 januari 1971.

47 Kahane, The story of the Jewish Defense League, 27.

48 ‘Bomb explodes outside Soviet cultural office’, The Guardian, 9 januari 1971.

beller aan de pers verklaard dat het kantoor van de partij doelwit was aangezien zij ook verantwoordelijk waren voor de daden van de Sovjet Unie.⁴⁹

Later dat jaar werd de Sovjet handelsmissie 'The Amtorg Trading Corporation' opnieuw doelwit van een JDL actie. Echter betrof het ditmaal geen bezetting zoals een jaar eerder het geval was. Deze keer was het een bom verstopt in een attachékoffer die ontplofte en aanzienlijke schade aanrichtte op de verdieping waar Amtorg gevestigd was. Twintig minuten voor de ontploffing had de JDL de bom gemeld waardoor het kantoor op tijd ontruimd kon worden waardoor er geen gewonden vielen. Later trof de explosieve opruimingsdienst nog eens vier dynamietstaven in het kantoor aan waarna deze onschadelijk werden gemaakt.⁵⁰

In oktober 1971 werd een 18 jarig JDL lid opgepakt nadat hij in de nacht van 20 oktober vier schoten had gelost op het kantoor van de Permanente Vertegenwoordiging van de Sovjet Unie bij de Verenigde Naties. Er raakte niemand gewond bij deze actie maar het leidde tot verhitte discussies in de dagen die volgde op het incident. Het hoofd van de Sovjet delegatie bij de Verenigde Naties, Yakov Malik, diende een formele klacht in tijdens de vergadering die bij de Verenigde Naties werd georganiseerd na de schietpartij.⁵¹

Versterkt in het gevoel dat de JDL invloed begon te krijgen zette Kahane zijn acties tegen het Sovjet personeel in New York voort. Sovjet diplomaten werden overal achtervolgd door JDL leden die borden met zich droegen waarop teksten stonden als: "We are following a Russian swine who oppressed Jews".⁵² Zelfs de vrouwen van de diplomaten werden gevolgd bij hun dagelijkse bezigheden. De acties werden door het Sovjet personeel als dusdanig bedreigend ervaren dat de kinderen niet meer in Central Park mochten komen om buiten te spelen.⁵³ Een niet overdreven reactie aangezien de JDL met eerdere aanslagen had bewezen zeer gewelddadig te kunnen zijn tegen de Sovjets.

Een man die deze gewelddadigheden van de JDL vaak genoeg heeft ervaren is Sol Hurok. Hurok, nota bene zelf een jood die in 1906 gevlucht was uit Rusland, was in de ogen van Kahane iemand die alleen maar uit was op meer eigen financieel gewin over de

49 'Communist office in New York is bombed', Washington Post, 31 maart 1971.

50 'Bomb explodes in Midtown Soviet Trading office', New York Times, 23 april 1971.

51 'Shots at Soviet Mission stir bitter debate in the U.N.', New York Times, 22 oktober 1971.

52 Kahane, The story of the Jewish Defense League, 32.

53 Kahane, The story of the Jewish Defense League, 33.

ruggen van de joden in de Sovjet Unie.⁵⁴ In 1970 was het kantoor van impresario Hurok al eens door de JDL bezet omdat hij de man was die de Sovjet artiesten begeleidde bij hun komst naar Amerika in het kader van het cultureel uitwisselingsprogramma. Hurok probeerde in de jaren daarna het geweld van de JDL tegen hem af te kopen maar deze poging was zonder resultaat en de dreiging van de JDL bleef aanwezig.⁵⁵

In januari 1972 werd zijn kantoor dan ook doelwit van een JDL actie met veel meer geweld. Een bom ontplofte in het kantoor en bij deze aanslag kwam één persoon om het leven en dertien anderen, waaronder Hurok zelf, raakten gewond.⁵⁶ Een half uur voor de aanslag werden verschillende persbureaus gewaarschuwd dat er actie ondernomen zou worden tegen Hurok. De anonieme beller verklaarde dat Hurok verantwoordelijk was voor de optredens van de Russische artiesten in Amerika terwijl tegelijkertijd de Russische cultuur de joden aldaar onderdrukte. Volgens de beller was het niet toegestaan om ‘bruggen van vriendschap te bouwen met de lijken van de Sovjet joden’ waarna hij zijn gesprek beëindigde met de JDL slogan ‘Never Again’.⁵⁷ Alhoewel de JDL ontkende iets met de aanslag te maken te hebben, iets wat ze altijd deden bij criminele acties, werden in hetzelfde jaar nog vier leden van de JDL opgepakt voor de aanslag bij Hurok.⁵⁸

De JDL had niet de intentie om slachtoffers te maken bij de aanslag op Hurok. Net als bij andere aanslagen werd er ook bij deze aanslag van te voren gewaarschuwd. Bij de andere aanslagen zorgden deze waarschuwingen, vaak versterkt door het vroege tijdstip van de acties, ervoor dat er geen slachtoffers vielen. De aanslag bij Hurok was echter midden op de dag waardoor het druk was op het kantoor waar de aanslag gepleegd werd. Honderden werknemers werden ingesloten door de rook die was ontstaan door de aanslag. Uiteindelijk kon bijna iedereen op tijd uit het kantoor bevrijd worden door de brandweer. Voor één vrouwelijke medewerkster, de jonge joodse Iris Kones, kwam de hulp echter te laat. Ze was gestikt in de hevige rook die zich verspreidde in de kamer waar ze naartoe was gevlucht.⁵⁹

54 Kahane, *The story of the Jewish Defense League*, 6.

55 Kahane, *The story of the Jewish Defense League*, 7.

56 Dolgin, *Jewish Identity and the JDL*, 40.

57 ‘A death bomb in New York’, *The Guardian*, 26 januari 1972.

58 Dolgin, *Jewish Identity and the JDL*, 40.

59 R. Rosenthal, *Rookie cop. Deep undercover in the Jewish Defense League* (Welfleet 2000) 3.

Door de dodelijke aanslag kreeg de JDL een hoop negatieve publiciteit en ook binnen de JDL was onenigheid ontstaan over de te varen koers van de antisovjet campagne. Bovendien bleven veel JDL leden weg van het hoofdkwartier uit vrees om geobserveerd te worden door de FBI.⁶⁰ Hierdoor hielden de JDL leden zich in de maanden na de dodelijke aanslag even gedeisd. Pas in maart liet de JDL weer van zich horen. Ditmaal betrof het een geweldloze actie waarbij een JDL lid een glas bloed over een Sovjet diplomaat gooide tijdens een receptie in Washington.⁶¹ Niemand raakte gewond maar de actie liet goed zien dat de JDL het Sovjet personeel nog niet met rust zou laten.

Dat de JDL nog steeds bereid was tot gewelddadige acties tegen personeel van de Sovjet Unie bleek 24 mei 1972. Op deze dag werden er vier JDL leden gearresteerd omdat ze van plan waren om de residentie van de Sovjet delegatie bij de Verenigde Naties op te blazen. De vier werden gearresteerd terwijl ze net twee bommen in elkaar aan het zetten waren op een kamer in een Joods centrum in de buurt. Bovendien hadden ze gedetailleerde tekeningen van de residentie, gasmaskers, bivakmutsen en andere attributen om de aanslag te plegen bij zich op het moment van hun arrestatie. Als laatste werd er ook een statement gevonden die verspreid zou moeten worden aan verschillende persagentschappen als de aanslag uitgevoerd was.⁶²

De JDL was nu al bijna twee en een half jaar bezig met haar gewelddadige campagne tegen Sovjet doelen. Een campagne die de spanningen tussen de Sovjet Unie en Amerika had laten stijgen en zelfs een persoon het leven had gekost en velen anderen had verwond. Kahane was eind 1971 verhuisd naar Israël om daar een nieuwe tak van de JDL op te richten. Door de verhuizing en het groeiende conflicten tussen Israël en de omliggende Arabische landen begon vanaf 1972 de focus van de JDL langzaam te verschuiven naar anti-Arabische acties. In deze laatste jaren van de regering Nixon gingen echter de acties tegen de Sovjet Unie, zij het in een mindere mate als de jaren ervoor, wel gewoon door aangezien de situatie voor de Sovjet joden nog steeds niet genoeg was verbeterd.

⁶⁰ Dolgin, *Jewish Identity and the JDL*, 40.

⁶¹ 'Girl in Blood Pouring act is sent home', Washington Post, 17 maart 1972.

⁶² 'Anti-Soviet bomb plot is laid to 4 on L.I.', New York Times, 25 mei 1972.

Zo werd er in december 1972 een feest ter ere van het 50 jarig bestaan van de Sovjet Unie verstoord op de ambassade in Washington. Vier JDL leden waren met een valse uitnodiging naar binnen gedrongen waarna zij zichzelf vastketende in de feestzaal om hun protest duidelijk te maken.⁶³ Het bezoek van de Sovjet leider Brezhnev aan Camp David was in de zomer van 1973 een andere goede aanleiding voor protest. De JDL organiseerde, in samenwerking met andere joodse belangengroepen, grootschalige demonstraties tegen dit bezoek. Zo werd er een demonstratie georganiseerd in Washington waar 10.000 mensen aan mee deden. Een paar dagen na deze demonstratie werden er bij andere, meer gewelddadige, protesten in Washington 29 leden van de JDL opgepakt voor het creëren van rellen.⁶⁴ Ook in New York liet de JDL van zich horen gedurende het bezoek van Brezhnev aan Amerika. Zo ging er in Queens een auto van een Sovjet diplomaat in vlammen op nadat het was geraakt door een brandbom en even later werd het gebouw van de Sovjet delegatie bij de Verenigde Naties besmeurd met rode verf.⁶⁵ Een paar dagen na deze incidenten moest een andere auto van een Sovjet diplomaat het ontgelden. Ditmaal werden alle banden open gesneden.⁶⁶ Beide acties werden opgeëist door de JDL waarin een anonieme beller aan verschillende persagentschappen verklaarde dat de *detente* tussen de Sovjet Unie en Amerika niet zou worden bereikt over de levens van de Sovjet joden.⁶⁷

In deze paragraaf hebben we goed kunnen zien hoeveel en wat voor soort acties de JDL voerde tegen de Sovjet Unie. De paragraaf beschrijft hoe ver de JDL ging in haar protesten tegen de slechte behandeling van de joden in de Sovjet Unie. De diversiteit in het soort protesten is opvallend te noemen. Zo maakte de JDL zowel gebruik van vreedzame demonstraties als gewelddadige aanslagen en voerde ze actie tegen zowel Sovjet gelieerde organisaties als tegen personeel van de Sovjet Unie zelf. Met de acties tegen de Sovjet Unie probeerde de JDL invloed uit te oefenen op de verhoudingen tussen Amerika en de Sovjet Unie. Met het oog op de doelstellingen van beide regeringen om een *detente* te bereiken werkten de acties van de JDL belemmerend. Maar in hoeverre heeft het de Amerikaanse regering ook daadwerkelijk beïnvloed? Om hier een goed

63 'Soviet Embassy Melee', Washington Post, 22 december 1972.

64 'Police arrest 29 during protest', Washington Post, 19 juni 1973.

65 'Soviet Diplomat's car is Fire-bombed in Queens', New York Times, 21 juni 1973.

66 'Tires slashed on car of Soviet Diplomat here', New York Times, 25 juni 1973.

67 'Soviet Diplomat's car is Fire-bombed in Queens', New York Times, 21 juni 1973.

antwoord op te geven moeten we eerst kijken hoe de regering van de Sovjet Unie reageerde op de gewelddadigheden van de JDL.

De reactie van de Sovjet Unie

Alhoewel de acties van de JDL niet een directe bedreiging vormden voor het voortbestaan van de Sovjet Unie reageerde dit land wel op de gewelddadigheden tegen hen. De demonstraties en aanslagen waren direct gericht tegen Sovjet personeel waardoor de Sovjet regering wel moest reageren om haar kantoren en personeel te beschermen. Deze reacties werden over het algemeen direct aan de Amerikaanse regering gericht aangezien de aanvallen in Amerika gebeurden. In deze paragraaf gaan we daarom bekijken in hoeverre de Sovjet Unie reageerde op de acties van de JDL en op wat voor manier zij hierbij de Amerikaanse regering hebben beïnvloed in haar beslissingen omtrent de JDL.

Met de eerste JDL acties gericht tegen Sovjet doelen kwamen ook de eerste reacties van de Sovjet Unie. De Sovjet regering annuleerde bijvoorbeeld door de acties van de JDL tijdens het cultureel uitwisselingprogramma de overige voorstellingen.⁶⁸ Later, toen de mate van geweld tegen de Sovjet doelen groter werd, nam de kritiek van de Sovjet Unie een meer dreigende vorm aan. Op 5 januari 1971 verklaarde de Sovjet Unie dat de acties van de JDL gericht tegen de Sovjet vertegenwoordigers in Amerika direct moesten stoppen omdat ze niet alleen het werk van de Sovjet diplomaten hinderden maar ook een fysiek gevaar vormde voor hen en hun families. De ambassadeur van de Sovjet Unie, Dobrynin, verklaarde dat het aanwezige Sovjet personeel in Amerika juist de verbetering van de omstandigheden voor de joden in de Sovjet Unie steunden. Maar door de acties van de JDL waren zij minder snel geneigd deze mening in hun adviezen aan hun superieuren in Moskou te vermelden.⁶⁹ Buiten het feit dat de JDL met deze acties veel media aandacht wist te bewerkstelligen voor het lot van de Sovjet joden zou men uit de verklaring van Dobrynin kunnen concluderen dat de intimiderende acties tegen het Sovjet personeel een averechts effect hebben gehad op de verbetering van de rechten van de Sovjet joden.

⁶⁸ Lumer, The "Jewish Defense League", 10.

⁶⁹ Feingold, Silent no more, 103.

Bovendien namen de Sovjets het de Amerikaanse regering zeer kwalijk dat zij blijkbaar niet in staat waren de JDL te stoppen. De regering van de Sovjet Unie verklaarde dat onder deze omstandigheden de Amerikaanse regering niet kon verwachten dat haar personeel in de Sovjet Unie onder de normale omstandigheden kon werken.⁷⁰ Later werden medewerkers van de Amerikaanse ambassade in Moskou ook daadwerkelijk aangevallen en bedreigd. Twee diplomaten kregen telefonische bedreigingen en een auto van de ambassade ging in vlammen op. Bovendien werd de secretaris van de ambassade, Robert Palmer, op straat lastiggevallen en bedreigd. Drie mannen vroegen de secretaris hoe hij het zou vinden om midden op straat in elkaar geslagen te worden en of hij het erg zou vinden als zijn auto gesloopt zou worden, dingen die volgens hen gebeurden bij Sovjet diplomaten in Amerika.⁷¹

Volgens de Sovjet regering waren deze aanvallen uitgevoerd door boze burgers maar een vanuit de regering gecoördineerde actie, alhoewel dit nooit bewezen is, valt hier niet uit te sluiten. Bovendien startte de door de staat gecontroleerde media in de Sovjet Unie vanaf dit moment een propaganda campagne waarin de mogelijkheid werd besproken dat Amerikanen in de Sovjet Unie het slachtoffer konden worden van vergeldingsacties.⁷² Een extra bewijs dat de regering van de Sovjet Unie zich bemoeide met de bedreigingen en intimidaties van de Amerikanen in de Sovjet Unie.

De woede van de Sovjet Unie werd nog eens extra gevoed door de bomaanslag op het cultureel centrum in Washington. De Amerikaanse regering had, als reactie op de kritiek van Dobrynin op 5 januari, de Sovjets net verzekerd alles te doen om verdere aanslagen te voorkomen toen deze aanslag plaatsvond. De regering van de Sovjet Unie was furieus over het feit dat de Amerikaanse regering het personeel en goederen van de Sovjet Unie niet voldoende kon beschermen. De minister van de buitenlandse zaken van de Sovjet Unie liet hierop de Amerikaanse ambassadeur in Moskou op het matje roepen en verklaarde dat de Amerikaanse regering mede verantwoordelijk werd gehouden voor de aanslag.⁷³ Verder eiste de Sovjet Unie dat de Amerikaanse regering alle noodzakelijke

⁷⁰ Lumer, *The "Jewish Defense League"*, 10.

⁷¹ Kahane, *The story of the Jewish Defense League*, 29.

⁷² 'Threats and Bombs, a nasty phase for the two nations: U.S and Russia', *New York Times*, 10 januari 1971.

⁷³ 'Moscow sceptical over US apology', *The Gardian*, 11 januari 1971.

veiligheidsmaatregelen nam om de aanvallen te stoppen en het Sovjet personeel dat zich in Amerika bevond adequaat te beschermen.⁷⁴

Aan deze reacties is goed te zien dat de spanningen tussen Amerika en de Sovjet Unie in deze periode opliepen. De pogingen van beide regeringen om in de voorgaande jaren dichterbij elkaar te komen, denk aan het cultureel uitwisselingsprogramma, waren door de acties van de JDL uitgelopen op een mislukking. Het personeel van de Sovjet Unie was niet veilig in Amerika door het geweld van de JDL en door represailles was nu ook het personeel van Amerika niet veilig in de Sovjet Unie. Zowel de Sovjet Unie als Amerika zagen hun buitenlandse politiek van *detente* verpest worden waardoor de algehele spanningen in de wereld toenamen. Kahane verklaart in zijn boek dat de acties van de JDL ook precies deze bedoeling hadden om op die manier extra druk op beide landen te leggen en zo het lot van de Sovjet joden te verbeteren.⁷⁵

Door de geringe hoeveelheid van beschikbare bronnen blijft het lastig om een conclusie te vormen over de reactie van de Sovjet Unie op de JDL acties. Wat we in deze paragraaf hebben kunnen aantonen is dat de Sovjet Unie vooral negatief reageerde op de acties. Veel joodse belangenorganisaties claimen dat de acties van de JDL enkel tot een verslechtering hebben geleid voor de situatie van de joden in de Sovjet Unie.⁷⁶ De reactie van ambassadeur Dobrynin zou deze claim onderbouwen. Echter is het onmogelijk om dit met zekerheid vast te stellen door het beperkte aantal bronnen dat beschikbaar was voor dit onderzoek. Wat we wel met zekerheid kunnen vaststellen is dat de reactie van de Sovjet Unie op de JDL acties naar de Amerikaanse overheid toe erg negatief was. Naast het feit dat de Sovjet regering via officiële diplomatieke kanalen haar onvrede kenbaar maakte, eiste ze ook meer garanties om de veiligheid van Sovjet personeel in Amerika te waarborgen. Bovendien hield de Sovjet Unie de Amerikaanse regering verantwoordelijk voor de steeds heftiger wordende acties van de JDL.

De reactie van de Sovjet Unie was dermate heftig dat het volgens sommige bronnen zelfs een negatief effect had op de SALT onderhandelingen waarbij Amerika en de Sovjet Unie een stop tot de wapenwedloop tussen beide landen probeerde te

74 'Threats and Bombs, a nasty phase for the two nations: U.S and Russia', New York Times, 10 januari 1971.

75 Kahane, *The story of the Jewish Defense League*, 28.

76 'Orthodox leaders score bombing as irresponsible', New York Times, 26 november 1970.

bewerkstelligen.⁷⁷ Alhoewel deze bewering in dit onderzoek niet bewezen kan worden laat het wel goed zien op wat voor niveau de JDL de Amerikaanse regering mogelijk heeft beïnvloed. De JDL riep namelijk een bepaalde reactie bij de Sovjet regering op die op haar beurt weer invloed op de Amerikaanse regering uitoefende.

De reactie van de Sovjet Unie had ook een effect op de Amerikaanse samenleving. Door de verslechterde verhoudingen tussen beide landen en de dreigende toon van de Sovjet regering jegens Amerikanen in de Sovjet Unie zagen veel Amerikaanse burgers af van hun idee om voor vakantie of zaken de Sovjet Unie te bezoeken.⁷⁸ Deze mogelijk negatieve gevolgen van JDL acties voor de Amerikaanse samenleving zullen we in de volgende paragraaf verder gaan onderzoeken.

De publieke opinie in Amerika

De publieke opinie binnen de Amerikaanse samenleving is een belangrijke factor voor de Amerikaanse regering bij het bepalen van haar beleid. De regering is er immers om de samenleving te dienen en bovendien wordt het hoofd van Amerikaanse regering gekozen door deze samenleving. De mening van het publiek heeft hierdoor een belangrijke invloed op de Amerikaanse regering. Het is daarom noodzakelijk voor dit onderzoek om de publieke opinie met betrekking tot de JDL acties te bekijken. Alleen hierdoor krijgen we een zo breed mogelijk beeld van de invloed van de JDL op de Amerikaanse regering.

Al sinds de oprichting van de organisatie riepen de acties van de JDL reacties binnen de Amerikaanse samenleving op. Het plaatsen van de advertentie in The New York Times was een groot succes voor de JDL. Het ledenaantal steeg flink na de advertentie en de JDL wist zich te vestigen als joodse belangenorganisatie. Met de advertentie brak er echter ook een grote discussie uit tussen voor en tegenstanders van de JDL. Let wel in deze periode profileerde de JDL zich als een belangenorganisatie die, alhoewel op een meer provocerende en radicale manier, vocht voor een beter bestaan voor joden over de hele wereld. Toen de eerste discussies over de JDL los barstten was van extreem geweld tegen Sovjet doelen nog geen sprake.

77 'Threats and Bombs, a nasty phase for the two nations: U.S and Russia', New York Times, 10 januari 1971.

78 'Threats and Bombs, a nasty phase for the two nations: U.S and Russia', New York Times, 10 januari 1971.

Een dag na de plaatsing van de advertentie schreef de hoofdredacteur van de New York Times een opiniestuk waarin hij manier waarop de JDL zichzelf profileerde veroordeelde. Op de vraag die in de advertentie werd gesteld of dit de manier was hoe aardige joodse jongeren zich moesten gedragen, had de hoofdredacteur een ander antwoord dan de advertentie. Zijn antwoord was niet ‘misschien’ zoals de advertentie stelde. Zijn antwoord was nee, dit is niet de manier hoe joodse jongeren zich moeten gedragen, en datzelfde gold voor christelijke, witte, zwarte of wat voor jongeren dan ook.⁷⁹ Dit artikel vertegenwoordigde een groot gedeelte van de meningen die mensen over de JDL hadden. Met name de andere joodse belangenorganisaties hadden geen goed woord over voor de JDL en haar radicale tactieken. De JDL werd door hen beschreven als een zelfaangewezen groep criminelen wiens bescherming de joodse gemeenschap niet nodig heeft en ook niet wil.⁸⁰ Veel joodse leiders vreesden dat de JDL de joodse gemeenschap een slechte naam zou bezorgen. De JDL werd door sommige zelfs vergeleken met de ‘Klu Klux Klan’.⁸¹

Het is echter fascinerend om te zien dat er onder de bevolking ook een heel ander geluid over de JDL te horen was. Natuurlijk waren er mensen die het eens waren met de hoofdredacteur en de leiders van de grote joodse organisaties, maar er waren ook mensen die de JDL en haar acties steunden. Een goed voorbeeld van deze verdeeldheid binnen de samenleving zie je terug in de reacties op het opiniestuk in de New York Times. Sommige vonden dat de JDL noodzakelijk was aangezien de joden altijd geadviseerd werd alles volgens de regels te doen, om vervolgens slachtoffer te worden van mensen die dit niet deden.⁸² Volgens de voorstanders bracht de JDL weer de kracht en trots terug onder de joodse bevolking in Amerika die het in de jaren daarvoor had verloren.⁸³

Deze nieuwe trots onder de joden was precies wat Kahane probeerde te bereiken met de JDL. Dit was ook een reden voor Kahane om de JDL trainingskampen te organiseren. Met deze kampen was Kahane erg radicaal bezig in de ogen van het merendeel van de joodse gemeenschap. Vooral de wapenstimulatie en training hiervan werd veroordeeld in de conservatieve joodse kringen. Een pistool was iets voor *goyim*,

79 ‘Dream or Nightmare?’, New York Times, 25 juni 1969.

80 ‘Jewish Militants step up activity’, New York Times, 25 juni 1969.

81 ‘Defense League scored by Rabbi’, New York Times, 18 mei 1969.

82 ‘For defense league’, New York Times, 30 juni 1969.

83 ‘J.D.L actions praised’, New York Times, 21 oktober 1969.

zoals niet-joden door hen werden genoemd, en diende niet gebruikt te worden door joden.⁸⁴ Maar zoals al eerder vermeld wilde Kahane een joodse gemeenschap creëren die zichzelf kon verdedigen, en het gebruik van wapens hoorde daar volgens hem bij.⁸⁵ Veel leden van de JDL droegen daarom dagelijks een pistool op zak. Alhoewel een wapenvergunning met veel moeite legaal kon worden verkregen, was het in de staat New York niet toegestaan om een geladen wapen op zak te hebben. JDL leden negeerde deze wet en droegen de wapens vaak gewoon geladen op zak onder het mom van zelfverdediging.⁸⁶

Met haar protesten tegen de Sovjet doelen creëerde de JDL een hoop aandacht voor de organisatie en haar doelen. De JDL kwam dankzij de demonstraties, protesten en gewelddadige acties vaak in het nieuws. En hoewel de JDL natuurlijk veel weerstand opriep door haar extreme acties, werd het doel waar de JDL voor stond wel steeds meer omarmd door de rest van de samenleving. De mediagenieke Kahane wist precies hoe hij de aandacht van de pers moest trekken. Ondanks zijn extreme acties en extreme standpunten, Kahane was bijvoorbeeld een fervent voorstander van de Vietnam oorlog wat hem op veel kritiek kwam te staan, wist hij de aandacht van de Amerikaanse samenleving te trekken en deze ten volle te benutten voor zijn strijd voor de Sovjet joden.⁸⁷

Met name onder de Amerikaanse joden groeide dankzij de JDL acties het besef dat ook zij verantwoordelijk waren voor de slechte omstandigheden van de Sovjet joden.⁸⁸ In het begin van de jaren zeventig, de periode van de eerste geweldscampagne van de JDL tegen Sovjet doelen, ziet men ook andere belangenorganisaties ontstaan die het opnemen voor de rechten van de Sovjet joden. De JDL bleef hierbij natuurlijk het meest extreem in haar aanpak, maar in deze periode begonnen ook andere groepen uit de joodse gemeenschap zich te roeren.

De joodse gemeenschap kwam in deze periode op verschillende manieren in actie. Synagogen werden volgehangen met afbeeldingen van de joden die in de Sovjet Unie werden vervolgd. Er werd gebeden en stil gestaan voor de situatie van de Sovjet joden

84 Kahane, The story of the Jewish Defense League, 130.

85 Kahane, The story of the Jewish Defense League, 134.

86 Rosenthal, Rookie cop, 28.

87 Rosenthal, Rookie cop, 36.

88 Diner, The jews of the United States, 343

tijdens diensten in de synagogen. Bovendien vroegen veel joden binnen hun beroepsgroep aandacht voor de situatie in de Sovjet Unie. Op deze manier werd ook de rest van de Amerikaanse bevolking, op een meer vreedzame manier dan via JDL acties, betrokken met het lot van de Sovjet joden. Dit betekent echter niet dat geweld alleen onder de JDL plaatsvond. Vanaf deze periode werden er ook joden die geen JDL lid waren, en zich ook niet met deze organisatie wilden associëren, opgepakt bij gewelddadigheden tijdens antisovjet protesten.⁸⁹

De intimidatie van Sovjet personeel is een voorbeeld van hoeveel verder de JDL ging in vergelijking met de rest van de joodse gemeenschap in haar protesten tegen de Sovjet Unie. Deze intimiderende acties hadden al veel verontwaardiging en kritiek opgeroepen bij de Sovjet regering, maar ook binnen de Amerikaanse samenleving kwam een negatieve reactie op deze acties. Veel mensen waren van mening dat de acties van de JDL alleen maar leidde tot een verdere onderdrukking van de joden in de Sovjet Unie aangezien verdere anti-Semitistische en discriminerende maatregelen genomen werden door de Sovjet regering als reactie op de JDL intimidaties.⁹⁰ De acties van de JDL waren hierdoor onverantwoord en ze verwoestten het werk en de relatie met de Sovjet Unie dat andere joodse organisaties via een meer diplomatieke weg hadden opgebouwd.⁹¹ Bovendien vreesden sommigen dat de acties van de JDL zouden leiden tot grotere spanningen tussen Amerika en de Sovjet Unie.⁹² Iets dat de stabiliteit in de wereld zou kunnen aantasten en daardoor zeer gevaarlijk was.

De gewelddadige acties van de JDL riepen soortgelijke reacties op. De leiders van de grote joodse belangenorganisaties zagen de aanslagen op Sovjet doelen als onbezonnen terroristische acties die de situatie van de joden in de Sovjet Unie alleen maar deden verslechteren.⁹³ De JDL had veel sympathie en aandacht gekregen door haar geweldloze acties. Deze sympathie werd al snel minder door de intimiderende acties tegen het Sovjet personeel en door de nieuwe gewelddadige aanslagen verminderde de steun voor de JDL onder de Amerikaanse bevolking nog meer.⁹⁴ Zelfs de toenmalige

89 Diner, *The Jews of the United States*, 344

90 'JDL: Dangerous campaign to harass Russians', *New York Times*, 17 januari 1971.

91 'JDL calls a halt to its harassment of Soviet Diplomats', *New York Times*, 20 januari 1971.

92 'JDL's wrong approach', *New York Times*, 12 januari 1971.

93 'Pipe bomb damages Soviet Airline offices here', *New York Times*, 26 november 1970.

94 'JDL Antics', *New York Times*, 27 maart 1972.

premier van Israël stelde dat de JDL alleen maar extra problemen veroorzaakte voor het lot van de Sovjet joden.⁹⁵ De hoofdredacteur van de Washington Post schreef in een opiniestuk dat hoe verderfelijker de politiek van de Sovjet Unie ook was, gewelddadigheden nooit geoorloofd zijn. Hij meende dat dit soort acties de diplomatieke relatie tussen Amerika en de Sovjet Unie in gevaar brachten waardoor de Amerikaanse regering ook geen diplomatieke druk kon uitoefenen om de situatie in de Sovjet Unie te verbeteren.⁹⁶

Het is erg lastig om bronnen te vinden die bijdragen aan een volledig beeld van de mening van de Amerikaanse bevolking. In dit onderzoek kon slechts één reactie op de gewelddadige aanslagen worden gevonden waarin iemand zijn sympathie uitspreekt voor de acties van de JDL.⁹⁷ In deze reactie, een brief aan de hoofdredacteur van de New York Times, zegt de auteur dat de JDL: "... seem to be rather foolish, but fools rush in where angels fear to tread, and the JDL does seem to have been the only group making a real fuss about Soviet Jews for many months, while wiser people did nothing or proceeded cautiously."⁹⁸ Bovendien verwonderde de auteur zich niet over het feit dat de JDL zo weinig steun genoot binnen de Amerikaanse samenleving aangezien hij de buitenwereld nog nooit als sympathiek heeft ervaren richting de joden.⁹⁹

Deze sympathie van de rest van de wereld richting de joden was er echter wel. Het proces tegen de Sovjetjoden die een vliegtuig probeerden te kapen om de Sovjet Unie te ontvluchten kreeg wereldwijd veel aandacht.¹⁰⁰ De potentiële ter dood veroordeling veroorzaakte een stroom van internationale protesten. Binnen heel Europa ontstonden spontane publieke protesten tegen Sovjet bedrijven en veel nationale regeringen, waaronder die van Amerika, veroordeelden het proces en spraken hun zorgen uit over de situatie van de joden in de Sovjet Unie.¹⁰¹ Het bijzondere van deze gezamenlijke protesten was niet zozeer het hoge internationale karakter, maar vooral ook het feit dat de verschillende communistische partijen in de wereld afstand deden van het standpunt van

95 'Animals are cutting edge of violent Jewish Defense League', Edwardville intelliger, 9 oktober 1972.

96 'A shameful attack on a Soviet diplomat', Washington Post editorial, 18 mei 1972.

97 Hiermee wordt een publieke reactie bedoeld, die direct na de aanslagen is gegeven, van iemand die geen banden heeft met de JDL.

98 'Sympathy for Jews', New York Times, 12 april 1972

99 'Sympathy for Jews', New York Times, 12 april 1972

100 'Timing of the Leningrad trial', The Guardian, 6 januari 1971

101 'Soviet Union: The effect of the swelling tide of protest', New York Times, 3 januari 1971

de Sovjet Unie.¹⁰² Bovendien leidde al de aandacht voor het proces ook tot meer aandacht voor de gehele situatie van de joden in de Sovjet Unie.¹⁰³ Een mate van aandacht die de JDL met haar acties ook probeerde te bereiken.

Dit gegeven neemt niet weg dat het overgrote deel van de mensen door de gewelddadigheden het doel van de JDL uit het oog verloren en daardoor alleen de middelen zagen waarmee de JDL haar doel probeerden te bereiken. Deze middelen, waaronder dus gewelddadige aanslagen, waren volgens hen een regelrechte aanval op de vrije Amerikaanse samenleving. Dit had niet alleen betrekking op de acties van de JDL, maar ook op de reacties van de regering op deze acties. Door de aanslagen die de JDL pleegden waren de Amerikaanse veiligheidsdiensten genoodzaakt de joodse gemeenschap scherp in de gaten te houden, iets wat sommigen als een directe confrontatie zagen met hun burgerlijke vrijheden.¹⁰⁴

De reactie van de Amerikaanse veiligheidsdiensten

In deze paragraaf bekijken we de reactie van de Amerikaanse veiligheidsdiensten op de acties van de JDL. Door de observaties en onderzoeken van deze veiligheidsdiensten kreeg de Amerikaanse regering steeds meer inzicht over de intenties en activiteiten van de JDL. Deze onderzoeken hebben daarmee bijgedragen aan het creëren van het beleid van de Amerikaanse regering. Als gevolg hiervan zou men dus kunnen concluderen dat de acties van de JDL een bepaalde invloed hebben gehad op het Amerikaanse beleid. Om deze reden is het voor dit onderzoek van belang om te kijken naar de reactie van de Amerikaanse veiligheidsdiensten.

In de vorige paragrafen werd al duidelijk dat de acties van de JDL een reactie oproepen bij de Amerikaanse veiligheidsdiensten. Na de dodelijke aanslag die plaatsvond op het kantoor van Sol Hurok bleven bijvoorbeeld veel JDL leden weg bij het hoofdkwartier uit vrees om geobserveerd te worden door de FBI.¹⁰⁵ En de observaties van de veiligheidsdiensten werden door mensen uit de joodse gemeenschap als inbreuk op hun burgerlijke vrijheden ervaren. De acties van de JDL trokken echter al eerder de

102 'Soviet Union: The effect of the swelling tide of protest', New York Times, 3 januari 1971

103 'Russia's Jews: Why not let them go?', The Washington Post, 3 januari 1971.

104 'JDL's wrong approach', New York Times, 12 januari 1971

105 Dolgin, Jewish Identity and the JDL, 40.

aandacht van de FBI. De JDL werd al sinds haar oprichting in de gaten gehouden door agenten van het lokale FBI kantoor in New York. Bij deze observaties ging de meeste aandacht uit naar Kahane en drie andere personen die volgens de FBI de militante leiders van de JDL waren.¹⁰⁶ Wie deze andere drie personen zijn kan niet worden opgemaakt uit de vrijgegeven FBI documenten aangezien hun namen onleesbaar zijn gemaakt. Uit de vrijgegeven documenten blijkt wel dat deze personen werden gevolgd door FBI agenten en dat het hoofdkwartier van de JDL onder constante surveillance kwam te staan. Het doel van deze observaties was om informatie te vergaren over geplande gewelddadigheden van de JDL om deze vervolgens te voorkomen.¹⁰⁷ Deze vergaande maatregelen werden door de FBI genomen omdat de JDL zichzelf al vanaf haar oprichting op een extreem militante manier profileerde. Bovendien zou de 25ste Algemene vergadering van de Verenigde Naties in New York die in deze periode werd georganiseerd een uitstekend doelwit zijn van eventuele JDL gewelddadigheden aldus het FBI rapport.¹⁰⁸

In de beginperiode van de JDL waren de acties van de FBI vooral gericht op het volgen en monitoren van de vier hoofdpersonen in het onderzoek. Naast de grootschalige observaties werden ook informanten ingeschakeld. De FBI had een paar betrouwbare informanten binnen de JDL die de agenten van informatie voorzagen.¹⁰⁹ Desondanks bleek het voor de FBI in New York erg lastig om zelf daadwerkelijk agenten te laten infiltreren binnen de JDL. Het hoofdkwartier van de FBI in Washington nam hier geen genoegen mee en eiste dat agenten in New York meer informanten zouden vergaren. Volgens het FBI hoofdkwartier was dit noodzakelijk aangezien men er daar vanuit ging dat de JDL demonstraties en gewelddadige acties zou organiseren bij de aankomende Verenigde Naties bijeenkomst.¹¹⁰ Uit deze informatie blijkt dat de JDL al stevig onder FBI observatie lag ver voordat er sprake was van gewelddadige acties.

De FBI was niet de enige veiligheidsdienst die de JDL al vroeg in de gaten hield. Het politiekorps van New York had ook een eigen inlichtingeneenheid. Dit 'Bureau Of Special Service and Investigation' (BOSSI) hield zich sinds de oprichting van de JDL

106 FBI file Kahane part 1, 3.

107 FBI file Kahane part 1, 6.

108 FBI file Kahane part 1, 6.

109 FBI file: Kahane part 1, 5.

110 FBI file: Kahane part 1, 10.

bezig met het verzamelen van informatie over de organisatie. In deze beginperiode hadden de agenten van BOSSI nog geen idee in hoeverre de JDL precies een gevaar zou kunnen vormen voor de samenleving aangezien de JDL zich tot dat moment enkel bezig had gehouden met vreedzame protesten.¹¹¹ Maar gezien het militante karakter van de JDL achtte BOSSI het noodzakelijk om meer over de groep te weten te komen. Al in 1969 had BOSSI daarom twee undercoveragenten binnen de JDL geplaatst die hen van informatie probeerden te voorzien.¹¹² Deze undercover tactiek paste BOSSI vaker toe bij organisaties waar ze graag meer van wilde weten. Zo waren er in deze periode ook undercoveragenten actief bij organisaties als de ‘Black Panthers’, ‘Young Lords’, de Amerikaanse communistische partij en de ‘Students for a Democratic Society’.¹¹³

Zowel het FBI onderzoek als die van BOSSI werden uitgebreid toen de activiteiten van de JDL werden vergroot. Met name het BOSSI onderzoek, waarbij twee undercover agenten de eenheid perfect van informatie konden voorzien, gaf een goed beeld van de JDL als organisatie. Dat Kahane de onbetwiste leider was behoeft geen verdere uitleg, maar de diversiteit aan activiteiten is op zijn minst opvallend te noemen. Zo hield de JDL, in tegenstelling tot wat Kahane de buitenwereld graag deed beloven, zich niet alleen bezig met protesten tegen Sovjet doelen. Al vanaf de oprichting gedroeg de harde kern van de JDL zich als een soort joodse terreureenheid. Als er ergens in New York joden in de problemen waren trommelde Kahane de harde kern op om op die manier, als een gewapende bende, het probleem op te lossen. Excessief geweld was bij dit soort confrontaties geen uitzondering. Zo gebeurde het bijvoorbeeld dat, nadat een paar JDL leden in elkaar waren geslagen door een groep Italiaanse Amerikanen, Kahane de opdracht gaf de winkels van deze Italianen plat te branden en hen net zo lang te slaan tot ze dood waren.¹¹⁴ Bovendien moesten er volgens Kahane voor deze aanval ook twaalf shotguns gekocht worden, voor het geval de Italianen ook bewapend waren.¹¹⁵

Een ander voorbeeld van deze lokale joodse terreur van de JDL is de zaak in de wijk Williamsburg in Brooklyn New York. In deze wijk woonde in die tijd een etnische mix van arme Zwarte en Latino Amerikanen en Amerikaanse joden. Deze verschillende

111 Rosenthal, Rookie cop, 11.

112 Rosenthal, Rookie cop, 14.

113 Rosenthal, Rookie cop, 15.

114 Rosenthal, Rookie cop, 157.

115 Rosenthal, Rookie cop, 158.

etnische groepen leefden door hun verschillende achtergronden op gespannen voet met elkaar. Toen een joodse inwoner van de wijk tijdens een auto-ongeluk een zwart meisje doodreed liepen de spanningen in de wijk dermate op dat het ontaarde in etnisch georiënteerde rellen tussen de verschillende bevolkingsgroepen.¹¹⁶ De zwarte bevolking nam wraak door voorbij rijdende auto's met joodse inzittenden te bekogelen met stenen en flessen. Hierbij werd een joods kind in een voorbijrijdende auto geraakt waarna deze hersenchirurgie nodig had om te overleven.¹¹⁷ Later op de dag werden verschillende huizen van de joodse bevolking bekogeld met molotov cocktails waarbij een huis in vlammen opging. De situatie werd voor de joodse bevolking in de wijk zo penibel dat de JDL werd gebeld om te helpen. De leden uit de harde kern van de JDL werden hiervoor opgetrommeld en zwaar bewapend met shotguns en geweren, patrouilleerden zij in de wijk totdat de rust was hersteld.¹¹⁸ Een actie die uiteraard niet werd gewaardeerd door de lokale politie, Kahane en een paar anderen werden zelfs na een opstootje gearresteerd, maar wel een die blijkbaar nodig was om de orde in de wijk te herstellen.

Zulke situaties kwamen veel vaker voor en deze laten goed zien op wat voor gewelddadig niveau de JDL zich bevond. Zelfs ver voor de eerste gewelddadige aanslagen bewapende de JDL zich al en schuwde zij het geweld allerminst. Deze acties en, ironisch genoeg, de samenwerking met de Italian American Civil Rights League (IACRL) brachten de JDL onder vergrote aandacht van de Amerikaanse veiligheidsdiensten.¹¹⁹ Deze IACRL was opgericht door Joseph Colombo, de leider van een bekende misdaadfamilie, die hoopte via de oprichting van een mensenrechten organisatie de FBI surveillances op zijn familie wat in te perken.¹²⁰ Beide leiders verklaarden in de media dat de JDL en de IACRL elkaar zouden helpen mocht de ander daar behoefte aan hebben.¹²¹ Bewijzen van deze hulp en een verdere samenwerking zijn echter nooit gevonden in dit onderzoek. De verklaring tot steun en samenwerking tussen de JDL en een bekende maffia baas was echter al reden genoeg voor de Amerikaanse veiligheidsdiensten om de JDL beter in de gaten te houden.

116 'Williamsburg reflects tension in Area', New York Times, 30 juni 1970

117 Rosenthal, *Rookie cop*, 75.

118 Rosenthal, *Rookie cop*, 76.

119 'Colombo joins militant Rabbi in fight', The Star-Ledger, 14 mei 1971.

120 Rosenthal, *Rookie cop*, 156.

121 'Colombo joins militant Rabbi in fight', The Star-Ledger, 14 mei 1971.

Opvallend aan deze vergrote aandacht van de veiligheidsdiensten met betrekking tot de JDL is het gebrek aan communicatie tussen de FBI en BOSSI. In een FBI document van vijftien september 1970 schrijft de directeur van de FBI aan zijn medewerkers in New York dat het onaanvaardbaar is dat het nog steeds niet gelukt is om undercover agenten binnen de JDL te plaatsen. Het FBI kantoor in New York krijgt de opdracht dit zo snel mogelijk te bewerkstelligen waardoor de FBI met betere informatie voorzien kan worden om op die manier de doelen van de JDL acties beter te beschermen.¹²² Tijdens het schrijven van dit FBI document hadden de BOSSI agenten al bijna een jaar twee undercover agenten binnen de JDL die de BOSSI van alle benodigde informatie voorzagen. De BOSSI afdeling van het politiekorps van New York was erg kien op het feit dat de agenten volledig undercover waren. Hierdoor wisten bijvoorbeeld zelfs de familieleden van deze agenten niet dat ze eigenlijk voor BOSSI werkten en werden ze in cash uitbetaald zodat eventuele lekken binnen het politiekorps niet wisten dat deze personen werkzaam waren als agent.¹²³ Dat de BOSSI zelfs de FBI, een federaal inlichtingenbureau dat qua jurisdictie boven hen stond en tevens direct betrokken was bij de observatie van de JDL, de door hen vergaarde informatie bewust niet zou doorspelen klinkt vrij ongeloofwaardig. Het feit dat de twee diensten volledig langs elkaar heen werkte en niet of slecht met elkaar communiceerden is daarentegen een stuk aannemelijker. Dit was blijkbaar mogelijk ondanks het feit dat de FBI in haar ‘observatie plan’ van de JDL duidelijk beschrijft dat een goede samenwerking met het politiekops van New York noodzakelijk is.¹²⁴

Het mislukken van de undercover operaties van de FBI bij de JDL is misschien te verklaren aan het feit dat Kahane voor de oprichting van de JDL voor de FBI zou hebben gewerkt. Kahane verklaard in een interview met journalist Friedman dat hij in 1963 door de FBI werd benaderd om de rechtsextremistische groepering John Birch Society te infiltreren om te achterhalen wie de financiers van deze groepering waren.¹²⁵ De FBI ontkend echter dat Kahane ooit voor hen heeft gewerkt. Het enige wat de FBI over Kahane heeft losgelaten is dat Kahane enkel als een goede burger de FBI heeft

122 FBI file: Kahane part 1, 8.

123 Rosenthal, Rookie cop, 8.

124 FBI file: Kahane part 1, 6.

125 Friedman, The false prophet, 61.

geïnformeerd over bepaalde zaken in de jaren zestig. De agent die Friedman dit in anonimiteit vertelde benadrukt dat Kahane nooit betaald is voor deze informatie en dus ook nooit in dienst is geweest bij de FBI.¹²⁶ In de FBI documenten die voor dit onderzoek beschikbaar zijn, staat helaas niks vermeld over enige betrokkenheid van Kahane bij de FBI. Echter staat vast dat niet alle FBI documenten over Kahane zijn vrijgegeven en dat zelfs in de vrijgegeven documenten een hoop informatie onleesbaar is gemaakt waardoor de verklaringen van Kahane nooit met zekerheid kunnen worden uitgesloten.

Toch had het FBI onderzoek in deze periode ook een aantal successen. Dankzij de schaalvergroting van het onderzoek beschikte de FBI inmiddels over persoonlijke dossiers van alle harde kern leden van de JDL.¹²⁷ Bovendien werden de verschillende kantoren van de JDL in New York permanent geobserveerd. Dankzij de verbeterde informatietoevoer kon de FBI goed achterhalen waar Kahane en andere harde kern leden zich bevonden. Op deze manier kon de FBI de hoofdrolspelers van de JDL goed in de gaten houden. De FBI hield deze ‘schaduw’ tactiek jarenlang vol waardoor alle bewegingen van de JDL in kaart werden gebracht. De FBI agenten konden hierdoor ook de hoofdrolspelers altijd aanhouden als de agenten meer informatie nodig hadden of als de FBI dacht dat het noodzakelijk was ter preventie van nieuwe gewelddadigheden. Iets wat in het geval van Kahane meerdere malen gebeurde.¹²⁸ Het is opvallend dat in deze documenten te zien is dat Kahane altijd goed meewerkte aan dit soort verhoren. De leider van de JDL beantwoorde alle vragen die hem tijdens de verhoren werden gesteld maar zweeg uiteraard over eventuele ophanden zijnde illegale activiteiten. Iets waarnaar de FBI tijdens de verhoren vreemd genoeg ook niet naar vroeg.¹²⁹

In deze paragraaf zien we dat de twee onderzochte Amerikaanse veiligheidsdiensten beide verschillende tactieken hadden om de voor hen noodzakelijke informatie te vergaren. De FBI hield het bij het observeren van het JDL hoofdkwartier en het schaduwen van vier harde kern leden van de JDL. Dankzij deze tactiek wist de FBI elke stap van de hoofdrolspelers binnen de JDL te volgen waardoor de FBI de benodigde informatie over de organisatie verkreeg. De BOSSI afdeling van het politiekorps van

126 Friedman, *The false prophet*, 63.

127 FBI file: Kahane part 1, 9.

128 FBI file: Kahane part 1, 37.

129 FBI file: Kahane part 1, 38.

New York hield er een andere tactiek op na. Deze afdeling had in de loop van tijd twee undercoveragenten weten te plaatsen binnen de JDL. De informatie die de twee undercoveragenten aan de BOSSI afdeling toespeelden werd steeds belangrijker naarmate deze agenten hoger opklommen binnen de JDL organisatie. In de beginfase van de undercoveroperatie, toen de agenten zich nog helemaal onderin de organisatie bevonden, werd de informatie die werd verkregen voornamelijk gebruikt om de organisatiestructuur van de JDL in kaart te brengen. Een ander belangrijk aspect in de beginfase van het onderzoek was de inschatting hoeveel politieagenten er nodig waren bij aanstaande JDL demonstraties. Aangezien het duur was om veel agenten in te zetten wilde de BOSSI van te voren weten hoeveel er nodig waren zodat er geen onnodig veel agenten werden ingezet bij demonstraties van de JDL.¹³⁰

Na zes maanden undercoverwerk bij de JDL werden de agenten echter steeds belangrijke spelers binnen de organisatie. Dankzij de amateuristische aanpak van de JDL met betrekking tot de interne veiligheid konden de undercover agenten de uitgevoerde antecedenten onderzoeken omzeilen en binnen een korte periode opklimmen tot gerespecteerde JDL leden.¹³¹ Beide undercover agenten werden lid van de harde kern en één agent werd zelfs verantwoordelijk voor de wapentraining en het onderhoud van alle vuurwapens die de JDL in haar bezit had.¹³² Dankzij de hogere posities die beide agenten binnen de JDL innamen werd de informatie voor BOSSI steeds interessanter. Zo kon het gebeuren dat een undercover agent tijdens een bezoek aan een prominent JDL lid al het materiaal voor het maken van een bom aantrof. Nadat de agent dit had gerapporteerd aan de BOSSI afdeling werd besloten dat de informatie te vaag was om tot actie over te gaan.¹³³ Twee dagen later ontplofte de bom op het Amtorg kantoor in New York waar de JDL verantwoordelijk voor was.

Met de serie JDL bomaanslagen die New York in deze periode teisterden werd het voor het politiekorps noodzakelijk om meer en betere informatie te verkrijgen om zo eventuele nieuwe aanslagen te verijdelen. Hierdoor nam de druk op BOSSI en de undercoveragenten stevig toe. In de drang naar meer informatie werd het uiterste

130 Rosenthal, Rookie cop, 21.

131 Rosenthal, Rookie cop, 69.

132 Rosenthal, Rookie cop, 70.

133 Rosenthal, Rookie cop, 165.

gevraagd van de bewuste agenten. Om meer informatie in een korte periode te verkrijgen was het noodzakelijk meer risico's te nemen. Een exercitie die door een agent werd vergeleken als het bouwen van een groot vuur om een pan met water sneller te laten koken; het enige wat mogelijk is om het vuur hoger en hoger te stoken met alle risico's van dien.¹³⁴

De dag na de aanslag op het kantoor van de Communistische partij in New York werd daarom een undercover agent met een zogenaamde 'wire' uitgerust zodat de BOSSI alle gesprekken waarbij deze agent aanwezig was kon volgen. Helaas was de 'wire' in de haast te zichtbaar aangebracht waardoor het apparaat ontdekt werd door een paar JDL leden. Alhoewel de agent de 'wire' wist te verwijderen voordat er verder naar gevraagd werd door de inmiddels gealarmeerde Kahane, zou deze undercover agent nooit meer in vertrouwen worden genomen door de harde kern van de JDL en was de undercover actie van de bewuste agent afgelopen.¹³⁵

Ondanks deze tegenvaller was er nog steeds een agent waarbij de cover intact was gebleven. Deze agent leverde de laatste nodige informatie die nodig was voor de politie om tot arrestaties over te gaan. Elf harde kern leden van de JDL, waaronder Kahane, werden opgepakt op verdenking van het illegaal smokkelen en in bezit hebben van vuurwapens en explosieven.¹³⁶ Deze arrestaties gingen niet zonder slag of stoot. Eén van de verdachten werd getipt over de arrestaties en probeerde via Canada naar Israël te vluchten maar bedacht zich en gaf zich de volgende dag aan. Twee andere verdachte JDL leden wisten echter wel naar Israël te vluchten en via die manier vervolging in Amerika te ontlopen.¹³⁷ De elf arrestanten kwamen daarentegen, nadat Joseph Colombo de borg voor hen had betaald, snel op borgtocht vrij waardoor zij hun proces in vrijheid konden afwachten.¹³⁸

Tijdens het proces tegen Kahane en zijn medeverdachten bleek, zoals in deze paragraaf al is aangegeven, dat de politie van New York niet de enige veiligheidsdienst was die zich actief met de JDL bezig hield. De FBI had als onderdeel van de observatie van het hoofdkantoor van de JDL een, naar nu bleek illegaal, af luisterapparaat geplaatst.

134 Rosenthal, Rookie cop, 162.

135 Rosenthal, Rookie cop, 162.

136 'JDL head, 6 others arraigned in gun transport case', Washington Post, 14 mei 1971

137 Rosenthal, Rookie cop, 169.

138 'Colombo and Kahane join forces to fight reported U.S Harassment', New York Times, 14 mei 1971

Met dit apparaat hadden de FBI agenten bovendien gesprekken tussen JDL leden en hun advocaten opgenomen. Deze twee illegale activiteiten van de FBI deed de rechter beslissen de verdachten voorwaardelijk vrij te laten, waarbij de voorwaarde was dat de verdachten zich niet meer mochten bezighouden met zaken als vuurwapens, bommen, dynamiet, buskruit, lonten, Molotov cocktails, honkbalknuppels of andere wapens.¹³⁹

Uiteindelijk zou het onderzoek van de politie van New York toch ook tot een veroordeling van een JDL lid leiden. Sheldon Siegel, Stewart Cohen en Sheldon Davis werden na grondig onderzoek gearresteerd voor betrokkenheid bij de aanslag op het kantoor van Sol Hurok.¹⁴⁰ Cohen was de enige die uiteindelijk veroordeeld zou worden. Hij kreeg zes maanden gevangenisstraf in een jeugdgevangenis voor verboden wapenbezit.¹⁴¹

In deze paragraaf hebben we gezien dat er meerdere Amerikaanse veiligheidsdiensten, met wisselend succes, zijn geweest die zich met de JDL hebben bezig gehouden. De FBI en de inlichtingeneenheid van het politiekorps van New York, BOSSI, hadden beide grote operaties lopen om de JDL te observeren. BOSSI had twee undercover agenten weten te plaatsen binnen de JDL die de politie van veel goede informatie voorzagen. Alhoewel bij deze undercoveractie het nodige mis ging, een cover van een agent werd doorzien en verschillende bomaanslagen konden niet worden verijdeld, was de operatie dermate succesvol dat er ook arrestaties binnen de JDL konden worden verricht. Uit dit onderzoek blijkt dat de FBI operatie een stuk minder succesvol was dan BOSSI. De FBI slaagde er bijvoorbeeld niet in om undercover agenten te plaatsen bij de JDL.¹⁴² Hierdoor waren de agenten van de FBI genoodzaakt om op andere methodes over te gaan om de benodigde informatie te vergaren. Het schaduwen van de hoofdrolspelers binnen de JDL, het observeren van het JDL hoofdkwartier en het afluisteren van dit hoofdkwartier behoorden hiertoe. Het is echter goed mogelijk dat de FBI ook via andere tactieken meer informatie over de JDL heeft weten te vergaren. Veel dossiers van de FBI over Kahane en de JDL zijn nog steeds niet openbaar of zijn zwaar

139 Rosenthal, Rookie cop, 174.

140 '3 linked to JDL held in Hurok bombing case', Washington Post, 17 juni 1972

141 Rosenthal, Rookie cop, 184.

142 FBI file: Kahane part 1, 8.

gecensureerd waardoor het voor dit onderzoek onmogelijk was om alle benodigde bronnen te raadplegen om dit verder uit te sluiten.

Wat de FBI dossiers echter wel duidelijk laten zien is de bestemming van de FBI rapporten. Veel van deze uitgebreide rapporten werden verstuurd naar hoge ambtenaren binnen de Amerikaanse regering. Bovendien waren alle rapporten over de JDL van de lokale FBI kantoren gericht aan de directeur van de FBI die deze rapporten op zijn beurt weer besprak tijdens zijn overleg met de President.¹⁴³ Op deze manier heeft de JDL, via de bevindingen en rapporten van de Amerikaanse veiligheidsdiensten, een zekere invloed gehad op de Amerikaanse overheid. In de volgende paragraaf wordt gekeken naar de Amerikaanse overheid zelf. Hierbij zal er ook aandacht zijn voor de invloed van de mening van de Amerikaanse veiligheidsdiensten met betrekking tot de JDL aangezien deze hebben bijgedragen bij het bepalen van het beleid van de overheid. Op deze manier zullen alle reacties van de actoren die van belang zijn bij de beïnvloeding van de Amerikaanse overheid worden meegenomen in dit onderzoek naar de invloed van de JDL op het buitenlands beleid van de Amerikaanse overheid.

De reactie van de Amerikaanse overheid

In dit hoofdstuk hebben we de JDL acties tegen Sovjet doelen bekeken. Deze acties riepen bij verschillende groepen reacties op. Aangezien dit onderzoek de vraag probeert te beantwoorden in hoeverre de JDL invloed heeft gehad op het Amerikaanse buitenlands beleid hebben we in dit hoofdstuk de reacties van groepen behandeld die invloed hebben gehad op de Amerikaanse regering. In deze paragraaf kijken we naar de reactie van de Amerikaanse regering zelf. Binnen deze paragraaf zal zowel de directe reactie van de regering op de JDL acties worden besproken als de reactie van de regering op de mening van de hiervoor besproken actoren.

De eerste diplomatieke acties van de Amerikaanse regering met betrekking tot de slechte behandeling van joden in Rusland vonden plaats bijna een eeuw voor de oprichting van de JDL. Al in 1867 werd er een brief verstuurd vanuit de Amerikaanse regering onderleiding van President Grant naar de toenmalige Tsaar van Rusland, waarin Amerika haar zorgen uitte over het lot van twintigduizend joden in zuidwest Rusland.¹⁴⁴

¹⁴³ Presidential recordings program: Oval office conversation nr. 783-1, 19 september 1972

¹⁴⁴ Feingold, Silent no more, 3.

Amerika werd later actief betrokken bij het joodse probleem in Rusland aangezien het te maken kreeg met een massale instroom van Russische joden die vanwege de slechte omstandigheden in Rusland naar Amerika vluchtten. In 1891 werd er door de Amerikaanse regering een commissie ingesteld die duidelijk maakte dat de instroom van Russische joden zo een impact had op de Amerikaanse sociale infrastructuur dat het welzijn van de eigen Amerikaanse bevolking in gevaar kwam.¹⁴⁵

Uit deze gegevens blijkt dat de Amerikaanse regering al langer bekend was met de omstandigheden van de joden in Rusland en hier dus ook beleid voor had richting de Russische regering. De JDL wilde met haar acties specifiek de Amerikaanse regering dwingen om meer aandacht te besteden aan deze joden in de Sovjet Unie. Betekent dit dat de Amerikaanse regering de aandacht voor de Sovjet joden een eeuw later heeft laten verslappen of dat de JDL simpelweg gewoon nog meer actie verwachtte? Om deze vraag te beantwoorden moeten we kijken naar het beleid van de Amerikaanse regering ten tijde van de JDL acties.

De besproken periode van JDL acties begint bij de oprichting van de JDL in 1968 en loopt door tot 1974. Hierdoor beslaan de acties twee Amerikaanse regeringen, namelijk de regering onder leiding van President Johnson en de regering onder leiding van President Nixon. Alhoewel de regering van Johnson nog aan de macht is ten tijde van de oprichting van de JDL worden de eerste gewelddadige JDL acties uitgevoerd tijdens de regeerperiode van President Nixon. Om deze reden zal in deze paragraaf alleen de Amerikaanse regering onder leiding van President Nixon worden besproken.

Het optreden van de regering Nixon naar de Sovjet Unie toe met betrekking tot de Sovjet joden komt voort uit een gecompliceerd buitenlands beleid dat tot stand is gekomen door allerlei verschillende invloeden. Om dit beleid goed te begrijpen is een korte uitleg nodig over de gespannen verhoudingen in de wereldpolitiek in de periode dat Nixon leiding gaf aan de Amerikaanse regering. Toen Nixon tot President werd verkozen was de koude oorlog met de Sovjet Unie nog in volle gang en daarnaast moest hij een oplossing vinden voor de oorlog in Vietnam die al jaren voortsleepte. Hierdoor was het beleid van Nixon vooral op buitenlandse zaken gericht waarbij hij zichzelf graag

145 Feingold, *Silent no more*, 3.

presenteerde als de meester van de ‘*realpolitik*’.¹⁴⁶ Een belangrijk punt in dit beleid was de poging om de oorlog in Vietnam zonder gezichtsverlies voor Amerika te beëindigen.

De Amerikaanse bevolking had genoeg van de oorlog in Vietnam. Een overwinning voor het Amerikaanse leger leek niet in zicht en de vele slachtoffers aan Amerikaanse zijde deden de steun voor de oorlog geen goed. Een belangrijk keerpunt in deze steun voor de oorlog is het zogenaamde Tet offensief in 1968 waarbij de strijders van Noord-Vietnam de Amerikanen een aantal gevoelige nederlagen toebrachten.¹⁴⁷ Met de steun van het Amerikaanse volk voor de oorlog in Vietnam op een historisch dieptepunt, was dit een belangrijk onderwerp in de aankomende Presidentsverkiezingen die datzelfde jaar gehouden zouden worden. Nixon beloofde tijdens zijn verkiezingsstrijd een waardig einde van de Vietnam oorlog en was ook van plan deze belofte waar te maken nadat hij gekozen was als President. Na de beëindiging van de oorlog wilde Nixon vervolgens de betrekkingen met de Sovjet Unie en China verbeteren om een nieuwe tijd van *detente* aan te laten breken.¹⁴⁸

Om dit indrukwekkende buitenlands beleid uit te kunnen voeren moest Nixon een grote verandering in de wereldpolitiek teweeg brengen. Deze in 1969 gelanceerde ‘Nixon doctrine’ hield in dat Amerika niet langer bereid was elk land dat dreigde aan het communisme onderworpen te worden militair te steunen. Om deze verandering door te voeren had Nixon de steun van de andere Westerse landen nodig en nog belangrijker de steun van het Amerikaanse volk. Het was dus belangrijk voor Nixon om het Amerikaanse volk achter zijn uitgebreide plannen te krijgen.

De JDL kon zich niet vinden in deze nieuwe plannen van *detente*. Het idee van betere betrekkingen met de Sovjet Unie terwijl het probleem van de Sovjet joden nog steeds niet was opgelost, vond geen steun bij Kahane en zijn JDL leden. De JDL was juist uit op een verstoring van de relatie tussen Amerika en de Sovjet Unie.¹⁴⁹ Bovendien was Kahane een groot voorstander van de oorlog in Vietnam waardoor zijn afkeer voor het nieuwe buitenlandsbeleid compleet was. De JDL probeerde door middel van gewelddadige aanslagen onder andere het Amerikaanse volk bewust te maken van het feit

146 Boyer, *The enduring vision*, 903.

147 Boyer, *The enduring vision*, 897.

148 Boyer, *The enduring vision*, 903.

149 Kahane, *The story of the Jewish Defense League*, 9.

dat *detente* geen oplossing bracht voor de joden in de Sovjet Unie. In dit onderzoek hebben we echter kunnen zien dat de JDL, mede door deze gewelddadigheden, weinig steun kreeg binnen de Amerikaanse samenleving. Een *detente* tussen Amerika en de Sovjet Unie was voor veel Amerikanen juist een goede oplossing om de nationale en internationale veiligheid te vergroten. Bovendien was het Amerikaanse volk de oorlog in Vietnam zat waardoor zij hier snel een einde aan wilden maken. De Amerikaanse betrokkenheid in de Vietnam oorlog had buiten de sociale impact namelijk ook economische consequenties. Door de hoge uitgaven van de Amerikaanse regering ontstond inflatie waardoor veel Amerikaanse families getroffen werden met een verlaging van hun levensstandaard.¹⁵⁰ Hierdoor kreeg het nieuwe buitenlandse beleid van de Amerikaanse regering veel steun onder de Amerikaanse bevolking wat werd bevestigd door een herverkiezing van Nixon in 1972.

Dit gegeven wil echter niet zeggen dat Nixon de gehele Amerikaanse samenleving achter zijn plannen kreeg. Tijdens de eerste verkiezing van Nixon stemden het overgrote deel van de joden in Amerika op de democratische tegenkandidaat Hubert Humprey. Om de belangrijke joodse stem veilig te stellen bij de volgende verkiezingen startte Nixon een aantal programma's om te laten zien dat hij ook de juiste President voor hen was. Zo tekende Nixon een wetsvoorstel waarin 85 miljoen dollar beschikbaar werd gesteld om joodse vluchtelingen te helpen.¹⁵¹ De relatie met de joodse gemeenschap in Amerika bleef echter zwaar onder druk staan. Zo vonden veel Amerikaanse joden dat Nixon te weinig of te laat reageerde op de ontwikkelingen in het Midden-Oosten waardoor Israël in deze periode in de problemen kwam.¹⁵² Dit was dan ook de reden dat veel prominente joden deel uitmaakten van de *antidetente* groep die tegen de 'Nixon doctrine' was. Een groep die zich in deze periode sterk zou maken voor een hardere lijn tegen de Sovjet Unie.

Een harde lijn tegen de Sovjet Unie was ook iets waar de JDL naar streefde. Kahane koos de doelen van zijn acties dan ook precies uit om de *detente* onmogelijk te maken. De JDL richtte haar acties in deze periode namelijk tegen vertegenwoordigers van de Sovjet Unie, het land waar de Amerikaanse regering juist zo graag haar betrekkingen mee wilde verbeteren. Deze acties brachten de regering van Nixon in grote verlegenheid

150 Boyer, *The enduring vision*, 909.

151 Feingold, *Silent no more*, 71.

152 Feingold, *Silent no more*, 72.

en slaagde erin de *detente* effectief te verstoren. In dit onderzoek hebben we al naar de reactie van de Sovjet Unie gekeken. De Sovjet Unie reageerde fel op de acties van de JDL en nam het de Amerikaanse regering kwalijk dat deze niet in staat was adequaat op te treden tegen het geweld van de JDL. Door deze sterke diplomatieke taal en de vergeldingsacties tegen Amerikaans personeel in Moskou liepen de spanningen tussen beide landen weer op.

Nixon was echter vastbesloten om zijn *detente* politiek te laten slagen en deed er dan ook alles aan om de Sovjet Unie op deze punten tegemoet te komen. Zo zond hij bijvoorbeeld als reactie op de eis van de Sovjet Unie voor betere beveiliging voor haar personeel in New York, speciaal getrainde federale agenten vanuit Washington om de lokale politie bij te staan in de beveiliging van de Sovjet diplomaten.¹⁵³ Naast deze betere beveiliging voor het personeel van de Sovjet Unie kwam er ook een officiële reactie vanuit de Amerikaanse regering op de acties van de JDL. President Nixon betuigde zijn medeleven en spijt met betrekking tot de aanlagen op Amerikaanse bodem en beloofde dat er stappen zouden worden ondernomen om de aanvallen te stoppen.¹⁵⁴ Daarnaast nam de Amerikaanse regering ook contact op met de JDL. De permanent vertegenwoordiger van Amerika bij de VN, Charles Yost, nodigde Kahane persoonlijk uit voor een ontmoeting. Tijdens dit gesprek, dat plaatsvond op het kantoor van Yost, werd Kahane verzocht zijn acties tegen de Sovjet Unie te staken aangezien ze de relatie tussen Amerika en de Sovjet Unie beschadigden.¹⁵⁵ Bovendien waarschuwde Yost dat de acties van de JDL de situatie voor de Sovjet joden alleen maar verslechterde. Iets wat de ambassadeur van de Sovjet Unie al eerder had verklaard.¹⁵⁶ Kahane liet Yost beleefd uitpraten maar luisterde verder niet naar zijn argumenten. De JDL was juist uit op de verstoring van de *detente* en mede door dit gesprek begon Kahane het idee te krijgen dat zijn acties hun doel begonnen te bereiken.¹⁵⁷

Wat het gesprek ook duidelijk maakte was dat beide landen desperaat volhielden aan de ingezette *detente* politiek. Kahane schrijft hierover in zijn boek het volgende: “The Russians desperately wanted good relations with the Americans in order to get badly need

153 ‘US sending guards here to protect Soviet Mission’, New York Times, 17 januari 1971

154 Lumer, The “Jewish Defense League”, 11.

155 Kahane, The story of the Jewish Defense League, 14.

156 Feingold, Silent no more, 103.

157 Kahane, The story of the Jewish Defense League, 14.

technological knowledge, trade, and dollars. At the same time, the easing of tensions on their western flank would allow them to turn their attention and military might to the real enemy, the Chinese.”¹⁵⁸ Voor de Amerikanen was *detente* de manier om de wereld te beschermen voor een totale en nucleaire verwoesting. Henry Kissinger, de Nationale veiligheidsadviseur en later minister van Buitenlandse zaken in de regering van Nixon, zag deze politiek als het belangrijkste instrument om een nucleaire oorlog tussen Amerika en de Sovjet Unie te voorkomen.¹⁵⁹

De *antidetente* groep was echter niet onder de indruk van Kissinger’s ‘vrede of de dood’ verklaring en besloot met een alternatief te komen. Ze beschouwde *detente* als een morele overgave van de vrije wereld aan het onderdrukkende communisme van de Sovjet Unie. Volgens hen resulteerde dit verlangen naar vrede met de Sovjet Unie enkel in de gevangenschap van miljoenen mensen in hun eigen gesloten land. *Detente* zonder de toevoeging van democratisering zou alleen maar tot een grotere instabiliteit in de wereld leiden aangezien de mensen altijd in opstand zouden komen om zichzelf te bevrijden van de tirannie van de bestuurders in Moskou.¹⁶⁰ Bovendien bleek dat de Sovjet Unie nog steeds niet naar Amerika luisterde als het ging over de mensenrechten in dat land. Een feit dat bevestigd werd tijdens een geheim bezoek van Kissinger aan Moskou waarbij hij ook de kwestie van de Sovjet joden aankaartte maar hierop geen reactie kreeg van de Sovjets.¹⁶¹ Om deze redenen wilde de *antidetente* groep een alternatief voor de buitenlandse politiek van de regering Nixon.

Binnen dit alternatief moest het probleem van de Sovjet joden een belangrijke plaats innemen. De *antidetente* groep bestond immers grotendeels uit Amerikaanse joden die niet tevreden waren met het beleid van Nixon met betrekking tot Israël en de Sovjet joden. Deze groep wilde een hardere lijn richting de Sovjet Unie en probeerde Moskou op een andere manier te verleiden tot grote concessies op het gebied van de Sovjet joden. Bovendien zou ook bij dit alternatief de stabiliteit in de wereld toenemen waardoor de kans op een nucleaire oorlog tussen de twee wereldmachten af zou nemen. Het alternatief dat de *antidetente* groep voorstelde was het Jackson-Vanik amendement.

158 Kahane, The story of the Jewish Defense League, 16.

159 Feingold, Silent no more, 73.

160 Feingold, Silent no more, 75.

161 Presidential recordings program: Oval office conversation nr. 771-1, 6 september 1972, 4

Dit amendement was een voorstel van senator Henry Jackson en congreslid Charles Vanik. Beide politici waren leden van de *antidetente* groep en konden op veel steun van hun joodse achterban rekenen. Het Jackson-Vanik amendement is een extra toevoeging op de Handelswet die in 1974 getekend werd. De Handelswet bevestigde de handelsbetrekkingen met verschillende zogenoemde ‘most-favored-nations (MFN)’. Deze MFN landen kregen toegang tot de Amerikaanse markt en konden op gunstige voorwaarden handel drijven met Amerikaanse bedrijven. De Sovjet Unie wilde graag een MFN status bemachtigen vanwege de lucratieve handel met Amerika. Het Jackson-Vanik amendement verbood de MFN status aan bepaalde landen die emigratie beperkten en waar geen sprake was van een markteconomie en.¹⁶² Hierdoor werd de regering van de Sovjet Unie gedwongen de beperking van de emigratie van de Sovjet joden op te heffen als ze hun MFN status met Amerika wilden verkrijgen. Het amendement had dus een groot humanitair aspect maar er zat ook nog een andere gedachten achter. De *antidetente* groep was bang dat de Sovjet Unie dankzij de soepele handelsbetrekkingen Amerikaanse militaire technologie kon overnemen waardoor Amerika onbewust bij zou dragen aan het versterken van de militaire macht van de Sovjet Unie.¹⁶³

Het tekenen van het Jackson-Vanik amendement was een grote overwinning voor de joden in Amerika en haar *antidetente* groep. Hiermee bewezen ze dat de Sovjet Unie ook op een andere manier kon worden aangepakt zonder concessies te doen op het gebied van de mensenrechten. Ten tijde van het voorstel was de regering van Nixon echter nog steeds overtuigd van haar *detente* aanpak waardoor zij het niet eens waren met de gedachten achter het Jackson-Vanik amendement. In de ogen van Nixon was de liberalisering van de Oost-West handel juist een bouwsteen in de *detente* politiek. Door vrije handelsbetrekkingen konden de Sovjets volgens Nixon onder controle worden gehouden aangezien deze vrije handel hen de stimulatie van de economie zou geven die ze zo hard nodig hadden.¹⁶⁴ Uiteindelijk heeft het ‘Watergate’ schandaal de weg vrij gemaakt voor senator Jackson om zijn voorstel aan te laten nemen. Door dit schandaal was de grootste tegenstander van het amendement, President Nixon, genoodzaakt te vertrekken waarna de nieuwe President Ford het amendement kon goedkeuren.

162 Diner, *The Jews of the United States*, 344.

163 Feingold, *Silent no more*, 114.

164 Feingold, *Silent no more*, 111.

Bovendien was de uitvoerende macht in het Witte Huis door het schandaal dermate verzwakt dat de wetgevende macht van de senaat het amendement zonder al teveel moeite kon ratificeren.¹⁶⁵

Met zijn politiek van toenadering richting de Sovjet Unie lijkt Nixon de strijd voor de Sovjet joden niet erg te steunen. Zijn beleid lijkt dan ook niet erg beïnvloed te worden door de acties van de JDL. De enige echte verandering in beleid is het zenden van extra beveiliging naar New York waar de Sovjet Unie na de gewelddadigheden van de JDL om had gevraagd. De Sovjet Unie nam het Amerika zeer kwalijk dat het de gewelddadigheden van de JDL niet kon voorkomen. De Sovjets vonden dat Nixon niet hard genoeg optrad tegen de JDL waardoor zij de Amerikaanse regering ook verantwoordelijk hielden voor de aanslagen op de Sovjet doelen in Amerika. Om de Sovjet Unie te laten zien dat Amerika wel degelijk de intentie had om de aanslagen van de JDL te voorkomen zond Nixon de extra beveiligingstroepen naar New York.

In deze periode gingen er echter ook geruchten dat de regering van Nixon juist de JDL zou steunen. In een pamflet dat in augustus 1971 in opdracht van de Amerikaanse communistische partij is geschreven wordt de regering van Nixon aangevallen op haar onvermogen om de acties van de JDL te stoppen. De auteur van dit pamflet wijst op het feit dat het erg vreemd is dat Nixon niet adequaat kan optreden tegen de JDL terwijl in dezelfde periode de 'Black Panthers' en andere zwarte of communistische militante groepen juist zeer fel worden bestreden.¹⁶⁶ Volgens de maker van het pamflet komt dit omdat Nixon de anti-Sovjet en racistische opvatting van de JDL deelt. In zijn ogen gebruikt Nixon de JDL juist om zijn beleid te ondersteunen, of zoals hij het in het pamflet beschrijft: "And the Nixons find such fascist gangs useful in the pursuit of their policies of aggression abroad and repression at home, just as the German monopolists once found Hitler's Brown Shirts useful."¹⁶⁷ Deze beschuldiging wordt nog eens bevestigd in het boek van de journalist Friedman waarin hij verklaard dat de JDL in de beginjaren was opgericht als 'anti-black' protestgroep en door directeur Hoover van de FBI werd gebruikt om de opkomende zwarte militante groeperingen in New York weerstand te

165 Feingold, *Silent no more*, 110.

166 Lumer, *The "Jewish Defense League"*, 11.

167 Lumer, *The "Jewish Defense League"*, 12.

bieden.¹⁶⁸ Verder beschuldigde de auteur van het anti-JDL pamflet de overheid ervan de JDL vrij spel te geven door de veiligheidsdiensten bewust geen onderzoek te laten starten naar de activiteiten van de organisatie.¹⁶⁹

Dit laatste kan dankzij de achterhaalde informatie eerder in dit onderzoek makkelijk weerlegd worden. In de vorige paragraaf hebben we namelijk gezien dat zowel de FBI als de lokale politie van New York grootschalige onderzoeken hadden lopen naar de JDL toen het anti-JDL pamflet werd geschreven. De onderzoeken van beide veiligheidsdiensten behaalden juist veel resultaat. Dankzij de undercoveroperatie van de BOSSI afdeling van het politiekorps van New York konden meerdere verdachte JDL leden worden aangehouden. Het FBI onderzoek moest, door het ontbreken van een undercover agent, vertrouwen op een zogenaamd ‘schaduw’ onderzoek waarbij informatie werd verzameld door het volgen van verschillende hoofdrolspelers binnen de JDL. Bovendien bleek tijdens de rechtszaak van één van de JDL verdachten dat de FBI gebruik maakte van afluisterapparatuur om het hoofdkwartier van de JDL in de gaten te houden. Doordat veel FBI dossiers over de JDL nog steeds niet zijn vrijgegeven of hevig zijn gecensureerd is het voor dit onderzoek onduidelijk gebleven over welke informatie de FBI precies beschikte. De FBI had echter wel een grote invloed op het beleid van de Amerikaanse regering. Aan de hand van de rapporten die de FBI schreef over de JDL werden er besprekingen gehouden in de ‘Oval office’.¹⁷⁰ De directeur van de FBI kwam bovendien regelmatig voor besprekingen naar het Witte Huis. Tijdens deze besprekingen werd er gesproken over de binnenlandse dreiging waarbij de JDL vaak werd genoemd.¹⁷¹

In deze paragraaf hebben we gekeken naar de reactie van de Amerikaanse overheid op de acties van de JDL. We hebben gezien dat de regering onder leiding van President Nixon direct reageerde op de acties. Zo betuigde de President in een officiële verklaring zijn spijt en medeleven aan het aangevallen Sovjet personeel. Bovendien liet hij weten er alles aan te doen om de aanvallen van de JDL te stoppen. Een actie die dit voornemen bevestigt is bijvoorbeeld het naar New York sturen van extra speciaal getrainde agenten die daar de lokale politie moesten bijstaan in de bescherming van de

168 Friedman, *The false prophet*, 94.

169 Lumer, *The “Jewish Defense League”*, 13.

170 Presidential recordings program: *Oval office conversation nr. 783-4*, 19 september 1972.

171 Presidential recordings program: *The Nixon Tapes: nr. 043-161*, 21 februari 1973.

Sovjets in die stad. Deze extra veiligheidsmaatregelen en de officiële reactie van de Amerikaanse regering zijn te verklaren in de trant van de ingezette *detente* politiek van Nixon. Met dit nieuwe buitenlandse beleid wilde Nixon de voortslepende oorlog in Vietnam beëindigen en toenadering zoeken met de oude aartsvijanden China en de Sovjet Unie. Niet iedereen was het echter eens met deze *detente* politiek.

De JDL was een groot tegenstander van toenadering met de Sovjet Unie en voerde haar acties uit om aandacht te vragen voor het probleem van de Sovjet joden. Binnen de Amerikaanse samenleving was er een groep die, alhoewel ze waarschijnlijk de acties van de JDL afkeurde, wat betreft dit onderwerp op één lijn zat met de JDL. Deze *antidetente* groep wilde geen concessies doen met betrekking tot de mensenrechten in de Sovjet Unie en kwam daarom met een alternatief voor de *detente* politiek van Nixon. Het alternatief dat zij presenteerden was het Jackson-Vanik amendement waarbij de Sovjet-Unie gedwongen werd rekening te houden met de mensenrechten in het land voordat ze de MFN handelsstatus konden bemachtigen. De regering van Nixon was echter overtuigd van haar ingevoerde *detente* politiek waardoor het Jackson-Vanik amendement werd genegeerd en hiermee dus de invloed van het publiek werd beperkt. Pas nadat Nixon ten val was gekomen door het 'Watergate' schandaal was de weg vrij voor het invoeren van het Jackson-Vanik amendement.

Een andere indirecte JDL invloed vinden we terug via de Amerikaanse veiligheidsdiensten. Met name de FBI had hierbij een belangrijke rol. Ondanks het feit dat het FBI onderzoek aanmerkelijk minder groot en geslaagd was dan die van BOSSI vonden de rapporten van de FBI haar weg naar het Witte Huis. Bovendien kwam de directeur van de FBI regelmatig bij de President op bezoek waarbij ook de JDL uitvoerig werd besproken. Aan de hand van deze besprekingen werd het binnenlandse en buitenlandse veiligheidsbeleid samengesteld waardoor we kunnen concluderen dat de JDL via de FBI een zekere invloed heeft gehad op het Amerikaanse buitenlandse beleid.

In dit hoofdstuk hebben we gekeken naar de diverse antisovjet acties van de JDL en de daaraan gerelateerde reacties van de verschillende actoren die invloed hebben gehad op de Amerikaanse regering. We hebben kunnen zien dat de acties van de JDL behoorlijk wat teweeg hebben gebracht. Er werden gewelddadige aanslagen gepleegd in

grote Amerikaanse steden waardoor de Amerikaanse samenleving direct getroffen werd door de acties. Hierdoor waren de meeste reacties vanuit de Amerikaanse samenleving negatief ondanks het feit dat men wel sympathiseerden met het uiteindelijke doel dat de JDL probeerde te bereiken met betrekking tot de behandeling van de joden in de Sovjet Unie. De aanslagen vergrootten ook de aandacht die de Amerikaanse veiligheidsdiensten voor de JDL hadden. In de periode van de gewelddadige acties werden de onderzoeken, die al sinds de oprichting van de JDL waren gestart, verder uitgebreid. De undercover acties van het politiekorps van New York en het uitgebreide FBI onderzoek hebben tot arrestaties van verschillende JDL leden geleid. Bovendien werden de bevindingen van de FBI met betrekking tot de JDL uitgebreid besproken in het Witte Huis. Tijdens deze gesprekken werd het beleid besproken dat de Amerikaanse regering voerde ten opzichte van de JDL waarbij naast de mening van het publiek en de resultaten van de onderzoeken van de Amerikaanse veiligheidsdiensten ook de reactie van de Sovjet Unie een belangrijke rol speelde. Het was echter vooral in het licht van de *detente* politiek dat de acties van de JDL enige echte invloed hebben uitgeoefend op de Amerikaanse regering onder leiding van President Nixon.

4. De jaren van verandering

In het vorige hoofdstuk hebben we gekeken naar de invloed van de JDL op de buitenlands beleid van Amerika met betrekking tot hun acties tegen de Sovjet Unie. In dit hoofdstuk wordt de periode na deze antisovjet acties beschreven. Hierbij wordt gekeken naar de acties die de JDL uitvoerde en welke invloed deze hebben gehad op de Amerikaanse regering. De focus voor de JDL kwam in deze periode te liggen op anti-Arabische en antinazi acties. Dit hoofdstuk begint daarom met een beschrijving van de verschillende acties die de JDL op deze doelen uitvoerde. Hierna worden net zoals in het vorige hoofdstuk de reacties van de verschillende actoren besproken die invloed hebben gehad op de Amerikaanse regering.

De JDL acties

Na het Jackson-Vanik amendement verbeterde de situatie voor de joden in de Sovjet Unie. Dit proces van verbetering ging helaas niet vanzelf en de emigratie van de Sovjet joden kende zelfs een nieuw dieptepunt in het begin van de jaren tachtig. In 1984 werden bijvoorbeeld maar 522 visa toegewezen aan joden die wilden vertrekken uit de Sovjet Unie.¹⁷² Onder het nieuwe bewind van Mikhail Gorbachev kwam er echter hoop op een substantiële verbetering nadat de nieuwe partijleider zijn plannen voor meer openheid en herstructurering bekend had gemaakt. Hierop volgend werden aan het einde van de jaren tachtig alle belemmerende criteria voor emigratie losgelaten.¹⁷³ Elke jood die uit de Sovjet Unie wilde emigreren mocht dit vanaf nu officieel doen. Met dit feit kwam er ook een einde aan de noodzaak van de acties van de JDL tegen de Sovjet Unie. De JDL zal in deze periode dan ook moeten veranderen nu hun gezworen vijand niet meer bestaat. Hierdoor beleefde de JDL een roerige tijd welke ook terug is te zien in haar acties.

Het begin van de verandering voor de JDL begon met het vertrek van Kahane naar Israël in de zomer van 1971. Kahane gaf als verklaring dat het voor hem onmogelijk was om mensen te vertellen dat ze naar Israël moesten vertrekken zonder dit zelf ook te doen.¹⁷⁴ Er speelde echter meer. De Amerikaanse veiligheidsdiensten waren met

172 Feingold, *Silent no more*, 261.

173 Feingold, *Silent no more*, 283.

174 Friedman, *The false prophet*, 127.

uitgebreide onderzoeken bezig. De regering van Nixon was vastbesloten de JDL aan banden te leggen om de *detente* tussen Amerika en de Sovjet Unie niet in gevaar te brengen. De FBI liet hierop aan Kahane weten dat als hij nog één keer gepakt zou worden voor het plannen of uitvoeren van een gewelddadige actie hij er niet alleen met een voorwaardelijke straf af zou komen.¹⁷⁵ Met drie aanklachten voor de verstoring van de openbare orde en geweldpleging in het vooruitzicht besloot Kahane, net als veel JDL leden voor hem hadden gedaan, Amerika te verlaten en zich in Israël te vestigen. Maar zijn problemen met de Amerikaanse autoriteiten waren niet de enige reden voor Kahane om naar Israël te vertrekken.

Kahane liep al lang met de ambitie rond om premier van Israël te worden. Al zijn handelingen vanaf het moment dat hij naar Israël verhuisde stonden in het teken van deze politieke ambitie.¹⁷⁶ Kahane werd door verschillende rechtse politieke partijen in Israël gepolst om zich bij hen aan te sluiten. Voor de op dat moment onpopulaire rechtse partijen was Kahane een voorbeeld van een sterke jood die niet bang was om terug te vechten. Deze partijen boden Kahane verschillende functies in het middenkader van hun organisatie aan als hij zich bij hen zou aansluiten. Echter nam Kahane geen genoegen met een middenkader functie waarna hij besloot een JDL afdeling in Israël op te richten wat als begin zou dienen voor zijn eigen onafhankelijke partij.¹⁷⁷

Niet iedereen zat echter te wachten op de vestiging van een JDL afdeling in Israël. De toenmalige premier van Israël Golda Meir en haar arbeidspartij hebben zelfs nog onderzocht of het mogelijk was Kahane de Israëlsch nationaliteit te weigeren.¹⁷⁸ Ook zijn sympathisanten uit de rechtse politieke partijen waren niet blij met een JDL afdeling. Zij zagen dit als een bedreiging voor hun eigen partijen en waren bovendien bang voor een geweldescalatie in hun land. Kahane stelde hen gerust door te verklaren dat hij geen intentie had om een politieke partij op te richten maar enkel een joods educatie centrum. Het geld dat hij hiervoor gebruikte kwam direct voort uit de giften die de JDL in Amerika ontving. Kahane gebruikte het geld echter niet zozeer voor het centrum maar vooral om zijn politieke carrière te financieren.¹⁷⁹

175 Friedman, *The false prophet*, 129.

176 Friedman, *The false prophet*, 130.

177 Friedman, *The false prophet*, 135.

178 Friedman, *The false prophet*, 133.

179 Friedman, *The false prophet*, 135.

Nu Kahane zich steeds meer begint te focussen op zijn politieke carrière worden zijn banden met de Amerikaanse afdeling van de JDL steeds slechter. Nadat in Amerika bekend werd dat Kahane het geld dat voor het joodse educatie centrum bedoeld was gebruikte voor zijn eigen politieke campagnes ontstond er grote commotie binnen de Amerikaanse JDL. Veel mensen binnen de JDL vonden dat Kahane moest vertrekken en dat zijn macht binnen de JDL ingeperkt moest worden. Bertram Zweibron, medeoprichter van de JDL en het hoofd van de juridische afdeling die na de emigratie van Kahane de nieuwe leider van de Amerikaanse JDL was geworden, was gefrustreerd geraakt door het feit dat Kahane al het geld dat beschikbaar was voor advocaatkosten en borgtochten gebruikte voor zijn politieke carrière in Israël. Door het misbruik van het geld werden veel gearresteerde JDL actievoerders aan hun lot overgelaten.¹⁸⁰ Ondertussen ging Kahane door met zijn campagne om gekozen te worden voor het Israëliësch parlement. In 1973 stelde Kahane zichzelf verkiesbaar voor een stoel in het parlement. Na de telling van de stemmen bleek dat Kahane slechts 0.81 procent van de stemmen had behaald wat lager was dan het minimum van 1 procent. Kahane was hierdoor niet gekozen en hij trok zich hierna voor korte tijd terug uit het publieke leven.¹⁸¹

Tijdens zijn politieke campagne bleef Kahane zich bemoeien met de Amerikaanse tak van de JDL. Alhoewel Kahane veel mensen bij de JDL in Amerika had teleurgesteld had hij nog steeds grote invloed binnen de organisatie. In 1973 schreef Kahane een brief aan een JDL lid waarin hij de opdracht gaf de Iraakse ambassade in Washington op te blazen en een Russische diplomaat dood te schieten.¹⁸² In een andere brief liet Kahane weten dat de geplande trip van Brezhnev naar Amerika hoe dan ook gesaboteerd moest worden aangezien een succesvol bezoek van de partijleider aan Amerika de *detente* politiek zou versterken. Hij stelde daarom voor onmiddellijk een diplomaat van de Sovjet Unie te ontvoeren of te vermoorden.¹⁸³ Kahane stuurde in deze periode meerdere van dit soort brieven naar de JDL in New York waarin hij instructies gaf tot gewelddadigheden tegen Arabieren en Sovjet personeel in Amerika. Alle brieven werden echter onderschept

180 Friedman, *The false prophet*, 159.

181 Friedman, *The false prophet*, 167.

182 Friedman, *The false prophet*, 156.

183 Friedman, *The false prophet*, 157.

door het Israëlische leger waarna Kahane werd gearresteerd en veroordeeld tot een voorwaardelijke gevangenisstraf van een jaar.

Het anti-Arabische sentiment van de JDL in deze periode komt allemaal voort uit de problemen in het Midden-Oosten. Ten eerste was er Kahane die na zijn vertrek naar Israël een focus legde op de gedachten van een Israël voor alleen maar joden en dus vrij van Arabieren. Kahane was van mening dat de Arabieren en joden nooit in vrede zouden kunnen leven in Israël waardoor de Arabieren moesten verhuizen naar de omliggende Arabische landen.¹⁸⁴ Daarbij zag Kahane dat de leefomstandigheden van joden in deze omliggende landen zeer slecht waren waardoor hij deze landen wilde dwingen beter voor hun joodse bevolking te zorgen. Een andere opvatting die binnen de JDL speelde met betrekking tot de Arabische landen had te maken met de grondslag van de JDL. De JDL was opgericht zodat de Amerikaanse joden nooit meer hulpeloos langs de zijlijn zouden staan terwijl er een nieuwe holocaust zou plaatsvinden. Sommige leden van de JDL zagen de Arabieren als de nieuwe Nazi's die uit waren op de vernietiging van het joodse volk waardoor deze volgens hen met alle mogelijke middelen bestreden moesten worden.¹⁸⁵

Net als in zijn strijd tegen de slechte behandeling van joden in de Sovjet Unie wilde de JDL met de nieuwe acties de Arabische landen dwingen naar de eisen van de JDL te luisteren. Echter was het probleem in het Midden-Oosten voor de JDL moeilijker aan te pakken dan die van de Sovjet joden aangezien er in dit geval minder *leverage* was. Kahane zegt hierover in zijn boek het volgende: "Whereas Moscow wanted détente badly and thus a threat to it would bring concessions, there was very little that we could threaten the Iraqis and Syrians with."¹⁸⁶ Desondanks begon de JDL in deze periode met haar demonstraties bij de ambassades van de Arabische landen om aandacht te vragen voor de problemen. Deze demonstraties liepen vaak, net als bij de antisovjet demonstraties, uit op massale vechtpartijen tussen de JDL en de politie van New York.¹⁸⁷

Ondertussen gingen sommige leden van de JDL in deze jaren nog verder in hun strijd en begonnen, gesteund door de ideologieën van Kahane, een eigen kleine extremistische organisatie. Deze 'Jewish Armed Resistance' (JAR) bestond uit leden van

184 'Kahane's tactics seen as having impact', The Washington Post, November 7 1990.

185 Friedman, The false prophet, 230.

186 Kahane, The story of the Jewish Defense League, 281.

187 Kahane, The story of the Jewish Defense League, 282.

de JDL die zich bezig hielden met allerlei terroristische daden. Zo plaatsten zij op 12 januari 1976 vier bommen bij het hoofdkantoor van de VN en bij de Iraakse vertegenwoordiging bij de VN. De bommen werden op tijd ontdekt door de politie en onschadelijk gemaakt. Een woordvoerder van de politie liet hierbij weten dat de bommen een zeer grote ravage hadden kunnen veroorzaken als ze niet op tijd waren ontdekt.¹⁸⁸ Deze zelfde JAR claimde bovendien verantwoordelijk te zijn voor de bomaanslag op een benzinstation van GULF Oil. Tijdens deze aanslag vielen gelukkig geen gewonden maar de schade aan het benzinstation was aanzienlijk.¹⁸⁹

In juni 1977 kwam Kahane weer naar Amerika om financiers te vinden voor zijn volgende campagne voor de verkiezingen van de Knesset. Net als de vorige keer probeerde hij de JDL te gebruiken om zijn eigen politieke carrière in Israël te financieren.¹⁹⁰ Echter hadden inmiddels meer en meer mensen binnen de JDL hun steun aan de Rabbi opgeheven. Toen Kahane ook nog eens met de mededeling kwam dat hij zou gaan scheiden van zijn vrouw en dat hij wilde trouwen met zijn minnares was de maat vol. Dit soort gedrag werd niet goedgekeurd in de orthodox joodse kringen en veel JDL leden vonden dat Kahane, nota bene zelf een orthodoxe Rabbi, de joodse levenswijze had geschaad. Het bestuur van de JDL royeerde Kahane als lid van de organisatie. Direct na het vertrek van Kahane bij de JDL kwamen de overige leden er achter dat Kahane zijn luxe levensstijl, en dat van zijn minnares, volledig betaalde van het geld dat bij de JDL aan giften binnen kwam. Uit vrees voor een groot publiekelijk schandaal deed de JDL geen aangifte en vroegen ze Kahane enkel te vertrekken naar Israël. Op 5 juli 1977 werd de breuk met de Rabbi officieel bekend gemaakt middels een schriftelijke mededeling in de krant *The Jewish Press*.¹⁹¹

De breuk met Kahane zorgde voor een grote chaos binnen de JDL. De JDL was zo goed als bankroet en miste een charismatische leider om nieuwe donaties veilig te stellen. Bovendien wist het bestuur van de JDL dat de buitenwereld Kahane nog altijd aan de JDL zou linken zolang de organisatie geen nieuwe koers ging varen. Om nieuwe donaties op te halen en zich verder van Kahane af te zetten sloeg de JDL daarom een nieuwe weg

188 '3 bombs with a timer found near the U.N.', New York Times, 13 januari 1976.

189 'Jewish Militants Indicted in Shootings', Washington Post, 20 augustus 1976.

190 Friedman, *The false prophet*, 191.

191 Friedman, *The false prophet*, 195.

in.¹⁹² In plaats van de acties die Kahane voor ogen had tegen de Arabische landen ging de JDL zich vanaf dit moment focussen op acties tegen aanhangers van het nationaal socialisme in Amerika. De JDL plaatste met haar laatste geld een advertentie in *The New York Times* waarin ze verklaarde dat de organisatie vanaf nu actie zou gaan voeren tegen de Amerikaanse nationaal socialistische partij en haar aanhangers. In de advertentie verklaard de JDL bovendien openlijk afstand te nemen van Kahane en dat ze de komende twee jaar nodig zouden hebben om als organisatie sterker te worden en te groeien.¹⁹³

De advertentie en de nieuwe koers van de JDL waren een groot succes. De JDL organiseerde een campagne van massale demonstraties voor de huizen van vermeende oorlogsmisdadigers die na de Tweede Wereldoorlog naar Amerika waren gevlucht. Dankzij de grote publiciteit die de JDL hiermee vergaarde stroomden de giften voor de partijkas binnen. Dat het niet alleen bij demonstraties bleef bewees het voorval waarbij een vermeend oorlogsmisdadiger werd neergeschoten in zijn eigen huis. De politie trof na de schietpartij een JDL teken aan op het terras van het huis.¹⁹⁴

Alhoewel deze antinazi campagne erg belangrijk voor de JDL is geweest is het minder relevant voor dit onderzoek. De campagne richtte zich op de Amerikaanse nationaal socialistische partij en oude oorlogsmisdadigers die in Amerika woonden. Met deze acties wilde de JDL geen zaken in de wereldpolitiek veranderen laat staan invloed uitoefenen op het buitenlands beleid van de Amerikaanse regering. De periode van JDL die na de kortstondige antinazi campagne kwam is daarom veel interessanter voor dit onderzoek.

In deze periode wist Kahane namelijk opnieuw de macht over de JDL te vergaren waardoor de JDL zich weer ging focussen op nieuwe anti-Arabische acties. Deze machtsoverdracht binnen de JDL ging echter niet zonder slag of stoot. Na het vertrek van Kahane ging het dankzij de succesvolle antinazi campagne juist weer langzaam beter met de organisatie. Kahane was echter uit op het geld en de mankracht van de JDL om zijn anti-Arabische acties voort te kunnen zetten. Bovendien had de voorzitter van de JDL, Bonnie Pechter, een advertentie laten plaatsen in *The Jerusalem Post* waarin ze Kahane

192 Friedman, *The false prophet*, 195.

193 'The Jewish defense league: where it stands today', Advertentie New York Times, 28 mei 1978.

194 'Man accused of war crimes is wounded by shots at L.I. home', New York Times, 5 augustus 1978.

beschuldigde van religieuze intolerantie.¹⁹⁵ Kahane zon op wraak en nam hiervoor de militante Victor Vancier in de arm die hij de opdracht gaf Pechter uit de JDL te werken. In een interview zou Vancier later hierover het volgende verklaren: “This was music to my ears. It was an all-out war; it was a war on her apartment building; it was a war on her family; I drove her out of her mind.”¹⁹⁶

Na een periode van constante bedreigingen en pesterijen, wat haar huwelijk had gekost en een miskraam had veroorzaakt, was Pechter genoodzaakt haar functie als voorzitter van de JDL neer te leggen.¹⁹⁷ Kahane had nu vanuit Israël weer de controle over JDL in Amerika en gebruikte de organisatie weer in de manier die voor hem het beste uitkwam. Opnieuw werden er grote sommen geld van de JDL rekeningen gehaald om de politieke carrière van Kahane in Israël te financieren.¹⁹⁸ De organisatie was niet meer wat het in zijn hoogtijdagen geweest was en bestond enkel nog uit een kleine groep zeer radicale joodse fundamentalisten. Dat deze kleine groep radicalen tot extreme acties op Amerikaanse bodem in staat was, bewezen ze in het begin van de jaren tachtig.

Nadat Kahane de controle over de JDL had overgenomen werd de focus weer verschoven naar anti-Arabische acties. In 1978 waren tijdens de ‘Camp David akkoorden’ Israël en Egypte tot een overeenstemming gekomen over de terugtrekking van Israëlische troepen uit de Sinai-woestijn en de autonomie van de Palestijnse gebieden. Kahane was fel tegen dit akkoord en probeerde door middel van aanslagen op Arabische doelen zijn onvrede duidelijk te maken.¹⁹⁹ Dat Amerika en Israël nota bene met aartsrivaal Egypte een akkoord hadden gesloten kon Kahane maar moeilijk verkroppen. Dit feit, versterkt met Kahane’s ideeën over een Arabieren vrij Israël, de slechte omstandigheden van joodse minderheden in Arabische landen en de gedachte dat de Arabieren de nieuwe Nazi’s waren vormden de redenen voor de JDL om acties uit te voeren tegen Arabische doelen in Amerika.

Op 26 januari 1981 ontplofte een bom bij het bankgebouw van de Iraanse Melli bank in San Francisco. Mede dankzij het vroege tijdstip van de ontploffing waren er ditmaal geen slachtoffers en waren de gesneuvelde ramen de enige schade van de

195 Friedman, *The false prophet*, 198.

196 Friedman, *The false prophet*, 198.

197 Friedman, *The false prophet*, 200.

198 Friedman, *The false prophet*, 204.

199 Friedman, *The false prophet*, 199.

aanslag. De JDL eiste de aanslag via de media op en verklaarde dat de actie was uitgevoerd als protest tegen de erbarmelijke omstandigheden van joden in Iran.²⁰⁰ In oktober hetzelfde jaar ontplofte er tijdens een aanslag twee brandbommen bij het kantoor van het Egyptische bureau voor toerisme in New York. Ook hier vielen geen slachtoffers maar het kantoor was zeer zwaar beschadigd. Een anonieme beller die verklaarde lid van de JDL te zijn deelde mee dat de aanslag was gepleegd uit protest tegen het Camp David vredesakkoord.²⁰¹

Na een aantal kleine incidenten was het op 11 oktober 1985 opnieuw raak. Dit keer was het de directeur van het Amerikaans-Arabisch antidiscriminatie comité, Alex Odeh, die slachtoffer werd van een zware bomaanslag. Tijdens deze aanslag op het kantoor van het Amerikaans-Arabisch antidiscriminatie comité kwam Odeh om het leven en raakten zeven anderen gewond. De aanslag was een reactie op het televisie optreden van Odeh waarbij hij de frontman van de Palestine Liberation Organization (PLO) Yasir Arafat een “man of peace” noemde.²⁰² Deze uitspraak was extra gevoelig omdat Odeh de opmerking maakte vlak na een dodelijk actie die uitgevoerd was door PLO op een cruiseschip waarbij een joodse passagier was vermoord. Alhoewel de JDL altijd ontkend heeft iets met de aanslag te maken te hebben gehad werd de organisatie wel degelijk verantwoordelijk gehouden door de FBI.²⁰³

In deze paragraaf hebben we gekeken naar de acties van de JDL in de periode na de antisovjet protesten. Wat opvalt is dat er veel verschillende redenen achter de acties van de JDL zitten. De machtsstrijd binnen de JDL tussen Kahane en het nieuwe bestuur zorgde niet alleen voor grote interne spanningen maar speelde ook een grote rol in de keuze van de doelen voor de acties van de JDL. Het nieuwe JDL bestuur wilde zich focussen op een antinazi campagne en Kahane was een voorstander van anti-Arabische acties. Nadat Kahane opnieuw de macht over de JDL heeft bewerkstelligd, zien we dan ook weer een groot aantal anti-Arabische acties van de JDL in Amerika. Met als meest bekend en tragisch voorbeeld de bomaanslag op het kantoor van het Amerikaans-Arabisch antidiscriminatie comité waarbij Alex Odeh omkwam en zeven

200 ‘Bomb set off outside Iranian bank in San Francisco’, Washington Post, 27 januari 1981.

201 ‘Egyptian office damaged by fire bomb’, New York Times, 26 oktober 1981.

202 ‘FBI says JDL may have planted fatal bombs’, New York Times, 9 November 1985.

203 ‘JDL named in Probe’, Washington post, 9 November 1985.

andere werknemers gewond raakten. Kahane wilde met deze aanslagen op Arabische doelen in Amerika zijn onvrede duidelijk maken over het vredesproces tussen Israël en de omliggende Arabische landen. Bovendien wilde hij protesteren tegen de slechte behandeling van de joodse minderheden in deze Arabische landen. Of Kahane ook de reactie van de Arabische landen kreeg waar hij op had gehoopt zien we in de volgende paragraaf.

De reactie van de Arabische landen

De acties van de JDL in deze periode waren gericht tegen Arabische doelen in Amerika. In tegenstelling tot de acties van de JDL tegen de Sovjet Unie waren de anti-Arabische acties niet tegen één land gericht maar tegen verschillende landen. Men wilde met de acties proberen de situatie in het Midden-Oosten te veranderen waardoor bijna alle Arabische landen mogelijke doelwit waren van de acties van de JDL. De JDL was uit op een groot en sterk Israël zonder Arabieren. De JDL protesteerde dan ook fel tegen de Camp David akkoorden waarbij Israël onder andere grondgebied teruggaf aan Egypte. Buiten deze wereldpolitieke zaken koesterde veel leden binnen de JDL een haat jegens Arabieren aangezien zij hen zagen als de nieuwe Nazi's. Dit laatste kan ook een belangrijke reden zijn voor de grote diversiteit aan doelen in de anti-Arabische acties van de JDL. Net als bij de acties tegen de Sovjet Unie werden er geen aanslagen gepleegd in de Arabische landen zelf maar werden verschillende Arabische doelen op Amerikaans grondgebied aangevallen. Om een antwoord te geven op vraag of de JDL hiermee ook invloed heeft gehad op het Amerikaans buitenlandsbeleid moeten we eerst kijken naar hoe deze Arabische landen reageerden op de acties van de JDL.

In dit onderzoek zijn niet veel directe reacties van de betreffende getroffen Arabische landen gevonden. Vanwege een taalbarrière is het helaas ook niet mogelijk om eventuele primaire Arabische bronnen te bestuderen om naar de reactie van de Arabische landen te kijken. Hierdoor zijn we genoodzaakt om bij deze landen naar de indirecte reacties te kijken. Hiermee wordt bedoeld of de landen wel of niet hun beleid wijzigen naar aanleiding van de druk van de acties van de JDL. Landen reageren hiermee dus niet direct op een aanslag, zoals een veroordeling in de media, maar indirect met een beleidswijziging van de punten waar de JDL tegen protesteert.

Als we naar deze indirecte reacties van de Arabische landen kijken dan zien we geen noemenswaardige verschillen met hun beleid van voor de JDL acties. Tijdens de acties van de JAR, wat in essentie een onderdeel van de JDL was, waarbij bommen werden geplaatst bij het hoofdkantoor van de VN en bij de Iraakse vertegenwoordiging bij de VN kwam geen directe reactie van de Iraakse regering. Enkel het secretariaat van de VN reageerde hierop waarbij zij de actie zeer sterk veroordeelde.²⁰⁴ De Iraakse regering of andere Arabische landen reageerde niet op de actie van de JAR. Wat wel geconcludeerd kan worden is dat Arabische groep in de VN, waar alle betrokken Arabische landen deel van uit maakten, haar standpunten met betrekking tot Israël niet wijzigden. De Arabische groep zag Israël nog steeds als een gevaarlijke 'zionistische indringer' die zich zo snel mogelijk moest terugtrekken uit de gebieden die zij na de oorlog van 1967 bezet hielden.²⁰⁵ Bovendien eisten de Arabische landen dat Israël de Palestijnen zelfbeschikkingsrecht zou geven. Het was alleen Egypte dat uiteindelijk meer toenadering tot Israël zocht. Het land was bereid de joodse staat te erkennen mits Israël zich zou terugtrekken uit de bezette gebieden.²⁰⁶ Deze Egyptische toezegging aan Israël is echter onmogelijk toe te schrijven aan de acties van de JDL aangezien de eerste gewelddadige actie gericht tegen Egypte pas vijf jaar later zou plaatsvinden. Bovendien was het latere geweld tegen Egypte juist gebaseerd op de onvrede van de JDL over de Camp David vredesakkoorden waarbij Egypte nogmaals dezelfde toezegging deed. Bij deze nieuwe golf gewelddadigheden rond de Camp David akkoorden, waarbij een Iraans bankgebouw in San Francisco en het Egyptische kantoor voor toerisme in New York doelwit waren, reageren de getroffen landen ook niet. Net als bij de eerdere aanslagen wordt er door de Arabische landen geen directe reactie gegeven en blijft hun buitenlands beleid ongewijzigd.

Het enige land dat wel direct reageerde op de acties van de JDL was Israël. Dit land veroordeelde de acties van de JDL als crimineel en verklaarde dat de acties van de JDL een bedreiging vormden voor het vredesproces in het Midden-Oosten. Alhoewel de JDL en Kahane opkwamen voor een sterk Israël waren de acties van hen dus allerminst geliefd bij de regering van dit land. Kahane werd al niet bepaald met open armen in Israël

204 '3 bombs with a timer found near the U.N.', New York Times, 13 januari 1976.

205 'Arab split emerges at U.N.', The Washington Post, 14 januari 1976.

206 'Arab split emerges at U.N.', The Washington Post, 14 januari 1976.

ontvangen toen hij vanuit Amerika naar dit land verhuisde, maar nadat Kahane zich ook nog eens met de nationale politiek in Israël ging bemoeien werd hij onder de politieke elite in Israël nog verder verguisd. Toen Kahane bijvoorbeeld na jaren van campagne voeren eindelijk in 1984 een zetel in de Knesset wist te veroveren weigerden de President en de andere parlementsleden uit protest zijn hand te schudden. Tijdens de zittingen van het parlement werd Kahane vaak uitgescholden of uit de zaal verwijderd als hij weer eens zwaar racistische opmerkingen richting de Arabieren in Israel maakte.²⁰⁷ Dat de JDL en haar acties niet populair waren bij de politieke elite in Israël was lastig voor Kahane gezien zijn politieke ambities. Een onoverkomelijk probleem was het echter niet. De JDL genoot namelijk een aanzienlijke steun bij de rechts-radicale bevolking in Israël. Bij deze bevolkingsgroep werden de JDL acties tegen Nazi's en aanhangers van de PLO bestempeld als heldendaden.²⁰⁸ De steun van deze rechts-radicale bevolking zou voor Kahane een goede electorale basis hebben gevormd bij eventuele nieuwe verkiezingen als er niet snel twee wetten waren aangenomen waarmee werd voorkomen dat Kahane zich later nogmaals verkiesbaar kon stellen. In de wetten werd het verboden om racistische uitingen of propaganda te gebruiken. Nog belangrijker was de wet waarin het verboden werd voor mensen met een dubbele nationaliteit, zoals Kahane, mee te doen aan de verkiezingen in Israël.²⁰⁹

Door de geringe hoeveelheid beschikbare bronnen is het lastig om tot een conclusie te komen over de reacties van de Arabische landen op de JDL acties. Uit de bronnen die in dit onderzoek zijn gebruikt blijkt dat de Arabische landen niet reageerden op de acties. Er werden door de Arabische landen geen publieke of diplomatieke statements gemaakt over de aanslagen en het enige land dat reageerde was nota bene Israël. Wat in elk geval wel met zekerheid kan worden vastgesteld is dat de Arabische landen hun politiek met betrekking tot Israël niet veranderden na de acties. De landen hielden vast aan hun eisen voor meer rechten voor de Palestijnse bevolking en de terugtrekking van Israël uit de bezette gebieden. Hierdoor kan geconcludeerd worden dat de acties van de JDL niet het gewenste effect hebben gehad. Bovendien pleegde de JDL haar aanslagen ook om het vredesproces tussen Israël en de Arabische landen te

207 Friedman, *The false prophet*, 214.

208 Friedman, *The false prophet*, 253.

209 'Kahane's tactics seen as having impact', *The Washington Post*, 7 November 1990.

frustreren hetgeen ook mislukte aangezien ten tijde van de acties de Camp David akkoorden tussen Israël en Egypte werden afgesloten. Een groot verschil met de acties tegen de Sovjet Unie was de racistische insteek van de JDL bij haar acties tegen de Arabische landen. Aangezien veel leden van de JDL de Arabieren als de nieuwe Nazi's zagen waren de acties van hen ook meer gebaseerd op deze gedachte. Deze gedachte wordt nogmaals versterkt als men de uitspraak van Kahane bekijkt waarin hij zegt dat de strijd met de Arabieren een moeilijke is om te winnen. De acties waren hierdoor dus meer gebaseerd op haat jegens de Arabieren dan op realistisch verwachte resultaten in het Midden-Oosten.

De publieke opinie

Net als met de acties van de JDL tegen de Sovjet Unie is de publieke opinie binnen Amerika ook in dit hoofdstuk van groot belang. De publieke opinie over de acties tegen de Arabische landen is belangrijk aangezien in een democratie zoals Amerika het volk een grote invloed kan uitoefenen op haar regering. Via deze manier kan de JDL bijvoorbeeld ook invloed uitoefenen op het Amerikaanse beleid waardoor dit onderwerp erg evident is voor dit onderzoek.

In het vorige hoofdstuk zagen we dat onder het Amerikaanse volk nog veel mensen waren die de doelen van de JDL steunden. Ze waren het misschien niet eens met de manier waarop de JDL deze probeerde te bewerkstelligen maar het doel, een verbeterde situatie voor de joden in de Sovjet Unie, was iets wat breed werd gedragen in de Amerikaanse samenleving. Uit dit onderzoek blijkt dat de JDL met haar acties tegen de Arabische doelen deze steun verliest. De steeds racistischer wordende Kahane wilde een pure joodse staat Israël creëren waarbij alle Arabieren het land moesten verlaten.²¹⁰ Bovendien was hij tegen de concessies die Israël wilde doen om een vrede te bewerkstelligen in het Midden-Oosten conflict. Kahane was van mening dat de afgesloten Camp David akkoorden tot een verwoesting van Israël zouden leiden.²¹¹ Zelfs JDL leden die sinds de oprichting van de organisatie lid waren, begonnen door deze radicale en orthodoxe gedachten te twijfelen aan de nieuwe Anti-Arabische koers. Een oud JDL lid schrijft hierover in een ingezonden brief naar de New York Times het volgende: “When I

²¹⁰ ‘Kahane’s tactics seen as having impact’, The Washington Post, November 7 1990.

²¹¹ Friedman, The false prophet, 197.

joined the JDL, I wanted to stand beside Rabbi Kahane as he protected inner-city Jews who were no different from me. As he grew more radical, and I could no longer subscribe to his philosophy, I felt betrayed, as if his racism denied me the right to feel the strength and pride he had once helped install in me.”²¹²

Niet alleen oud-JDL leden waren het niet eens met de radicale gedachten van Kahane ook het gewone Amerikaanse volk begon zich hevig af te keren van de JDL en haar leider. De laatste sympathie voor de JDL begint vanaf deze periode snel af te nemen. Zoals de hoofdredacteur van de Washington Post schrijft in een opinie stuk: ‘...Kahane never relented; he wrecked and ruined everywhere. His malicious hate campaign against Arabs in Israel earned him the censure of the authorities there and shamed others here who had earlier supported him when he formed the Jewish Defense League in New York in 1968.’²¹³ De burgemeester van New York noemde Kahane als leider van de JDL een nieuwe Arafat en een schande voor de joodse gemeenschap. Daarnaast veroordeelde hij de houding van Kahane met betrekking tot de aanslagen in de stad waarmee Kahane volgens de burgemeester opriep tot nieuw terroristisch geweld.²¹⁴

Na de aanslagen als protest op de Camp David akkoorden en de moord op Alex Odeh wordt er zelfs nog negatiever over de JDL geschreven dan daarvoor. De hoofdredacteur van The New York Times schreef in een opiniestuk genaamd *Anti-Semitism, Anti-Murder* het volgende: ‘In the same week that Leon Klinghoffer was murdered in the Mediterranean for the crime of being Jewish, Alex Odeh was murdered in California for the crime of being Arab. When Mr. Rubin condones the killing of Mr. Odeh, he dishonours the memory of Mr. Klinghoffer. He needs to be reminded that Anti-Semitism is odious whether practiced against Jew or Arab.’²¹⁵ Ook de joodse belangenorganisaties in Amerika namen grote afstand van de actie en spraken hun afschuw uit over de aanslag op Odeh. Een B’nai B’rith woordvoerder noemde de moord een vorm van binnenlands terrorisme wat niet getolereerd mag worden.²¹⁶

Het is fascinerend om te zien dat de nieuwe trots onder de joden in Amerika die Kahane met de JDL probeerde te bewerkstelligen ten tijde van de oprichting van de JDL

212 ‘Mourning for years’, New York Times letters to the editor, November 19 1990.

213 ‘Meir Kahane as Malcolm X’, The Washington Post, 25 november 1990.

214 ‘The City; Koch calls Kahane disgrace to Jews’, The New York Times, 17 november 1981.

215 ‘Anti-Semitism, Anti-Murder’, New York Times editorial, 14 november 1985.

216 ‘Outpouring for Kahane: Pity or a new respect?’, New York times, 8 November 1990.

totaal is verdwenen in de jaren van het anti-Arabische geweld. Met hun racisme tegen de Arabieren was de JDL geen voorbeeld meer voor de joodse jeugd in New York. Mensen zagen de JDL nu eerder als schande voor het joodse volk. De organisatie die in eerste instantie de joden probeerden te overtuigen om trots te zijn op het feit dat ze joods waren was nu verguisd tot een organisatie waardoor mensen zich schaamden om joods te zijn.²¹⁷

De dalende populariteit van de JDL in Amerika was niet geheel op het conto te schrijven van de extreme ideeën van de nog bestaande leden en haar leider. Het had ook te maken met het feit dat steeds meer joodse leiders in Amerika politiek actief werden. Deze meer gematigde leiders kaartten nu dezelfde onderwerpen aan waar Kahane in de begindagen van de JDL een monopolie op had en waarmee hij in die tijd zoveel succes had geboekt. Dankzij de meer gematigde en rationele toon van de joodse leiders konden zij veel aanhangers van de JDL afpakken in een periode waarbij blijkbaar extremistische gedachten onder de joodse bevolking in Amerika niet meer zo populair waren.²¹⁸

Aangezien het in dit onderzoek lastig is gebleken om bronnen te vinden die bijdragen aan een volledig beeld van de mening van het Amerikaanse publiek is het moeilijk om hierover een eenduidige conclusie te geven. De bronnen die in dit onderzoek geraadpleegd zijn om de mening van het Amerikaanse publiek te laten zien geven allemaal hetzelfde beeld weer, namelijk dat van een organisatie die zijn complete steun van de Amerikaanse burger verliest. De JDL had qua steun van de bevolking een kleine opleving toen Kahane weg was en het nieuwe JDL bestuur een antinazi koers inzette. In die periode stroomde er weer geld de kas binnen en nam het aantal leden weer toe.²¹⁹ Echter nadat Kahane weer de macht had gegrepen en de JDL opnieuw een anti-Arabische focus had is er geen bron meer te vinden waarin iets positiefs gezegd wordt door iemand uit het Amerikaanse publiek. Deze achteruitgang wordt mooi beschreven door de hoofdredacteur van de New York Times in zijn opiniestuk over de JDL genaamd *Legacy of Hate*. Hierin beschreef hij de opkomst en de teloorgang van Kahane in de volgende woorden: ‘Meir Kahane’s life was passionate tangle of anger and unreason, pride and prejudice. He was ashamed of what he saw as Jewish passivity that made Hitler’s extermination camps possible. His “never again” slogan touched anxious nerves among

217 ‘The City; Koch calls Kahane disgrace to Jews’, The New York Times, 17 november 1981

218 ‘Kahane’s tactics seen as having impact’, The Washington Post, November 7 1990

219 Friedman, *The false prophet*, 195.

many Jews. But in his justifiable fury at the slaughter of Jews in Europe simply because they were Jews, he came to hate Arabs simply because they were Arabs. He called Palestinians “dogs” and urged their expulsion from all territories constituting the biblical Israel. Those who flocked to Rabbi Kahane’s meetings went further, shouting “Death to Arabs!”²²⁰

In deze paragraaf hebben kunnen zien dat de publieke opinie in Amerika niet positief was over de JDL na de anti-Arabische acties. Kahane was in jaren voorafgaand aan de anti-Arabische naar Israël verhuisd waar zijn anti-Arabische houding werd versterkt. In Israël probeerde Kahane tot het parlement verkozen te worden met zijn anti-Arabische standpunten. Deze standpunten nam Kahane mee naar Amerika toen hij de macht over de JDL weer had teruggewonnen. Waar deze standpunten in Israël al radicaal waren, Kahane werd genegeerd door de andere politici in Israël, waren ze bij het Amerikaanse publiek al helemaal onacceptabel. De redentie van Kahane dat Israël een pure joodse staat moest worden waardoor alle Arabieren het land moesten verlaten viel niet goed bij het Amerikaanse publiek. Veel mensen vonden dat de JDL en Kahane op deze manier racistisch bezig waren. Toen de acties en het geweld tegen de Arabieren in Amerika ook nog eens een dodelijk slachtoffer eiste verloor de JDL haar allerlaatste steun onder de bevolking. Zelfs leden die al bij de oprichting deel uitmaakte van de organisatie zeiden hun lidmaatschap op. De populariteit van de JDL was compleet weggevaagd en de enigen die nog een oprechte interesse hadden in de organisatie waren de Amerikaanse veiligheidsdiensten.

De reactie van de Amerikaanse veiligheidsdiensten

In het vorige hoofdstuk hebben we kunnen zien dat de JDL al sinds haar oprichting scherp in de gaten werd gehouden door de Amerikaanse veiligheidsdiensten. In de periode van de anti-Arabische acties was dit niet anders. De reactie en de mening van de Amerikaanse veiligheidsdiensten is zeer belangrijk voor dit onderzoek. Door de

220 ‘Legacy of Hate’, New York Times editorial, November 7 1990.

onderzoeken die deze diensten uitvoeren komt er veel informatie beschikbaar over de JDL die weer wordt doorgespeeld naar de Amerikaanse regering. Op deze manier zijn de Amerikaanse veiligheidsdiensten dus een belangrijke factor om te bekijken of de JDL invloed heeft gehad op het Amerikaans beleid. De JDL zou immers pas daadwerkelijk van invloed kunnen zijn op het buitenlands beleid als haar standpunten en acties bekend zijn bij de Amerikaanse regering.

Men zou kunnen stellen dat de anti-Arabische houding van de JDL is versterkt door de eerdere onderzoeken van de Amerikaanse veiligheidsdiensten naar de JDL. Mede vanwege deze onderzoeken was Kahane genoodzaakt om naar Israël te verhuizen waar hij zijn anti-Arabische standpunten versterkte.²²¹ Deze zelfde anti-Arabische standpunten reflecteerde Kahane vervolgens weer op de JDL in Amerika. Door dit feit is aan te tonen dat de Amerikaanse veiligheidsdiensten een grote invloed hebben gehad op de JDL. Om te kijken of de JDL ook vice versa invloed heeft gehad op het Amerikaanse beleid moeten we kijken hoe deze veiligheidsdiensten reageerden op het anti-Arabische geweld van de JDL in Amerika.

Bij het onderzoek naar de reactie van de Amerikaanse veiligheidsdiensten in deze periode krijgen we gelijk te maken met een groot obstakel. Aangezien de anti-Arabische acties nog in een relatief recent verleden zijn uitgevoerd zijn veel van de FBI documenten nog niet vrijgegeven en dus niet beschikbaar voor dit onderzoek. Bovendien ontbreekt er over deze periode een uitgebreide beschrijving over de undercoveracties van het politiekorps van New York bij de JDL. Gelukkig zijn er echter nog genoeg andere bronnen beschikbaar om een zo volledig mogelijk beeld te geven van de onderzoeken van de Amerikaanse veiligheidsdiensten als reactie op het anti-Arabisch geweld van de JDL.

De eerste JDL actie die in deze periode in de FBI documenten beschreven wordt is het aftreden van Kahane als hoofd van de organisatie. Op 1 juli 1974 wordt in een bericht van de FBI afdeling in New York dat aan het Witte Huis is gericht verteld dat Kahane per 16 april niet meer fungeert als hoofd van de JDL. In het zelfde bericht wordt tevens verklaard dat Kahane een nieuwe joodse beweging in Israël is begonnen.²²² Het zijn dit soort berichten die zijn vrijgegeven. Helaas zijn de FBI berichten over de daadwerkelijke gewelddadige aanslagen van de JDL nog steeds niet vrijgegeven. Wat we

²²¹ Friedman, *The false prophet*, 129.

²²² FBI file Kahane part 9, 44.

wel uit deze korte vrijgegeven berichten kunnen concluderen is dat de JDL en Kahane nog steeds goed in de gaten werden gehouden door de FBI. Sinds zijn vertrek naar Israël werd er bijvoorbeeld telkens gerapporteerd als Kahane Amerika bezocht. Tijdens deze bezoeken werden alle activiteiten van Kahane gevolgd en bijgehouden waaruit blijkt dat de FBI dezelfde onderzoek technieken gebruikt als in de periode van de anti-Sovjet acties.²²³ De FBI afdeling in New York houdt gedurende de periode van de anti-Arabische acties grootschalige onderzoeken waarbij veel gebruik wordt gemaakt van informanten. De informanten zijn essentieel in deze periode aangezien zij degene zijn die de FBI kunnen vertellen wat de intenties van de bezoeken van Kahane aan Amerika zijn. Dankzij deze informatie konden de FBI agenten Kahane bij elke stap volgen. De informanten geven de FBI agenten ook informatie over de verschillende plannen die Kahane heeft qua demonstraties en acties in Amerika. Zo wordt er in een van de FBI documenten uit augustus 1974 verteld over een ontmoeting die Kahane had met verschillende joodse groeperingen in New York waarbij de mogelijkheden werden besproken om tegen het Amerikaanse Midden-Oosten beleid te protesteren.²²⁴ Over de gewelddadige acties van de JDL en de JAR die volgden als protest tegen het Amerikaanse Midden-Oosten beleid is helaas niks terug te vinden. De beschikbare FBI documenten zijn hevig gecensureerd waarbij bepaalde namen en hele passages onleesbaar zijn gemaakt. Het is echter zeer aannemelijk, gezien de onderzoekstechnieken en de hoeveelheid informanten die ze beschikbaar hadden, dat de FBI meer informatie heeft over de aanslagen die in deze periode werden gepleegd.

Een ander opvallend feit dat terug te vinden is in de beschikbare FBI documenten is het onderzoek van de FBI afdeling van Los Angeles naar de JDL en Kahane. Deze FBI afdeling werkte nauw samen met afdeling in New York en het landelijk hoofdkantoor aangezien Kahane met enige regelmaat in California verscheen om lezingen op scholen daar te geven en geld in te zamelen. De agenten in dit gebied volgden Kahane telkens naar de verschillende optredens en berichtten hierover in hun verslagen. Bovendien werden de verschillende JDL demonstraties die aan de Amerikaanse westkust werden georganiseerd op de voet gevolgd en beschreven in de dossiers.²²⁵ Aangezien er in

223 FBI file Kahane part 10, 21.

224 FBI file Kahane part 10, 6.

225 FBI file Kahane part 14, 56.

verloop van tijd maar weinig nieuwe informatie vanuit het Los Angeles onderzoek kwam besloot de FBI om het onderzoek in 1975 naar de JDL in California te staken.²²⁶ Dit is opvallend te noemen aangezien de dodelijke aanslag op Alex Odeh in California plaatsvond. Hier moet echter wel rekening worden gehouden met het feit dat deze aanslag tien jaar later plaatsvond. Of de FBI in de tussentijd haar onderzoek in Los Angeles weer had opgestart is niet te zeggen aan de hand van de FBI documenten. De documenten over de JDL van na 1977 zijn namelijk nog steeds niet vrijgegeven en dus niet toegankelijk voor dit onderzoek. Volgens JDL onderzoeker Robert Friedman werd de FBI echter totaal verrast door de aanslag op Odeh. Omdat de JDL ten tijde van de aanslag al enige tijd niet actief was geweest had de FBI geen informanten of afluisterapparatuur bij de JDL geïnstalleerd.²²⁷ Hierdoor kon deze aanslag niet voorkomen worden door de FBI. Of de aanslag wel voorkomen had kunnen worden als de FBI haar onderzoek naar de JDL op het oude niveau had behouden is uiteraard niet met zekerheid te zeggen.

Na de aanslag op Alex Odeh draaide de onderzoeken naar de JDL echter weer op volle sterkte. Binnen enkele uren na de aanslag werd het verwoeste kantoor van Odeh bezocht door agenten van de FBI, de 'Los Angeles Anti-Terrorism Task Force' en het lokale politiekorps van Santa Ana.²²⁸ Bij de FBI afdelingen in New York en Los Angeles werden snel na de aanslag nieuwe JDL teams opgericht om de bomaanslag te onderzoeken. Dat de JDL achter de aanslag op Odeh zat was namelijk al vrij snel zeker ondanks het feit dat de aanslag nooit is opgeëist. De FBI was zo zeker van haar zaak omdat de bom precies dezelfde kenmerken had als de andere bommen die de JDL had gebruikt.²²⁹ De leden van de JDL ontkenden echter dat ze achter de aanslag zaten, iets wat ze altijd deden bij acties waarbij leden justitieel vervolgd konden worden.²³⁰

Niet alleen kwam de FBI er snel achter wat voor bom er was gebruikt en welke organisatie er verantwoordelijk voor was, de FBI ontdekte ook al snel welke personen de bom hadden geplaatst. De namen van de daders, JDL leden Robert Manning, Keith Fuchs en Andy Green, werden al genoemd voordat de agenten de plek van de aanslag hadden betreden. Althans dit beweerd Robert Friedman, die zijn statement fundeert op een

226 FBI file Kahane part 14, 162.

227 Friedman, The false prophet, 254.

228 Friedman, The false prophet, 248.

229 Friedman, The false prophet, 249.

230 'JDL named in probe', Washington Post, 9 november 1985

uitspraak van een politieagent die anoniem wilde blijven, in zijn boek over Kahane en de JDL.²³¹ Een bewering die wel zou kunnen kloppen aangezien de onderzoekers vrij snel openlijk hun pijlen richten op de drie verdachten die inmiddels naar Israël waren gevlucht. De FBI agent die het onderzoek leidde schreef zelfs een brief aan Manning waarin hij verklaarde dat de FBI een sterke zaak had tegen de drie mannen. In de brief schreef hij bovendien dat: ‘The fact that Jewish extremists resorted to murder in 1985 in this country has intensified the investigation. I wonder what the Jewish community will say when the truth about the activities of their ‘patriots’ finally is exposed?’²³²

De vervolging van de drie verdachten bleek echter, ondanks de harde bewijzen tegen hen, zeer lastig. De drie waren immers na de aanslag naar Israël gevlucht en dit land weigerde hen uit te leveren aan de Amerikaanse autoriteiten. Manning kon uiteindelijk toch niet lang in Israël blijven. Hij werd in verband gebracht met een moord op een secretaresse in Amerika en werd voor deze rechtszaak wel uitgeleverd naar Amerika.²³³ Bij deze uitlevering werd wel de deal gemaakt dat Manning niet vervolgd zou worden voor zijn betrokkenheid bij de aanslag op Odeh.²³⁴ Manning kon echter niet lang van zijn vrijheid genieten aangezien hij wel werd veroordeeld voor de moord op de secretaresse en eindigde daardoor alsnog in een Amerikaanse cel.²³⁵ De twee andere verdachten van de aanslag op Odeh gingen wel vrijuit en zijn nooit meer in Amerika veroordeeld.

In deze paragraaf hebben we kunnen zien dat in de periode van de anti-Arabische acties de Amerikaanse veiligheidsdiensten zich actief hebben bezig gehouden met verschillende onderzoeken naar de JDL. Helaas zijn niet alle FBI documenten over de JDL en Kahane vrijgegeven en bovendien zijn de stukken die beschikbaar waren voor dit onderzoek hevig gecensureerd waardoor het moeilijk is om een volledig onderbouwde conclusie te geven over het werk van de Amerikaanse veiligheidsdiensten met betrekking tot de JDL. Wat we wel kunnen zien is dat de FBI agenten in de begin jaren van het

231 Friedman, *The false prophet*, 248.

232 Friedman, *The false prophet*, 251.

233 ‘Israel orders murder suspect returned to L.A. for trial’, Los Angeles Times, 17 augustus 1993.

234 M. Weber, *The Zionist terror network. Background and operation of the Jewish Defense League and other criminal Zionist groups* (Newport Beach 1993).

235 ‘Ex-JDL Activist Guilty of Bomb Death’, Los Angeles Times, 15 oktober 1993.

anti-Arabische geweld de JDL en haar leider streng in gaten hielden. Als Kahane naar Amerika kwam werden elke bijeenkomst en afspraak waar hij naartoe ging geobserveerd en gedocumenteerd. Dankzij de informatie die informanten hen gaven wisten de FBI agenten wanneer Kahane naar Amerika kwam en waar hij naartoe ging. Hetgeen het volgen en observeren een stuk eenvoudiger maakte. Later zouden volgens verschillende bronnen deze onderzoeken stop worden gezet aangezien de JDL een stuk minder actief geworden was. Helaas is dit door de geheimhouding van de FBI verslagen over de JDL van na 1977 niet te verifiëren waardoor we ons hier moeten baseren op secundaire bronnen. Na de aanslag op Alex Odeh in 1985 wordt het onderzoek naar de JDL echter weer op volle sterkte opgestart. Dankzij deze hernieuwde aandacht voor de organisatie staat de JDL ook nu nog steeds hoog op de FBI lijst van potentieel gevaarlijk binnenlandse terroristische organisaties.²³⁶

De vele documenten van de FBI die wel zijn vrijgegeven over de anti-Arabische periode van de JDL laten zien dat de verschillende onderzoeksteams direct rapporteerden aan het Witte Huis. De informatie die over de JDL werd gevonden kwam dus direct bij de Amerikaanse regering terecht. Op deze manier heeft de JDL, via de bevindingen en rapporten van de Amerikaanse veiligheidsdiensten, een zekere invloed met haar acties gehad op de Amerikaanse overheid. Of deze invloed ook daadwerkelijk tot beleidsaanpassingen van de Amerikaanse overheid heeft geleid zien we in de volgende paragraaf.

De reactie van de Amerikaanse overheid

In dit hoofdstuk hebben we de JDL acties tegen Arabische doelen in Amerika bekeken. Om de vraag te beantwoorden of de JDL met deze acties invloed heeft gehad op het beleid van de Amerikaanse regering hebben we gekeken naar de verschillende actoren die invloed kunnen uitoefenen op de regering. In deze paragraaf kijken we naar de reactie van de Amerikaanse regering zelf. Hierbij zal worden gekeken naar de directe reactie van de Amerikaanse regering op de anti-Arabische acties. Daarnaast zal ook de reactie van de regering op de mening van de hiervoor besproken actoren behandeld worden. Op deze manier zal de vraag of de JDL invloed heeft gehad op het beleid van de Amerikaanse regering zo volledig mogelijk beantwoord worden.

236 FBI Terrorism report 2001,
<http://www.fbi.gov/stats-services/publications/terror/terrorism-2000-2001/?searchterm=JDL>

De JDL wilde met de acties op Arabische doelen in Amerika haar onvrede duidelijk maken over het vredesproces tussen Israël en de omliggende Arabische landen. Hiermee protesteerde de JDL ook tegen het buitenlands beleid van de Amerikaanse regering in die tijd aangezien deze nauw betrokken was bij het vredesproces in het Midden-Oosten. Om beter te begrijpen waartegen de JDL protesteerde zal eerst het Amerikaans beleid met betrekking tot het Midden-Oosten worden besproken.

Ten tijde van het hoogtepunt van de anti-Arabische acties van de JDL was er net in Amerika een belangrijke Presidentsverkiezing gaande. De huidige President Ford die Nixon na zijn aftreden had opgevolgd moest de strijd aangaan met de democratische afgevaardigde Carter. De nieuwe kandidaat Carter wist veel kiezers te overtuigen aangezien hij in zijn verkiezingsprogramma sterk opkwam voor de armen en de minderheden in Amerika. Bovendien zagen veel kiezers hem als een buitenstaander die niets te maken had met de schandalen die Washington in die tijd ontsierden. Mede hierdoor kon hij de verkiezingen met een nipte meerderheid winnen.²³⁷

Tijdens het begin van het Presidentschap van Carter was de crisis in het Midden-Oosten een groot probleem voor Amerika. Israël en de omliggende Arabische landen waren nog steeds in staat van oorlog met elkaar. Amerika was door haar grote joodse gemeenschap en een bevolking die geloofde in vrije democratie altijd een trouwe bondgenoot van Israël in het conflict geweest. Bovendien herinnerden veel Amerikanen zich de holocaust waardoor zij overtuigd waren van het bestaansrecht van de staat Israël. Daarnaast wist President Carter maar al te goed dat de joodse steun tijdens de Presidentsverkiezingen een belangrijke factor was geweest voor zijn overwinning.²³⁸ Om al deze redenen besloot Carter zich sterk in te zetten om het conflict in het Midden-Oosten op te lossen. De Amerikaanse regering was echter wel overtuigd van het feit dat Israël ook concessies moest doen om een vrede in het gebied mogelijk te maken. Toen de Egyptische President Sadat in 1977 onverwachts naar Israël vloog om te onderhandelen met de Israëlisch Premier Begin zag Carter een mogelijkheid om deze gedroomde vrede te bewerkstelligen.²³⁹ In september 1978 nodigde President Carter de Egyptische President en de Israëlisch Premier uit op zijn buitenverblijf om te

237 Boyer, *The enduring vision*, 930.

238 Feingold, *Silent no more*, 194.

239 Boyer, *The enduring vision*, 932.

onderhandelen over een mogelijke stabiele toekomst voor het Midden-Oosten. In de resulterende 'Camp David' akkoorden van 1979 werd een tijdschema gemaakt voor de terugtrekking van Israël uit de gebieden die ze sinds de oorlog van 1967 bezet hielden. Bovendien werd er meer vrijheid beloofd aan de Palestijnse bevolking die in deze gebieden woonden.²⁴⁰ Egypte zou op haar beurt de staat Israël officieel erkennen en beloven de grenzen van dit land te respecteren. Carter kon echter niet lang van zijn vredesakkoord genieten. Israël negeerde het akkoord uiteindelijk en bleef nederzettingen bouwen in de bezette gebieden. Daarnaast verwierpen alle andere Arabische landen die niet bij de besprekingen aanwezig waren het akkoord. De Egyptische President Sadat werd uiteindelijk zelfs vermoord door Islamitische fundamentalisten vanwege het akkoord waarna de vrede in het Midden-Oosten verder weg leek dan ooit.²⁴¹

In 1981 werd Ronald Reagan gekozen tot President van Amerika. De nieuwe President probeerde net als zijn voorgangers het conflict in het Midden-Oosten op te lossen. Maar net als bij de pogingen van zijn voorgangers bleek het ook dit keer een onmogelijke opgave. Niet alleen waren Israël en de Arabische landen nog steeds zwaar met elkaar in strijd, ook Amerika zelf had zich in een moeilijke positie gewerkt. De Amerikaanse regering wierp zichzelf nog steeds op als trouwe partner van Israël in het conflict maar daarnaast gaf het ook veel hulp aan Egypte. Daarbij was Amerika zwaar afhankelijk van de olie die geïmporteerd werd uit Saoedi Arabië en andere Arabische landen met een sterk anti-Israëliësch sentiment.²⁴²

Terwijl de Amerikaanse regering deze kritieke balans in evenwicht probeerde te houden steeg het conflict ondertussen naar een nieuw hoogtepunt. In 1982 schoten leden van de PLO de Ambassadeur van Israël in Engeland neer. Als reactie hierop viel het leger van Israël buurland Libanon binnen omdat hier de PLO haar thuisbasis had. Het leger versloeg de PLO en Arafat en de andere leiders van de PLO waren genoodzaakt het land te ontvluchten.²⁴³ De invasie in Libanon was het begin van gevechten tussen de Moslims en Christenen in dat land waarbij veel onschuldige slachtoffers vielen. Als reactie hierop zond President Reagan tweeduizend mariniers naar Libanon als onderdeel van een

240 Boyer, *The enduring vision*, 932.

241 Boyer, *The enduring vision*, 932.

242 Boyer, *The enduring vision*, 938.

243 Boyer, *The enduring vision*, 939.

multinationale actie om de vrede te bewaren. In oktober 1983 kwamen 239 Amerikaanse mariniers om het leven toen een zelfmoord terrorist een vrachtwagen vol met explosieven bij de Amerikaanse legerbarakken in Libanon liet ontploffen.²⁴⁴ De vredesmissie liep hierna uit op een mislukking en Reagan was genoodzaakt het restant van de troepen in 1984 uit Libanon terug te trekken.

Ondertussen probeerde Reagan de vredesbesprekingen van Camp David weer nieuw leven in te blazen. Na een eerdere mislukte poging in 1982 besloot de Amerikaanse regering om het in 1987 opnieuw te proberen. De Amerikaanse minister van buitenlandse zaken George Schultz probeerde Israël, de Palestijnse vertegenwoordiging en Jordanië bij elkaar te brengen om te praten over een plan voor grotere autonomie van de Palestijnse bevolking. Echter waren ook deze besprekingen bij voorbaat gedoemd te mislukken. Israël weigerde te praten zolang het onrustig was in de Palestijnse gebieden en de Palestijnse vertegenwoordiging vond dat het plan van Schultz niet ver genoeg ging om een onafhankelijke Palestijnse staat mogelijk te maken.²⁴⁵

De JDL was het compleet niet eens met het buitenlands beleid van de Amerikaanse regering in deze periode. Zowel tijdens de regeringsperiodes van Carter als bij Reagan wilde de Amerikaanse regering het conflict in het Midden-Oosten oplossen. Alhoewel beide Presidenten Israël bijna onvoorwaardelijk steunden waren ze allebei wel van mening dat dit land ook concessies moest doen om een vrede mogelijk te maken. De JDL protesteerde met haar acties tegen de concessies die Israël moest doen gedurende de eerste Camp David vredesakkoorden. Ondanks de vele aanslagen zien we echter geen verandering in het buitenlands beleid van Amerika. De regering bleef immers Israël onder druk zetten om mee te werken aan een oplossing van het conflict. De Amerikaanse regering reageerde dan ook niet direct op de acties van de JDL. Het zijn enkel de lokale overheid en de nationale veiligheidsdiensten die zich met deze anti-Arabische acties van de JDL bezig leken te houden.²⁴⁶ Helaas zijn de geluidsopnames van de vergaderingen in het Witte Huis stopgezet na het Presidentschap van Nixon. Hierdoor kunnen we voor dit onderzoek niet via een primaire bron controleren of de acties van de JDL zijn besproken tijdens vergaderingen van de Amerikaanse regering onder leiding van Carter en Reagan.

244 Boyer, *The enduring vision*, 939.

245 Boyer, *The enduring vision*, 942.

246 'The City; Koch calls Kahane disgrace to Jews', *The New York Times*, 17 november 1981.

De ongewijzigde houding van de Amerikaanse regering zou ook voort kunnen komen uit het ontbreken van enige reactie van de getroffen Arabische landen. Aangezien deze landen geen officiële reactie gaven op de aanslagen was de Amerikaanse regering ook niet genoodzaakt om te reageren. De aanslagen op Arabische doelen waren desalniettemin, net als de antisovjet acties, natuurlijk wel diplomatiek gevoelig aangezien ze door een Amerikaanse terroristische organisatie op Amerikaanse bodem werden uitgevoerd. Alhoewel Amerika in deze periode minder belang had om de relaties met de Arabische landen net zo sterk te onderhouden als die met de Sovjet Unie ten tijde van het antisovjet geweld, waren er ook ditmaal redenen te bedenken waarom de aanslagen voor de Amerikaanse regering zeer slecht uitkwamen. Buiten het feit dat de JDL met de aanslagen de belangrijke vredesbesprekingen voor het Midden-Oosten probeerde te frustreren was Amerika bijvoorbeeld ook nog eens afhankelijk van Arabische olie om de economie draaiende te houden.²⁴⁷

De Arabische landen veranderden hun politiek richting Israël echter niet na de aanslagen waardoor we kunnen stellen dat de anti-Arabische acties van de JDL op dit vlak weinig invloed hebben gehad. De Arabische landen waren al anti-Israël en de JDL aanslagen zal hen hierdoor niet op andere gedachten hebben gebracht. Door deze uitwerking is goed te zien dat de anti-Arabische acties van de JDL een veel minder realistisch doel voor ogen hadden dan hun antisovjet acties. De JDL kon de verhoudingen in het Midden-Oosten niet veranderen waardoor deze anti-Arabische acties in Amerika veel meer gebaseerd lijken te zijn op haat en racisme dan op politieke doeleinden.

Een belangrijke factor die wel invloed kan hebben gehad op het Amerikaanse Midden-Oosten beleid is de publieke opinie in Amerika. De aanslagen werden immers in Amerika uitgevoerd waardoor de mensen in Amerika direct werden geconfronteerd met de JDL en haar standpunten met betrekking tot het conflict in het Midden-Oosten. Zoals we echter eerder hebben kunnen zien was de publieke opinie allerm minst positief over de acties van de JDL. Dit feit wil niet zeggen dat het Amerikaanse publiek haar ogen sloot voor het conflict in het Midden-Oosten. Veel mensen in Amerika zagen het geweld in het Midden-Oosten met afschuw aan. Vooral de joodse bevolking zag de agressie van de Arabische landen als een tweede Holocaust en besloot in actie te komen. Zo werd er na

²⁴⁷ Publiekelijk debat Ford vs Carter: <http://millercenter.org/president/speeches/detail/5538>

de zesdaagse oorlog in 1967 en de Yom Kippur oorlog in 1973 veel geld opgehaald voor de steun aan Israël. Regeringsmedewerkers werden overspoeld door delegaties, brieven en telefoontjes van verontruste burgers die vroegen om Amerikaans ingrijpen in de regio.²⁴⁸ De lobby groep ‘American Israel Public Affairs Committee’ (AIPAC) groeide in deze periode zelfs uit tot een van de machtigste lobby organisaties in Washington. Met de twee oorlogen en het voortslepende conflict waren veel mensen in Amerika van mening dat Israël alleen maar kon blijven bestaan als Amerika haar zou blijven steunen. Dankzij de grote macht van de AIPEC in Washington was Israël verzekerd van deze Amerikaanse steun.²⁴⁹

Het was niet alleen de joodse bevolking die opkwam voor het bestaansrecht van de staat Israël. Ook de orthodoxe christenen in Amerika, die na 1980 een grote stem hadden in de Senaat, waren van mening dat Israël moest blijven bestaan. Zij dachten dat de terugkeer van de joden naar Israël en met name naar Jeruzalem de terugkomst van Christus op aarde zou stimuleren.²⁵⁰ Daarnaast waren er ook nog de anticommunisten die Israël zagen als een baken van vrijheid die de strijd aanging met Egypte dat in de periode van de twee oorlogen zwaar gesteund werd door de Sovjet-Unie.²⁵¹ Uit al deze acties van belangengroepen kunnen we dus zien dat de publieke opinie wel degelijk een grote invloed heeft gehad op het Amerikaanse buitenlandse beleid. Het activisme van de Amerikaanse bevolking met betrekking tot het Midden-Oosten conflict kwam echter niet voort uit de anti-Arabische acties van de JDL, deze werden in de Amerikaanse publieke opinie immers zwaar veroordeeld, waardoor we niet kunnen concluderen dat de JDL een indirecte invloed op het Amerikaanse beleid heeft gehad. Het is anderzijds niet uit te sluiten dat de verschillende bevolkingsgroepen wel zijn geïnspireerd door de acties van de JDL. Hetgeen echter onwaarschijnlijk is aangezien de meeste acties vanuit de bevolking zijn gestart na de oorlogen in 1967 en 1973 terwijl de JDL pas na deze periode met haar anti-Arabische acties begon.

Een andere belangrijke actor die met haar mening over de JDL een indirecte JDL-invloed op het Amerikaanse beleid zou kunnen bewerkstelligen zijn de Amerikaanse

248 Diner, *The jews of the United States*, 323.

249 Diner, *The jews of the United States*, 326.

250 Diner, *The jews of the United States*, 327.

251 Diner, *The jews of the United States*, 327.

veiligheidsdiensten. In dit hoofdstuk hebben we kunnen zien dat de Amerikaanse veiligheidsdiensten de JDL goed in de gaten hielden ten tijde van de anti-Arabische acties. De rapporten die de FBI schreef over de JDL werden altijd gericht aan meerdere hooggeplaatste leden van de Amerikaanse regering waaronder bijvoorbeeld de minister buitenlandse zaken.²⁵² Hierdoor weten we in elk geval zeker dat de informatie die de Amerikaanse veiligheidsdiensten kregen aan de hand van hun uitgebreide onderzoeken ook daadwerkelijk terecht kwam bij het Witte Huis. Of de JDL op deze manier ook daadwerkelijk invloed heeft gehad op het buitenlands beleid van Amerika is lastig te zeggen. Omdat de bronnen van het zogenaamde ‘Presidential Recordings Program’ stoppen na het Presidentschap van Nixon kunnen we niet kijken of de FBI informatie ook daadwerkelijk in het Witte Huis besproken wordt. Wat we in elk geval met zekerheid kunnen concluderen is dat de Amerikaanse regering haar buitenlands beleid niet heeft aangepast na de anti-Arabische acties. Hierdoor lijkt het er op dat de JDL geen invloed heeft gehad op het buitenlands beleid van de Amerikaanse regering alhoewel dit niet met zekerheid kan worden geconcludeerd.

252 FBI file Kahane.

5. Conclusie

In dit onderzoek hebben we gekeken naar de invloed van de JDL op het buitenlands beleid van de Amerikaanse regering. De vele acties van de JDL, zowel de antisovjet als de anti-Arabische, hadden allen onder andere het doel om het buitenlands beleid van Amerika te beïnvloeden. Bij de antisovjet acties wilde de JDL bijvoorbeeld het *detente* beleid van de Nixon regering blokkeren aangezien er volgens hen juist harder moest worden opgetreden tegen de Sovjet Unie. Bij hun acties tegen de Arabische landen wilde de JDL dat de Amerikaanse regering Israël meer zou steunen in het conflict in het Midden-Oosten.

Gedurende het onderzoek hebben we kunnen zien dat met name de antisovjet acties veel reacties hebben voortgebracht. De gewelddadige aanslagen op Sovjet doelen zorgden bijvoorbeeld voor stijgende spanningen tussen Amerika en de Sovjet Unie. Alhoewel veel mensen de acties van de JDL niet goedkeurden bestond er onder de Amerikaanse bevolking veel sympathie voor het uiteindelijke doel van de organisatie. Het lot van de joden in de Sovjet Unie was iets dat breed werd gedragen in de Amerikaanse samenleving. Het waren dan ook de verschillende acties uit de samenleving en de grote *anti-detente* lobby die, ondanks de bezwaren van Nixon, de weg vrijmaakte voor het Jackson-Vanik amendement waardoor er eindelijk ook in het Amerikaans buitenlands beleid aandacht kwam voor de joden in de Sovjet Unie.

Tijdens de anti-Arabische acties is een veel minder sterke reactie te zien. Waar de Sovjet Unie heftig reageerde op de aanvallen lieten de getroffen Arabische landen zich niet verleiden tot een reactie. Met de steeds radicaler en racistisch wordende Kahane verloor de JDL veel steun onder de Amerikaanse bevolking. De reactie van het publiek was bij de anti-Arabische acties dan ook veel negatiever in vergelijking met de antisovjet acties. De publieke opinie in Amerika was met betrekking tot het Midden-Oosten een stuk gematigder dan de radicale mening van de JDL. Wat overigens niet wil zeggen dat het conflict in het Midden-Oosten vergeten werd. Verschillende lobby en actiegroepen zetten zich in deze periode in voor het voortbestaan van de staat Israël. We zien dan ook dat de Amerikaanse regering haar beleid met betrekking tot het Midden-Oosten niet wijzigt in deze periode. Zowel President Carter als President Reagan probeerden de

betrokken landen tot een akkoord te krijgen waarbij, tot grote onvrede van de JDL, Israël grote concessies moest doen eer de Arabische landen akkoord gingen.

De rol van de Amerikaanse veiligheidsdiensten is met betrekking tot de invloed van JDL op het buitenlands beleid minimaal te noemen. Alhoewel de uitgebreide onderzoeken van de FBI en de lokale politie tot veel informatie en arrestaties hebben geleid is de invloed op het beleid van de Amerikaanse regering beperkt gebleven. De FBI rapporten over de JDL werden soms op presidentieel niveau besproken maar hieruit vloeiende beleidswijzigingen zijn in dit onderzoek niet ontdekt.

Als men een antwoord zou moeten geven op de vraag of de JDL invloed heeft gehad op het buitenlands beleid van Amerika, dan is het antwoord hierop gedeeltelijk bevestigend. Men zou in bepaalde gevallen kunnen stellen dat de JDL enige invloed heeft gehad op het buitenlands beleid. In de meeste gevallen is er echter van invloed op het beleid geen sprake. Vooral tijdens de anti-Arabische acties is er geen reactie ontdekt die erop wijst dat de JDL invloed heeft gehad. De JDL had in Amerika geen steun en er werden dan ook geen beleidswijzigingen doorgevoerd door de Amerikaanse regering op punten waar de JDL voor protesteerde.

De enige invloed die in dit onderzoek naar voren is gekomen is een indirecte invloed gedurende de antisovjet acties. Het was de reactie van de Sovjet Unie op de acties van de JDL die de spanningen tussen beide landen liet oplopen en de *detente* in gevaar bracht. Hetgeen Kahane overigens precies voor ogen had tijdens de antisovjet acties van de JDL. Daarnaast waren het de acties van de Amerikaanse bevolking die de regering dwongen om de situatie van de joden in de Sovjet Unie op te nemen in het buitenlands beleid. Het is goed mogelijk dat deze publieke acties geïnspireerd werden door de acties van de JDL. Het publiek was het immers eens met de doelen van de JDL, enkel de manier waarop de JDL deze doelen wilde bereiken werd door het Amerikaanse publiek niet geaccepteerd. Grote delen van de Amerikaanse bevolking wilden ook een beleidswijziging bewerkstelligen alleen gebruikten zij hier vreedzame middelen voor. Hier is een goed verschil te zien in vergelijking met de anti-Arabische acties. Hierbij werd Israël ook gesteund door belangrijke delen van de Amerikaanse bevolking echter probeerden deze mensen geen beleidswijziging in het buitenlands beleid door te voeren, hetgeen de JDL wel wilde, aangezien de bevolking het grotendeels eens was met het

Amerikaanse beleid met betrekking tot Israël. Of de acties van de Amerikaanse bevolking met betrekking tot de Sovjet joden ook daadwerkelijk voortkwamen uit, of gestimuleerd werden door, de acties van de JDL hebben we in dit onderzoek echter niet kunnen ontdekken. Om deze reden is het lastig om met zekerheid te zeggen of de JDL succesvol is geweest met haar antisovjet acties.

Om hierdoor volmondig te concluderen dat de JDL met de acties haar doelen heeft bereikt is een stap te ver. Hiervoor is de geconstateerde invloed op het buitenlands beleid van Amerika te klein en zijn de bronnen die voor dit onderzoek beschikbaar waren niet volledig genoeg. Zo konden bepaalde actoren niet volledig onderzocht worden vanwege taalbarrières of censuur. Met name de reactie van de getroffen landen en het onderzoek naar de Amerikaanse veiligheidsdiensten hebben met deze obstakels te maken gehad. Desondanks kan men wel aannemen dat de JDL, alhoewel indirect en enkel gedurende haar antisovjet acties, een bepaalde invloed heeft gehad op het buitenlands beleid van Amerika. De spanningen tussen beide landen liepen immers hoog op en het Amerikaans publiek kwam in actie om een beleidsverandering in het buitenlands beleid mogelijk te maken. Echter gaat het te ver om hierdoor te concluderen dat de JDL directe successen heeft geboekt met haar acties. De beleidswijziging gebeurde immers pas nadat het Amerikaans publiek in actie kwam voor de Sovjet joden. Alhoewel de situatie hierna voor de Sovjet joden verbeterde, hetgeen de JDL voor ogen had, is het lastig om dit succes direct aan de JDL toe te schrijven. Het doel was bereikt maar de JDL heeft hierin het gunstigste geval alleen indirect een invloed op gehad.

Nu we aan het einde van dit onderzoek zijn gekomen is het goed om te kijken wat dit onderzoek toevoegt aan de huidige literatuur. Alhoewel er aardig wat boeken zijn geschreven over de JDL, Meir Kahane of hieraan gerelateerde onderwerpen, was er nog nooit een onderzoek gedaan naar de effectiviteit van de JDL acties. Naast het grote overzichtswerk van Diner zijn de andere onderzoeken meer specifieke *case studies*. Zowel Dolgin als Friedman doen weliswaar uitgebreid onderzoek naar een specifiek onderwerp, maar geen enkele auteur houdt zich hierbij bezig met de vraag naar de effectiviteit van de JDL acties. Het boek van Feingold is hier ook een goed voorbeeld van. Zijn onderzoek is wel een echte *case studie* maar geen *case studie* naar de JDL, waardoor de JDL in zijn boek maar sporadisch wordt behandeld. Kahane komt nog het

dichtste bij de hoofdvraag van dit onderzoek met zijn verhaal over de JDL. Echter baseert Kahane zijn anekdotes over de behaalde resultaten van de JDL alleen op zijn persoonlijke ervaringen hetgeen zijn verhaal minder overtuigend maakt. Aangezien Kahane zelf veel baat had bij de successen van de JDL, en de door hem beschreven resultaten niet na te gaan zijn, is het lastig om zijn beweringen aan te nemen.

Om deze redenen is dit onderzoek een goede versterking van de eerder geschreven literatuur over de JDL. Dit onderzoek is een goede toevoeging aangezien er nog geen eerder onderzoek is gedaan waarbij veel verschillende actoren uitgebreid worden geanalyseerd om de effectiviteit van de JDL acties te onderzoeken.

6. Literatuurlijst

Boeken JDL:

Altshuler, S., *From exodus to freedom: A history of the Soviet Jewry movement* (Oxford 2005)

Boyer, P. e.a., *The enduring vision. A history of the American people* (Boston 2008)

Chasdi, R., *Serenade of suffering: a portrait of Middle East terrorism, 1968-1993* (New York 2002)

Diner, H., *The Jews of the United States 1654 to 2000* (Los Angeles 2006)

Dolgin, Janet L., *Jewish identity and the JDL* (Princeton 1977)

Feingold, H., "Silent no more". *Saving the Jews from Russia. The American Jewish effort, 1967-1989*, (New York 2007)

Friedman, Robert I., *The False Prophet. Rabbi Meir Kahane: from FBI informant to Knesset member* (New York 1990)

Hoffman, E ed., *The conduct of Soviet foreign policy* (New York 1980)

Kahane, M., *The story of the Jewish Defense League* (New York 2008)

Lumer, H., *The Jewish Defense League. A new face for reaction* (New York 1971)

Morozov, B., *Documents on Soviet Jewish emigration* (Londen 1999)

Rosenthal, R., *Rookie cop: deep undercover in the Jewish Defense League* (Wellfleet 2000)

Primaire bronnen:

Witte Huis opnames: <http://whitehousetapes.net/>

FBI file Rabbi Kahane, <http://vault.fbi.gov/meir-kahane/>

CIA Intelligence Memorandum: Soviet leaders and succession

Artikelen:

Iancovici, H., Violence if necessary, *The Jewish Defense League, Patterns of Prejudice* Vol. 5 Issue 4

Kranten artikelen:

The Edwardville Intelliger

The Guardian

The Irish Times

The New York Times

The Oneanto Star

The Star-Ledger

The Washington Post

Websites:

B'nai B'rith international 2010 annual report: <http://mydigimag.rrd.com/publication/?i=52247>

<http://www.fbi.gov/stats-services/publications/terror/terrorism-2000-2001>

www.JDL.org